

Mısır'da dinci-gerici projenin çöküşü ve yansımaları

Mısır toplumunun en dinamik kesimlerinin isyan hali devam ediyor. En zayıf noktaları, henüz birleşik/devrimci bir alternatif oluşturamamış ve işçi sınıfı ile müttefiklerini bir bayrak altında toplayamamış olmalarıdır.



25 Ocak 2011'de patlak veren halk isyanı, Mısır'ı farklı güçlerin ilgi odağı haline getirdi. Tahrir Meydanı'ndaki direniş dünyanın işçileri, emekçileri ve gençleri için ilham kaynağı olurken, emperyalist/siyonist güçlerle bölgedeki gerici devletler ise, isyanı kaygıyla izlediler. İlk şaşkınlığın atlatılmasından sonra ise, her gerici güç odağı, bölgesel çıkarları gereği Mısır'daki sürece müdahale etmenin yollarını aramaya başladı.

Mısır'ın ilgi odağı olması kaçınılmazdı. Zira bu ülkenin stratejik konumu, kalabalık nüfusu, ekonomik, siyasi ve askeri alanlardaki gücü ile hem Ortadoğu hem tüm Arap dünyası üzerindeki etkisi büyüktür. Dolayısıyla Mısır'daki her önemli gelişmenin bölge üzerinde de dolaysız yansımaları olmaktadır.

30 Haziran'da gerçekleşen ikinci isyan dalgasıyla İhvan (Müslüman Kardeşler) yönetiminin yıkılmasının, sadece ülke içinde değil, bölgede hatta dünyada yankı yaratması, Mısır'a atfedilen önemi somut olarak göstermiştir.

Siyasal İslamcılar'da çöküş hali

Mısır, İhvacıların anayurdudur. Ülkenin en örgütlü en organize siyasal gücü olan İhvacıların, siyasal islamın bölge devletlerinde yayılmasında da uğursuz bir rolleri olmuştur. Bundan dolayı İhvacıların Mısır gibi bir ülkede yönetimi ele geçirmesi, AKP şefleri başta olmak üzere dinci-gerici/neo liberal-Amerikancı cephede büyük bir heyecan dalgası yaratmıştı. Dinci-Amerikancılarda "bu iş tamam, şeriatı bölgeye egemen kılacağız" havası oluşmaya başlamıştı. Örneğin Kahire'ye giden Tayyip Erdoğan, İhvan şefleri huzurunda yaptığı konuşmada, bu niyetlerini pervasızca ilan etmişti.

Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) mimarları, modeli AKP olan dinci-Amerikancı rejimlerle, bölgeyi 25-30 yıl idare etmeyi umuyorlardı. İhvacıların Mısır'da yönetimi ele geçirmeleri, bundan dolayı kritik bir önem taşıyordu. Mursi'nin başa geçmesi ve ilk günden itibaren neo-liberal, dinci-Amerikancı rejimin inşasına başlaması, "Eyvah! siyasal İslamcılar Ortadoğu'yu ele geçiriyor" seslerinin duyulmasına neden oldu.

Ancak bu işgüzarlıkta çok önemli bir olgu göz ardı ediliyordu. O da, Mısır'da isyan eden milyonlarca işçi, emekçi ve gencin diktatör Mübarek ve ardından işbaşına gelen Yüksek Askeri Konseyi devirmiş olmasıdır. Bu milyonlar, birinci yıldönümünde Mursi'ye ve İhvan yönetimine karşı isyan edince, siyasal İslamcılar'ın hayalleri yerle bir oldu. Zira İhvanın anayurdunda hem de yönetimi ele geçirdikten çok kısa bir süre sonra yenilgiye uğraması, dinci-Amerikancı projenin çöküşü anlamına geliyordu.

» Sayfa 10

Tekstilde büyük grev başladı!



» Sayfa 19

Devrimci-demokratik ittifakın açıklaması



» Sayfa 21

Güney Afrika'da sömürü gerçeği



Siyasal islam projesinin fiyaskoyla sonuçlanması, Mısır'ın İhvacılarına umut bağlayan AKP, Nahda ve Hamas başta olmak üzere bölgenin siyasal İslamcılar'ında umutsuzluk ve çöküş ruh hali belirgin hale geldi. Tayyip Erdoğan'la müritlerinin son haftalardaki histerik hallerinin bir nedeni Haziran direnişiyse, diğeri de İhvacıların Mısır'da uğradıkları utanç verici yenilgidir. Bu zevatin cunta karşıtlığı üzerinden demokrasi havariliği yapmalarının ise, zerre kadar bir kıymet-i harbiyesi bulunmuyor. Zira ağıt yaktıkları İhvacılar da cinayet, kundaklama, işkence, dinsel, mezhepsel, cinsel ayrımcılık, çeteleşme, tehdit, şantaj vb. kirli işlerdeki becerilerini Mısır'ın birçok kentinde sergilemektedirler.

Emperyalist güçlerde şaşkınlık

“ABD emretti, Mısır'da ordu darbe yaptı” söylemi, on milyonların isyanını yok sayan ve liberal olduğu kadar sığ bir bakış açısıdır.

İlkin İhvan, ABD'nin onayı ve desteği ile yönetime gelmişti. Yönetim, İhvan-ordu koalisyonuna dayalıydı. Yani ne ABD'nin ne ordunun İhvanı devirmek gibi bir niyeti veya isteği vardı. İkincisi ordu, on milyonların sokaklara inmesinden ve alanlarda “ordu bizi İhvanın çetelerinden korumalıdır” şiarlarının yükseltilmesinden sonra sürece müdahale etti. Ordu sürece müdahale ederek hem isyanın durulmasını sağlamayı hem iktidardan aldığı payı büyütmeyi planlıyordu. İhvana karşı isyan eden güçler ise, “orduyu bizden yana tutum almaya zorladı” diyerek bunu kendi başarıları olarak kabul ediyorlar. Nitekim ordunun yönetimdeki etkisi artmış olmakla birlikte, geçici yönetimde isyan eden güçlerin temsilcileri de yer alıyor.

Ne ABD ne de AB İhvan yönetiminin düşmesini istiyordu. Ancak milyonların isyanını da yok sayamıyorlardı. Bundan dolayı halen de net bir tutum ortaya koymadılar. ABD'de iki zıt tutum var. Pentagon, “Mısır'la arayı bozmamak için İhvanı gözden çıkaralım” derken, Dışişleri Bakanlığı İhvandan vazgeçme fikrine karşı çıkıyor. AB şefleri ise, halen ortak bir tutum belirlemek için toplanmaya çalışıyorlar.

Emperyalistler Mısır'da milyonlarca işçi, emekçi ve gencin isyanından korkuyorlar. Zira isyan döneminde Mısır üzerindeki etkileri zayıfladı. Obama yönetimi bunu açıkça dile de getirdi. Dolayısıyla onları ilgilendiren, yönetimin şeklinden çok, isyanın kontrol altına alınması, Mısır'ın batılı emperyalistler kampında kalması ve Camp David antlaşmasına bağlılığını sürdürmesidir. İhvan bunun için biçilmiş kaftandı. Şimdi ise durum farklı olasılıklara açık. Bir yanda Camp David antlaşmasına karşı sesler yükselirken, aynı anda Rusya ile işbirliğinin yeniden geliştirilmesi gündemdedir. Putin'in yakında Kahire'yi ziyaret etmesi sürpriz olmayacaktır. Bu tablo, emperyalist merkezlerdeki şaşkınlık ve kararsızlığın kaynağına da işaret ediyor.

Körfez şeyhlerinin İhvan korkusu

Suudi Arabistan, Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri ve Ürdün kralları, Mursi ve İhvan yönetiminin yıkılmasını derin bir oh çekerek karşıladılar. Zira bu kralların tümü, Mursi'nin başa geçmesinden sonra İhvacılardan korkmaya başladılar. Mursi-Erdoğan yakınlığından da rahatsızlık duyan körfezin Amerikancı kralları, aylardan beri ülkelerindeki İhvacıları yakın takibe almışlardı. Zira bu krallar, İhvacıları, tahtları için bir tehdit olarak görüyorlardı. Mısır'daki geçici yönetime destek vermelerinin temel nedenlerinden biri de budur.

Bu krallar, çelişik bir ikilem içindeler. Zira hem halk

isyanlarından çok korkuyorlar hem İhvacılardan. Ama İhvacıları daha somut bir tehlike olarak gördükleri için, geçici yönetime destek vermeyi tercih ettiler. Kralların geçici yönetime destek vermeleri, “körfez kralları Mısır'daki olayları yönlendiriyor” türünden yorumlara neden olsa da bunlar, çok zorlama yorumlardır. Vurgulamalıyız ki, bu desteğin ne kadar süreceği de belli değil. Çünkü bu krallar, halen Suriye'deki İhvacıların en büyük destekçileridirler. Dolayısıyla olayların seyrine bağlı olarak, Mısır'a karşı tutumları da değişebilir.

Sol hareketin tutumuna dair bir değinme

Türkiye'de sol hareketlerin tümü olmasa da çoğu, Mısır'da yaşanan karmaşık sürece “darbe karşıtlığı” penceresinden yaklaşıyor. Mursi ve İhvan yönetiminin yıkılması ve Kahire'deki meydanların kolluk kuvvetlerinin zoruyla boşaltılmasından sonra yapılan açıklamaların bir kısmı, adeta BBC haberlerine benziyor. Oysa Mısır'da dinamik, çatışmalı, karmaşık olaylar var ve halk isyanı durumu devam ediyor.

Bu koşullarda, isyan eden milyonların dinamizmini yok saymak veya ayrıntı kabilinden değinerek geçiştirmek, olayları “darbeciler/mazlum İhvacılar” ikilemine sıkıştırarak ele almak sığ olduğu kadar, liberal bir yaklaşımdır aynı zamanda.

Kuşkusuz ki, bu sorun ayrı bir yazı konusu olacak kapsamdadır. Fakat burada şu kadarını söyleyelim ki, Mısır'da isyan eden işçilerin, emekçilerin, gençlerin, sol/sosyalist parti ve örgütlerin, işçi ve kamu emekçileri sendikalarının “din örtüsüne bürünmüş aşırı sağ”, “faşist” veya “terörist” olarak tanımladığı İhvacıları “mazlum” (*) ilan edip onlar için gözyaşı dökmek, Türkiye sol hareketinin işi olmasa gerek.

Süreç dinamik, karmaşık ve farklı olasılıklara açık

Mısır'da halen dinamik, karmaşık ve farklı olasılıklara açık bir süreç yaşanıyor. Mısır burjuvazisi ordu, liberaller ve yönetimleri alaşağı edilmiş olsa da halen kayda değer bir güç olan İhvacılar tarafından temsil ediliyor. Bunlar hem kendi aralarında hem bölgesel güçlerle çatışma halindedir. Dış güçler, burjuvazinin bu farklı kanatları aracılığıyla Mısır'daki olayların seyrini etkilemeye çalışıyorlar.

İsyanın dinamiklerini oluşturan işçi sınıfı, emekçiler ve genç kuşaklar ise, çok sayıda parti, örgüt, cephe, ittifak ve platformlarda temsil ediliyorlar. Bunlara sendikaları ve bazı kitle örgütlerini eklemek mümkün. Mısır toplumunun bu en dinamik kesimlerinin isyan hali devam ediyor. En zayıf noktaları, henüz birleşik/devrimci bir alternatif oluşturamamış ve işçi sınıfı ile müttefiklerini bir bayrak altında toplayamamış olmalarıdır. İşçi sınıfının çoğunluğu başta olmak üzere isyan deneyiminden geçmiş, politize olmuş, mücadeleye hazır milyonların halen hareket halinde olmaları ise, büyük bir şanstır.

Farklı olasılıklara açık olsa da, Mısır'daki olayların emekçiler ve bölge halklarının lehine bir seyir izlemesi de mümkündür. Bunun böyle olması, mücadelenin de temel gücünü oluşturan işçi sınıfı, emekçiler, gençlik ve onların siyasal temsilcilerinden oluşan dinamik cephenin ortaya koyacağı inisiyatif, irade ve mücadele kararlılığına bağlı olacaktır.

(*) *Belirtelim ki, hem boşaltılan iki meydana hem ertesinde yaşanan sokak çatışmalarında, bol miktarda kalaşnikoflu İhvanlı vardı ve çatışmalarda 60 civarında polis ve asker öldürüldü. Bu durum ordunun yaptığı katliamı meşrulaştırmaz, ama mevcut kanlı tablonun kaynağını açıklar.*

Kızıl Bayrak'tan...

İşçi sınıfının kolektif varlığıyla harekete geçmemesi, Haziran'da büyük halk hareketinin gücünü sınırladı ve daha da ileriye gitmesini zorlaştırdı. Komünistler en başından itibaren hareketin geleceği bakımından bu ihtiyaca özel bir vurgu yapıyorlar. Hareketin içerisinde olanlar da bu yakıcı ihtiyacı duymaktaydı. Öyle ki barikatların başında dahi gözler sendikaların alacağı kararların üzerindeydi. Ama işçi sınıfı ve emekçiler bu beklentiye karşılık veremedi. Alınan genel grev kararları uygulamada büyük ölçüde bu cepheden yaşanan zayıflık ve boşluğa ayna tuttu.

Fakat hareket gelip geçici bir patlama değil, kökleri derinlerde büyük bir toplumsal birikimin ürünü, içerisinde bulunduğumuz tarihsel döneme özelliğini veren temel dinamiklerin kaçınılmaz bir sonucuydu. Bu ölçüde Haziran hareketi sadece bir başlangıç olabilirdi. Yeni bir dönem başlıyordu, işçi sınıfı da bundan mutlaka etkilenecekti.

Tarihte de toplumsal mücadeleler tek bir biçimde ve düz bir seyir izleyerek değil, her topluma özgü biçim ve yollardan gelişirler. Fakat yine de içerisine doğdukları tarihsel dönemin ve toplumun koşulları tarafından sınırlanır ya da başka bir ifadeyle toplumsal gelişmenin yasalarına tabi olurlar. Bir yol açılmıştır ve o yoldan toplumun bağrındaki tüm yıkıcı güçler de kendilerine özgü bir biçimde sahneye çıkarlar. Giderek sınıfsal ayrışma ve saflaşmalar boy gösterir, bayraklar netleşir, sahne değişir. İlk anda sahnenin önünde duranlar yerlerini başrolü oynayacaklara bırakır. Kavga yeniden başlar...

İşte Haziran'da olayların gerisinde kalan işçi sınıfı cephesinden şu son günlerde yaşananlar bu temel toplumsal gerçeği doğrulamaktadır. Haziran'ın olağanüstü olaylarının ardından Ağustos işçi sınıfının son 20 yılının en büyük grev dalgasına sahne olmaktadır. Ülke ekonomisinde özel bir konuma sahip olan fabrikaların da içerisinde olduğu tekstil işkolundaki grev, kuşkusuz işçilerin ekonomik hak taleplerine dayanmaktadır. Fakat hiç kimse bu grevin Haziran Direnişi'nden etkilenmediğini söyleyemez. Tekstil işçilerinin grevi Haziran'ı doğuran aynı sosyal ve iktisadi temele dayanıyor ve Haziran'daki büyük direniş ruhuna yaslanıyor. Zaten grevci işçiler de bu etkilenmeyi bir biçimde ifade ediyorlar.

Elbette bu büyük grev henüz işçi sınıfının toplumsal mücadele sahnesinde rolünü oynadığı anlamına gelmiyor. Fakat işçi sınıfı kendisini bu sahnede artık daha güçlü bir biçimde gösteriyor. Bir dizi prangayla tutulduğu yerden çıkmak için büyük bir gayret gösteriyor. Tekstil grevi bu istek ve iradenin bir ifadesidir. Kuşkusuz ki başarısı ölçüsünde işçi sınıfının kendini bulması ve giderek bağımsız bir sınıf hareketi olarak gelişimi kolaylaşacaktır. Bu halde de işçi sınıfı tarihsel rolünü oynamaya daha fazla yaklaşacaktır.

Sınıftan yana güçlü bir rüzgar estiren tekstil işçilerinin büyük grevi, bundan dolayı büyük ve enerjik bir devrimci sahiplenmeyi hak ediyor.

AKP ve düzen için yolun sonu...

Ne kadar baskı ve zorbalığa başvursa da, ülkeyi baştan aşağı bir zindana çevirse de AKP'nin amacına ulaşması mümkün değildir. Dahası baskı ve zorbalık bir yerden sonra ters tepmekte ve büyük bir isyan dalgası olarak dönmektedir.

Hükümet olduğu on yıllık süreci kazasız belasız atlatan AKP, son birkaç yılda yaşadığı politik başarısızlıklar ile köşeye sıkışmış durumda. Böylelikle kapana kısılmış bir hayvan gibi daha çok saldırganlaşmakta, fakat içerisine düştüğü politik iflası durduramamaktadır.

“Başarılarla” dolu 10 yıl

AKP'nin iktidardaki on yıllık dönemi, yürütülen politikalar ile sermaye birikiminin yolunun açıldığı, dolayısıyla sömürünün katmerleştiği, güçlenen ve palazlanan ulusal sermayenin çıkarları doğrultusunda uluslararası politikanın biçimlendirildiği, bu aynı zamanda ise yargı, polis, ordu, medya vb. temel iktidar aygıtları üzerindeki hakimiyetin ele geçirildiği bir süreç oldu.

Ekonomide: Geçtiğimiz bahar döneminde Forbes dergisinde yayınlanan verilere göre AKP iktidarı döneminde ülkedeki zenginleşme %400'lük bir artış göstermiştir. Ülkenin en zengin 150 sermaye kuruluşunun, ortalama olarak 24 saniyede 10 dolar kazandığı bir sömürü yoğunluğu içerisinde, ulusal burjuvazinin güçlendiği bir 10 yıl geride kalmıştır. Bu kuşkusuz ki sömürünün ve talanın azgınlaştırılmasıyla gerçekleştirilmiştir.

Bu dönemde taşeronlaştırma, esnek ve güvencesiz çalıştırma, düşük ücretler ve uzun işgünleri yaygınlaşmış, özelleştirmeler sınır tanımamış, eğitim ve sağlık paralı hale getirilmiş, iş cinayetleri bir kural haline gelmiştir. Tüm bu uygulamalara, işçi ve emekçilerin örgütlülüklerine yönelik saldırılar eşlik etmiş, sendikalara ve meslek odalarına yönelik operasyonlar gerçekleştirilmiştir. Dolayısıyla AKP, ulusal ve uluslararası sermayeye içeride bir emek cenneti sağlamıştır. Ucuz ve örgütsüz bir emek, sermaye birikimi için paha biçilmez bir deryadan başka bir şey değildir. Öyle ki, tüm bunların sonunda “Türkiye'nin Avrupa'nın Çin'i olmaya aday olduğu” ile övünülmektedir.

Diğer taraftan Türkiye, uluslararası mali sermaye için “güvenilir” ülkelerden birisi olmuştur. Bunun için ülkeye sıcak para girişi yoğunlaşmış ve bu sayede AKP şefleri “hamdolsun, kriz bizi yatay geçti!” diye böbürlenebilmişlerdir.

İşte böylelikle, burjuvazinin önde gelen isimleri, dünyanın en zenginleri listelerine girebilmeyi başarmıştır.

Dış politikada: AKP döneminde, kendisini önce bir eğilim olarak ortaya koyan bölgesel güç olma iddiaları, sonradan ve elbette emperyalist efendilerinin izin verdiği ölçüde, güçlü ve saldırgan bir şekle bürünmüştür. Öyle ki, içerideki muazzam emek sömürüsü ile palazlanan sermayeye ulusal sınırlar dar gelmeye başlayınca “kırmızı çizgiler” bir yana bırakılmış, “komşularla sıfır sorun” iddiasından yan çizilerek tüm komşularla sorunlu hale gelinmiştir.

Türkiye burjuvazisi palazlanmasının bir sonucu olarak Güney Kürdistan'ın yeniden inşa sürecinin



%80'lik büyük bir kısmını gerçekleştirmektedir. Ama emperyalizme uşaklık çizgisi değişmemiştir. Libya'ya olası bir NATO müdahalesi tartışmalarında “NATO'nun Libya'da ne işi var” diyen Erdoğan'ın AKP'si ülke topraklarını Libya'ya yönelik NATO müdahalesinin merkez üssü haline getirmiştir.

Aynı zamanda AKP iktidarı bu hizmetini Suriye'de de sürdürmüştür. Emperyalizm adına bu ülkedeki müdahaleye koç başılık yapan AKP, gerici çetelerin finansmanı, eğitimi ve lojistik destek sağlanması noktasında Suudi Arabistan ve Katar ile önemli görevler üstlenmiştir.

Bu politikaların tamamı her ne kadar Türk burjuvazisinin ihtiyaçları ile örtüşüyor olsa da, temelde ABD emperyalizminin bölgedeki stratejisine tam uyumlulukla yürütülmüştür. AKP iktidarı, Ortadoğu'da Amerikan emperyalizminin baş taşeronluğu görevini üstlenmiş, Büyük Ortadoğu Projesi'nin eş başkanlığına getirilmiş ve buna göre konumlandırılmıştır.

İç politikada: İlk 10 yıllık dönem, içeride ve dışarıdaki kapsamlı saldırılara rağmen, toplumsal muhalefetin sindirildiği, uyutulduğu bir ülke yaratmak bakımından, AKP için son derece başarılı bir dönem olmuştur. Öyle ki, kapitalizmin krizde olduğu, kapitalist devletlerin iflas ettiği, dünyanın dört bir tarafında sarsıcı sosyal ve siyasal hareketlerin baş gösterdiği bu dönemde bunlar sağlanabilmiştir. Sayısız saldırıya maruz bırakılan işçi ve emekçilerin kendilerine yöneltilen saldırılara karşı örgütlü bir muhalefeti ortaya koyamamış olmaları bile, AKP'nin iç politikadaki başarısını ortaya

koymaktadır. Dahası Kürt sorunu tüm zorlanmalara ve çaresizliğe rağmen yönetilebilmiş ve bir yerden sonra da Kürt hareketi “çözüm” kapanına sokulabilmiştir.

Bu 9-10 yıllık süreç içerisinde yargı, ordu, polis, medya gibi devlet kurumlarının denetimini eline alan AKP, sahip olduğu bu güçlerle hayatın her alanına müdahil olmuş, dinsel gericiliği kurumsallaştırmaya çalışmıştır.

Fakat, her şeyin küçük bir azınlığın çıkarlarına uygun gerçekleştiği bu düzende bunca çabayla kurulan tüm kalelerin kumdan olduğu, Gezi Parkı'yla patlayan halk hareketiyle birlikte görülmüştür. Böylelikle anlaşılmıştır ki ne kadar baskı ve zorbalığa başvursa da, ülkeyi baştan aşağı bir zindana çevirse de amacına ulaşması mümkün değildir. Dahası baskı ve zorbalık bir yerden sonra ters tepmekte ve büyük bir isyan dalgası olarak AKP'ye karşı dönmektedir.

Çöküşü hızlanırken...

Suriye konusu, AKP'nin Ortadoğu'ya yönelik dış politikasının çuvalladığı en önemli duraklardan biri olmuştur. Emperyalist nüfuz mücadelelerinin bir parçası olarak sahaya inen AKP, sert cezive çarpmıştır. Dahası Rojava'da fiili bir özerk bölgenin oluşması ve Suriye'deki iç savaşın bir biçimde Türkiye topraklarına sıçraması ile AKP'nin Suriye politikası tam olarak bir iflasla sonuçlanmıştır.

Böylelikle Davos çıkışları, yalancı pehlivan numaralarıyla yaratılmaya çalışılan imaj yavaş yavaş çizilmeye başlamıştır.

Bir diğer gelişme ise, Mısır'da Mursi'ye karşı başlatılan protestoların sonucunda, AKP'nin Ortadoğu'daki en önemli müttefiklerinden Müslüman Kardeşler'in iktidarı kaybetmesi olmuştur.

Bu iç, dış siyasal ve ekonomik sorunlarla boğuşan AKP'ye en büyük darbe ise 31 Mayıs'ta İstanbul'da başlayarak tüm ülkeye yayılan Haziran Direnişi olmuştur. Günler boyunca milyonlar sokaklara dökülmüş, militan sokak-meydan eylemlilikleri gerçekleşmiştir. AKP'nin 10 yılı aşkındır izlediği politikalara karşı verilmiş bir yanıt olan Haziran Direnişi, AKP'nin tüm kalelerini sarmış, boyasını dökmüştür.

AKP halihazırda ayaktadır, fakat Haziran Direnişi'yle büyük yara almıştır. İçeride ve dışarıda içerisine düştüğü açmaz ile ekonomik ve siyasal kriz alametleri artarken, halk hareketi yeniden ayağa kalkmak için zemin yoklamakta, "çözüm" girdabına sokulan Kürt hareketi içerisine sokulmaya çalışılan deli gömleğine sığmamakta, üstüne de işçi sınıfı ayağa kalkma belirtileri göstermektedir. Bu nedenle kesin olarak şunu söyleyebiliriz ki AKP için yolun sonu görünmektedir.

Tüm bunlar olurken AKP, tekeli burjuvazinin belli kesimleriyle kapışmakta ve aynı zamanda da iktidarının gerisindeki gerici güçler koalisyonu çatırdamaktadır. Tekelci sermayenin en büyük unsuru olan Koç grubuna yönelik, Gezi'yi bahane ederek yapılan müdahale bunun bir yönüdür. Diğer tarafta ise tüm onarma çabalarına rağmen "Cemaat" ile yaşanan gerilim vardır. Bu iç gerilimler AKP'nin üzerinde durduğu toprağın çekilmesi sonucunu vermektedir.

Çöken sadece AKP değil kapitalist düzenin kendisidir!

AKP, 11 yıldır sürdürmüş olduğu politikalar nedeniyle, toplumun ciddi bir kesiminin tepkisini üzerinde toplamıştır. Ama AKP'nin içerisine düştüğü bu durum, sadece kendi öznel yetersizliklerinin ve politikalarının bir sonucu değil, ondan önce ayaklarını bastığı emperyalist kapitalist düzenin yaşadığı çok yönlü krizdir. İşte ağır sosyal yıkıma, savaflara ve halk isyanlarına yol açan da budur.

Bunun için yukarıda anlatılmaya çalışılan güncel bir takım verileri daha da zenginleştirerek AKP'nin politikalarını güçlü bir teşhire konu etmeliyiz. Bunu yapmak kitlelerin mücadele motivasyonlarını- isteklerini arttıracak, yoğunlaştıracaktır. Dolayısıyla, AKP karşıtı politikanın bu anlamda daha da derinleştirilmesi gerekir.

Fakat, bunu yaparken kimi sol ve ulusalcı çevrelerin yaptığı hükümet tartışmalarına prim vermemek gerekir. Bunun için AKP'yi teşhir ederken mutlaka onun gerisindeki düzen gerçeğini açığa vurmali, emperyalizme ve kapitalizme karşıtlığı büyütmeliyiz. Dolayısıyla bugün AKP'nin içerisinde bulunduğu durum, düzen teşhirinin derinleştirildiği etkili bir propaganda-ajitasyon faaliyetine konu edilmelidir. Çünkü çökme sinyalleri veren AKP değil, düzendir ve bu düzenin alternatifi de sosyalizmdir. Bu perspektifle çalışarak kitleleri devrimin safına kazanmalıyız.

AKP neden kaygılanıyor?

Mısır'da bu son yaşananlara gösterilen tepki, AKP ve Erdoğan için altlarındaki toprağın kayıyor olmasına gösterilen bir reaksiyon olarak da okunmalıdır.



Mısır bir süredir gündemin baş sırasında. Yakın bir zaman önce yükselen halk hareketine, rejimin bir başka temel unsuru olan ordu tarafından, hareketi yörüngesinden saptırmak için kanlı bir müdahalede bulunulmuştu. AKP'nin İhvan savunuculuğunun gerisinde ise esasında Mısır'da akan insan kanından çok kendi çıkarları ve gelecek kaygısı bulunmaktadır. Düşünün ki aynı zihniyet Afganistan'da, Irak'ta mazlum halklar akıl almaz trajediler yaşarken, mazlum halkların katledilmesinden sorumlu olanlarla aynı cephede mevzilenmiş, NATO'dan kendilerine verilen görevleri harfiyen yerine getirmişlerdi. Arap baharı öncesinde yakın çıkar ilişkileri olan dikta rejimleri sapaşğlam ayaktaiken ses etmemiş, saltanatları yıkılmaya yüz tutunca diktatör karşıtı oluvermişlerdi.

Esasında Mursi nezdinde İhvacılar'ın akıbetine böylesine tepki gösterilmesinin gerisinde, emperyalizmin değişen siyasal tercihlerinin yaratacağı sonuçlar vardır. BOP'ta kendilerini stratejik ortaklığa yükselten ılımlı İslam modeli Mısır'da halk hareketine çarpmıştır. Gidişatın farkına varan emperyalist merkezler Mursi'yi "deliğe süpürmüşlerdir."

İlimli İslam projesinin Türkiye'de AKP ve cemaat eksenli gerici bir koalisyonla yürütüldüğü, yine çıkar çatışmalarının bu koalisyonda çatlaklar yarattığını artık herkes bilmektedir. Haziran Direnişi'nin sarsıcı etkisi ise çatlaklar arasındaki boşluğun daha bir açılmasını sağlamıştır. İşte Mısır'da bu son yaşananlara gösterilen tepki, AKP ve Erdoğan için altlarındaki toprağın kayıyor olmasına gösterilen bir reaksiyon olarak da okunmalıdır. Daha düne kadar sonunun Mübarek olmasından korkan Erdoğan, Mursi'yle de aynı hazin sonu paylaşmak istememektedir.

Bugün Mısır'da akan kan, bir taraftan AKP'nin siyasal nüfuz alanını oluşturan toplumsal tabaka

içindeki çatlakları kapatmak için dolgu malzemesi olarak kullanılırken öte taraftan olası bir değişime de gösterilen bir tepkidir. Mısır'da son yaşananlar üzerinden AKP, konumunu borçlu olduğu tabanı politize ederek gücünü ve statükosunu korumaya çalışmaktadır.

Bölgesinde güçlü, lider bir ülkenin başbakanı olmakla övünen Erdoğan'ın kendisine ve temsil ettiği siyasal çizgiye biçtiği ömür böylesine kısa değildir. Ancak ortaya çıkan halk hareketleri tarihin hızlı akmasını sağlarken siyasal öznelerin ömrünü de kısaltmaktadır. ABD'nin ve AB'nin Mısır'da yaşananlara böylesine temkinli yaklaşımlarının gerisinde de bu gerçek vardır. Emperyalizmin çıkarları korunduğu müddetçe hiçbir siyasal projenin ebediliği söz konusu olmadığı gibi, hiçbir siyasi aktörün de yeri doldurulamaz değildir. Mısır'da bugün itibarıyla darbenin "mağduru" emperyalist çıkarlar değil, düne kadar bu çıkarların kollayıcılığını yapan siyasal İslam projesidir.

AKP hükümeti son icraatlarıyla dış politikada, özellikle Ortadoğu'da tüm prestijini yitirmiş, son olarak da Suriye politikasıyla da tümüyle bir açmazın içine girmiştir. Kendisini Haziran Direnişi sürecinde destekleyen ve AKP'nin siyasal bir uzantısı gibi davranan Müslüman Kardeşler yenilgiye uğramışlardır. Dış politika üzerine söz söyleyen herkes Türkiye'nin bu yalnızlığından, iflas eden dış politikasından bahsetmektedir. Haliyle bu durum emperyalist merkezler nezdinde cazibe olmaktan çıkmak demektir.

İçerde yaşananlar ise yine AKP ve Erdoğan şahsında pek hayra alamet değildir. Haziran Direnişi her şeyden önce yaratılan korku imparatorluğuna büyük bir darbe vurmuş, artık hiç bir şeyin eskisi gibi olmayacağına inanılan yeni bir süreci başlatmıştır. Tam da böyle bir dönemde AKP hükümeti Mısır'da yaşanan katliamları iç politikada malzeme olarak kullanmaya çalışmaktadır.

Erdoğan, Haziran Direnişi'nde polisine uyguladığı zulmün bir benzerinin darbeci general Sisi tarafından İhvacılar'a karşı uygulanmasını hazmedememektedir. Ona göre Gezi Direnişi süresince öldürülen 5 kişi kayda alınabilecek bir rakam değildir. Roboski'de, Reyhanlı'da bizzat devlet güçlerince ve devlet birimlerinin kontrolünde katledilenler de kayda değer değildir. Onun için kimin yaptığı ve yaptırdığı önemlidir. AKP gibi Müslüman Kardeşler'in de desteklediği çetelerin, Suriye'de kestikleri başlar, katlettikleri, işkence ettikleri insanlara yapılanlar da zulümden sayılmaz.

Zulümle korunan bir saltanat, başkalarının maruz kaldığı zulme karşı çıkıyorsa bu sadece basit bir riyakârlık değildir. Yaklaşan sonun mahrum bırakacağı ihtiraslar, çıkarlar ve makamdır.

Çeşitli ulusal katmanlardan, mezheplerden, işçiler, emekçiler, kadınlar ve gençler olarak bizi ilgilendiren bu sömürü düzeninde yeni efendilere yol açmak değil, bu düzeni tümüyle ortadan kaldırıp sosyalist bir cumhuriyeti inşa etmektir.

Düzen partilerine kanmayalım!

Bozuk düzende sağlam çark olmaz!



Hacı Bektaş-ı Veli Anma Törenleri'nde tüm düzen güçleri durumdan yararlanmaya çalıştılar. AKP ve CHP törenlere katılırken, MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli ve İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek telgraf gönderdiler. İster sağcı isterse sol maskeli olsun tüm düzen partileri Alevi emekçilerini oy deposu olarak gördükleri için Hacı Bektaş şenlikleri gibi etkinlikleri fırsat olarak değerlendiriyorlar. Oysa bu düzen partileri Aleviliğe yönelik inkâr ve asimilasyon çizgisinde ortaklaşmaktadır. Bu partilerden hiçbiri Alevi emekçilerinin taleplerini gerçekten sahiplenmemekte, sahte söylemlerle Alevileri kandırmaya çalışmaktadırlar.

Kuruluşundan beri Türkiye Cumhuriyeti "tekçi" bir zihniyetle yönetilmektedir. "Tek din, tek dil, tek ırk" bu zihniyetin desturudur. Buna göre devletin tek dini Sünni İslam'dır. Diyanet İşleri Başkanlığı Sünnilik mezhebi merkezinde kurulmuş, bu mezhep devletin olanaklarıyla desteklenip örgütlenmiştir. Diğer dinsel inançlar ve mezhepler yok sayılmıştır. İnkâr ve asimilasyon Türk sermaye devletinin kurulduğundan beri izlediği değişmeyen çizgisi olmuştur. Bu coğrafyada yaşayan halklar dini inanç ve milliyet kimliklerinden dolayı aşağılanırken, öteki ve düşman ilan edilmiştir. Hangi siyasal parti hükümet olursa olsun bu temel çizgi değişmemiştir, değişmeyecektir. Zira bu sömürü düzeninin sorunsuz sürdürülmesi için, işçi ve emekçi kitlelerin gerçek sınıf ayrımını görmelerini engellemek gerekmektedir. Bu nedenle Alevi-Sünni, Kürt-Türk gibi ırksal ve inançsal farklılıklar kullanılarak işçi ve emekçiler arasında sahte ayrışmalar yaratmak devlet için her zaman başvurulmuş temel politika olmuştur.

Alevi emekçiler daha 1925 yılında Tekke ve Zaviyeler Kanunu'yla yasaklamalara maruz kalmışlardır. Buna göre "dedelik" sıfatını kullanmak hapislerle, sürgünlerle cezalandırılmaktadır. Burada dikkat çekilmesi gereken nokta ise Alevi emekçilerini oy deposu olarak kullanan CHP'nin bu düzenlemeyi yapmasıdır. Yine bugün Alevi emekçilerinin Kemalizmin etkisinden dolayı göremedikleri şudur ki, 1938 Dersim katliamında yine CHP hükümetteydi. Maraş, Sivas gibi katliamlarda yine hükümette sol maskeli düzen partileri vardır. Madımak'ta Erdal İnönü Başbakan Yardımcısı, özel kalemi ise Sivas valisidir.

Düzen solunun Alevilere yönelik tutumunun ne

olduğunun bir örneği, CHP Grup Başkanvekili Akif Hamzaçebi'nin, Seyit Rıza'ya itibarının iade edilmesi konusu tartışılırken "CHP için bir itibarı yoktur" şeklindeki sözlerinden görülmektedir. Bu açıklama, Cumhuriyetin kurucusu olmakla övünen CHP'nin Alevilere yönelik katliamlara verdiği dolaysız desteği göstermektedir.

Burada dikkat çekilmesi gereken nokta sermaye devletinin Alevi politikasının hangi hükümet olursa olsun değişmemesidir. Bazen sert, bazen ılımlı da olsa Aleviler devlet için her zaman "ötekidir". Hak ve özgürlükleri de bu nedenle hep yok sayılmıştır. Bundandır ki, iktidarda sol maskeli parti varken Sivas Katliamı yaşanırken, dinci-gerici AKP döneminde ise Sivas Katliamı davasına verilen zaman aşımı kararı "Türkiye'ye hayırlı uğurlu olsun!" denmiştir.

Tüm bu gerçekler ışığında Alevi emekçiler bu düzen dışında bir çözüm aramalıdır. Bu düzenin Alevi emekçilere verebileceği gerçek hiçbir hak ve özgürlük yoktur. AKP'nin Alevi açılımlarına ya da CHP iktidarına umut bağlayanlar bilmelidir ki, bu ülkede 1963 ile 2013 yılları arasında 6 kez "açılım" girişiminde bulunmuş ve hepsi de fiyasko ile sonuçlanmıştır. Bu dönemlerde ister sol ister sağ olsun düzen partilerinin Alevi emekçilere bakışı değişmemiştir. Aleviler hem oy deposu olmak hem de asimilasyonun hedefinde olmak dışında yeni bir şeyle karşılaşmamıştır.

Asimilasyon politikalarıyla Alevi kültürü dini esaslar öne çıkarılarak gericileştirilmek, Alevilerin muhalif kimliği yok edilerek kontrol altına alınmak istenmektedir. Sermaye devleti için hak ve özgürlüklerine sahip çıkan Aleviler her zaman tehlikedir. Bundandır ki, bu konu çoğu zaman MGK toplantılarının gündemi olabilmiş, Alevi emekçilerin devrimci harekete yakınlaşmasının önünü kesmek için çeşitli politikalar denenmiştir.

Osmanlı dönemi Alevi politikalarının tartışma götürmez bir mirasçısı olan sermaye devletinin dinsel gericiliği hükümet değişiklikleriyle düzeltilemez. Bu devletin kuruluş mayasındaki inkâr ve asimilasyon politikası ancak toplumsal bir devrimle değişecektir. Tutulacak yolu Pir Sultan Abdal "bozuk düzende sağlam çark olmaz" diye söylemiştir. O nedenle bu bozuk düzende bir şeyler yapmak değil bu bozuk düzeni değiştirmek için emek vermek şarttır.



Hacıbektaş'ta BDSP etkinliği

Hacı Bektaş Veli anma törenlerinin ikinci günü akşamında sınıf devrimcileri gerçekleştirdikleri etkinlikle işçi ve emekçilere örgütlü mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptı.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) etkinliği Hacı Bektaş Veli Türbesi karşısında yer alan meydana düzenledi. Etkinliğin başında hazırda başlayan büyük halk hareketi selamlandı. Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu, halk türküleri ve devrimci marşları söyledi.

Etkinlikte konuşan BDSP temsilcisi Taksim Direnişi'ni selamladı. Alevilere yönelik saldırılara dikkat çekerek, emperyalist savaşa karşı mücadele çağrısında bulundu. İşçi ve emekçilere yönelik ekonomik sosyal yıkım programları uygulayan günümüzün Hızır paşalarının işçi ve emekçilerin sefaletini derinleştirdiğini belirtti. BDSP sözcüsü konuşmasının son bölümünde BDSP'nin gericiliğe karşı yükselttiği ilkelere vurgu yaptı.

Etkinlik boyunca sloganlar haykırıldı. Törenlere gelen emekçilerin ilgi gösterdiği etkinlik atılan sloganların ardından bitirildi.

Kızıl Bayrak / Kayseri

MEB ajanlık için tehdit ediyor

Direnişe yönelik baskı ve saldırganlık, okulların açılmaya hazırlandığı bu günlerde eğitim ayağında da sürdürülüyor. Polisin eylemlerde çektiği görüntüler Milli Eğitim Bakanlığı müfettişlerine verilerek soruşturmada kullanılıyor.

Ankara İl Milli Eğitim Müdürlüğü müfettişleri bir dizi okul müdürünü çağırarak muhbirlik yapmak için tehdit etti. Direniş eylemleri sürecinde Kızılay'da çekilmiş polis görüntüleri ve fotoğrafları müdürlere gösterilerek, müdürlerden kendi öğrencilerini belirlemeleri istendi.

Eğitim Sen'in verdiği bilgiye göre, müfettişler, Ankara'daki eylemlerin merkezinde duran ilçelerdeki bir dizi lise müdürünü çağırdı. Müdürlere sinevizyon gösterisiyle sunum yapan müfettişler, Ankara İl Emniyet Müdürlüğü Radyo TV ve Foto Film Şube Müdürlüğü ekipleri tarafından Kızılay'da çekilmiş görüntü ve fotoğrafları kullandı.

Müdürlerden, fotoğraf ve görüntülerdeki şahısların yöneticisi olduğu okulda eğitim gören bir öğrenci olup olmadığını tespit etmeleri istendi.

Hacıbektaş şenliklerinde neler yaşandı?

Paneller ve resmi açılış programlarında yer alan hemen her şey, Alevilerin mücadele tarihi içinde yaratılmış olan ilerici, devrimci birikimin tümüyle hafızalardan silinmesi amacına hizmet ediyordu.

Geleneksel Hacı Bektaş-i Veli Anma törenleri tamamlandı. Törenlerde AKP'nin Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ'a yapılan saldırı öne çıktı. Saldırının ardından düzen cephesinde başlayan tartışmalar sürüyor. Bekir Bozdağ'a yönelik saldırı AKP iktidarı ve düzen solu CHP arasındaki kayıkcı dövüşünün temel bir gündemi olarak bir süre daha gündemde kalacak gibi gözüküyor.

Hacıbektaş törenlerinde son yedi yılda olduğu gibi bu yıl da devlet Aleviciliğini güçlendirmeye yönelik politik tutum sahne aldı. Resmi açılış programı ve diğer resmi programlara devlet Aleviciliği anlayışı damgasını vurdu. Paneller ve resmi açılış programlarında yer alan hemen her şey, Alevilerin mücadele tarihi içinde yaratılmış olan ilerici, devrimci birikimin tümüyle hafızalardan silinmesi amacına hizmet ediyordu.

Şenliklerin içinin boşaltılması ve ilerici içeriğinin yok edilmesine yönelik müdahaleler bu yıl da sürdü. Kültürel ve sanatsal etkinliklerdeki kısırlaşmanın en açık ifadesi şenlik programıydı. Gece konserlerindeki kısırlaşmaya, Türk-İslam sentezine dayanan ve devlet Aleviciliğinin damgasını vurduğu paneller eşlik etti.

Kitlelerin maddi ve manevi değerlerinin metalaştırılması, gece etkinliklerinde kültürel yozlaşmanın belirgin bir göstergesi olan alkol tüketiminin ayyuka çıkmasının adeta teşvik edilmesi, hemen hemen verilen her hizmetin rant kapisına çevrilmesi, kitlelerin maddi ve manevi değerlerinin metalaştırılması çerçevesinde şenliklerin inanç turizmüne dönüştürülmesi yaklaşımı bu yıl çok daha belirgin bir hal aldı.

Belediye Başkanı Ali Rıza Salmanpakoğlu CHP'ye katıldıktan sonra Ergenekon operasyonlarının basıncı altında, İP ile arasındaki mesafeyi bilinçli olarak açmıştı. Bu yıl da aynı çizgiyi sürdürdü. 2014 Mart ayında yapılacak yerel seçimlerde Hacıbektaş Belediye Başkanlığı'na yeniden aday olma hesabıyla CHP lideri ve milletvekillerine özel olarak ilgi gösterdi.

Kemalist hassasiyeti bilinen belediye başkanı ilk altı yıl Cumhuriyet gazetesini bedava dağıtmıştı. Bu tutumu geçen yıl terk etmişti. Bu yıl da Cumhuriyet gazetesini bedava dağıtmama yaklaşımını sürdürdü. Bu tutum belediye başkanının Ergenekon operasyonunun basıncı altında önceki yıllarda başlayan AKP iktidarına şirin gözükme, yaranma yaklaşımının göstergesi olarak kayıtlara geçti.

Belediye başkanı devrimci yayınların sergilendiği standları Alevi emekçilerden uzak tutmak yaklaşımını da sürdürdü. Stant yerleri yine şenlik alanının uzağında. Komünist ve devrimci yayınlar üzerinde bu yıl da tecrit uygulanmaya çalışıldı.

Alevi Bektaş Federasyonu yıllardır Hacıbektaş Belediye Başkanı'nın Türk-İslam sentezcisi yaklaşımına, devlet Aleviciliğine kan taşımasına tepki göstermişti. Hatta alternatif bir şenlik programı iddiasını ortaya atmıştı. Bu iddianın arkasında durmayan ABF, geçen yıl belediyenin çağrısına uyararak değerlendirme toplantısına katılmış, belediye başkanının örgütlediği panellerde boy göstermişti. Ayrıca devlet Aleviciliğinin en rafine kimliği olan İzzettin Doğan'ın yön verdiği Alevi Vakıflar



Federasyonu ile ortak basın açıklaması yapmıştı. Bu yıl ise ilerici Alevi örgütlerinden sadece Pir Sultan Abdal Kültür Derneği şenliklerde yer aldı. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Hacıbektaş türbesinin Alevilere bırakılması ile ilgili olarak yaptığı basın açıklamasının ardından ilçeden ayrıldı.

Bu yılki şenlik programı da, önceki yıllarda olduğu gibi ulusalcılığın köpürtülmesi temelinde ele alınmıştı. Kültür sanat etkinlikleri ve panellerde ulusalcı anlayış boy gösterdi.

Şenliklere ilerici, devrimci sol yapıların katılımı son derece zayıf kaldı. Öte yandan haziran rüzgarı Hacıbektaş şenliklerinde hem açılış programında, hem de BDSP'nin alternatif programında esti. "Her yer Taksim, her yer direniş" şiarı Alevi emekçileri tarafından sahiplenildi.

16 Ağustos açılış programında yaşananlar...

Sabah saatlerinde başlayan geleneksel açılış töreni Hacıbektaş Veli'yi anma törenlerinde on binler, kürsüye çıkan Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ'ı protesto etti. Törene, CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu ve çok sayıda milletvekili, İP Genel Başkanvekili ve MYK üyeleri, Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ, Türkiye Barolar Birliği Başkanı Metin Feyzioğlu katıldı.

Resmi açılış programında ilk konuşmayı Hacıbektaş Belediye Başkanı Ali Rıza Salmanpakoğlu yaptı. Selmanpakoğlu konuşmasında Sünni anlayışın fetva arayış aracı olmaktan çıkarılması gerektiğini dile getirdi. Sivas Katliamı'nın hala aydınlatılmamış olmasının içlerini acıtmayı sürdürdüğünü de belirten Selmanpakoğlu, Madımak'ın mutlak surette müze olması gerektiğini vurguladı.

İstanbul'da yapımı kararlaştırılan 3. köprü'nün isminin Hacıbektaş-ı Veli olarak değiştirilmesini arzu

ettiklerini vurgulayan Selmanpakoğlu, daha sonra ülkenin bölünmez bütünlüğüne atıfta bulunarak Kürt sorununun gündemde olmasını iç ve dış güçlerin oyunu olarak tanımlayarak ırkçı tutumunu bir defa daha ortaya koydu.

Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ'ın katılımıyla birlikte törende gerginlik başladı. Bir vatandaşın Bozdağ'ı protesto eden pankartına korumaların el koymaya çalışılması kitlenin tepkisine yol açtı. Kürsüye konuşmasını yapmak için çıkan Bozdağ, konuşması boyunca ıslıklarla, sloganlarla protesto edildi, yuhalandı.

Bekir Bozdağ'ın konuşmasının uzaması üzerine alanda bulunan kitle, "Her yer Taksim, her yer direniş", "Mustafa Kemal'in askerleriyiz" sloganlarını attı. Bekir Bozdağ konuşmasını "yuh" sesleri ve ıslıklı protestolar altında sürdürdü. Konuşmasını bitirdikten sonra kürsüden inen Bozdağ'ı, Hüseyin Satı adlı bir kişi yumrukladı. Bozdağ, yüzlerce çevik kuvvetin oluşturduğu koridordan geçirilerek apar topar kaçırıldı.

Alanda CHP'ye ve liderine yönelik ilgi oldukça fazlaydı. CHP liderinin cemevlerinin ibadethane sayılması konusunda yaptığı açıklamalar alandaki kitle tarafından ilgiyle karşılandı. Kılıçdaroğlu'nun Genel Başkan olmasının ardından Alevi emekçiler içinde yaygın olan Kemalist eğilimi daha da güçlendirdi. Güçlü bir devrimci işçi hareketi ortaya çıkmadığı sürece de Alevilerin Kemalizm'den sert bir kopuş yaşaması olanaksızdır. Bu durum komünistlere, devrimcilere önemli görevler düştüğünün açık kanıtıdır.

Kemalizm'in, devlet Aleviciliğinin damgasını vurduğu paneller...

Hacı Bektaş Veli Kültür Merkezi Büyük Salonu'nda "Kurtuluş Savaşı'nda Alevi Bektaşiler ve günümüzde Hukuka Bakış" konulu paneli Avukat Şakir Keçeli yönetti.

Panelde konuşmacı olarak Alev Çokun ve Metin Feyzioğlu katıldı. Panelistler Atatürk'ün Alevilere özel ilgi gösterdiğini Alevilerin de Osmanlı zulmü nedeniyle Kurtuluş Savaşı'na destek verdiği ve içinde bulunan dönemde yargının AKP'nin arka bahçesine dönüştüğü noktasında ortaklaştılar.

Konuşmacılar Kurtuluş Savaşı sonrası Alevilere reva görülen muameleye ve devletin Sünni inanca göre şekillendirilmesi, ortaya çıkan bu tabloda Kemalistler'in rolüne, Dersim Katliamı'na ve bu katliamın finalinde gerçekleştirilen hukuk katliamına değinmekten özenle kaçındılar. Bu konularda ortaya çıkabilecek muhtemel tartışmaların önünü kesmek için katılımcılara söz hakkı vermediler. Yazılı olarak aldıkları sorulardan işlerine gelenleri yanıtladılar.

Hacı Bektaş Veli Kültür Merkezi Büyük Salonu'nda Av. Mehmet Tural'ın yönettiği panelde Prof. Dr. Ahmet Takin ve ve CHP milletvekili Doç.Dr. Aykan Erdemir'in konuşmacı olarak yer aldığı "Alevilerin güncel sorunları ve Alevi açılımı" konulu panelde Alevilerin sorunlarının ayrıntılı dökümünü yapan panelistler, AKP döneminde Alevilere yönelik saldırının arttığını belirttiler. Alevi açılımının fiyaskoya dönüşmesi konusunda ortaklaştılar. Alevilere yönelik saldırılarla dinsel gericilik arasında sıkı bağı ortaya koyan konuşmacılar CHP'nin katliam ve saldırılardaki rolüne değinmemeye ise özen gösterdiler.

Hacıbektaş Platformu'nun devlet Aleviciliğine yönelik tepkisi...

Hacıbektaş Platformu kültür ilçe binası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasında boyun eğmeme geleneğinin Pir Sultan'dan bu yana devam ettiği belirtildi. Gezi Parkı eylemleri ve şehitleri selamlandı. Açıklamada Hacı Bektaş Veli kültürünün isyancı bir geleneğe sahip olduğu, tarihte Şah Kalemder Çelebi'nin Pir Sultan'ın isyancı ruhu ile bu gün de Gezi Parkı direnişleri sırasında şehit olanların şahsında yaşatıldığı ifade edildi. Alevilere yönelik saldırıların AKP iktidarı döneminde ayyuka çıktığına dair örneklerin verildiği açıklamada asimilasyonun sürdürüğü vurgulandı.

Açıklamanın son bölümünde mücadele çağrısı yükseltildi. Emekçiler asimilasyon politikalarına boyun eğmemeye çağrıldı. Açıklamaya çok sayıda Alevi emekçisi katıldı. Devlet Aleviciliğine karşı tepkinin ifadesi olan açıklama ile Hacıbektaş'ın ilerici ve devrimci dinamikleri seslerini yükselttiler.

İlerici, devrimci yapıların durumu...

Sermaye devleti bu yılki etkinliklere yönelik ilerici ve devrimci etkiyi sınırlamak için özel bir çaba harcadı. Günler öncesinden "güvenlik" gerekçesiyle ilçenin giriş

çıkışları tutuldu. Belediye Başkanı tarafından her şeyin sorumlusu olarak gösterilen sınıf devrimcileri bu yıl da yakın takibe alındı.

Hacıbektaş Şenlikleri'ne devrimci yapıların müdahalesinin zayıflığı bu yıl da sürdü. Geçen yıl etkinliklere katılmayan Partizan, bu yıl tanıtım standı açtı. Bunun dışında devrimci hareket herhangi bir politik müdahalede bulunmadı.

Bu yıl reformist yapılardan ÖDP tanıtım standı açtı. Ayrıca Birgün gazetesinin dağıtımını gerçekleştirdi.

Geçen yıl reformist yapılardan TKP çıkaracağı günlük gazeteyi, dolayısıyla kendi gündemini öne çıkaran geniş kapsamlı bir müdahalede bulunmuştu. Bu yıl ise sadece tanıtım standı açmakla yetindi.

Halkevleri şenliğin ikinci günü tanıtım standı açtı.

BDSP'nin Hacıbektaş şenliklerine kapsamlı müdahalesi...

Ağustos'ta Hacıbektaş Türbesi karşısında yer alan meydana BDSP son yılların en kapsamlı müdahalesinde bulundu. Üç bin şenlik özel sayısının tamamına yakınının dağıtımını gerçekleştirildi. Kızıl Bayrak da yaygın olarak kullanıldı. Tanıtım standı düzenli olarak açık tutuldu. Standta Alevi emekçileri ile sohbetler gerçekleştirildi.

Birçok teknik yetersizliğe, ortaya çıkan kimi eksikliklere rağmen geçen yıl başlayan gelenek bu yıl da sürdürüldü. BDSP'nin politik etkinliği coşkuyla gerçekleştirildi. "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarıyla gerçekleştirilen etkinlikte baştan sona kadar politik bir içerik hakim oldu.

BDSP devrimci propaganda ve ajitasyon faaliyetini yükseltti. Alevi emekçilerinin serçemesi olarak tanımlanan Hacıbektaş'ta gerçekleştirilen şenliğe yönelik yıllardır sürdürdüğü müdahalenin en etkin olanını gerçekleştirdi. Halk hareketinin rüzgarını Hacıbektaş şenliklerine taşıyan temel bir özne olarak öne çıktı.

Komünistler bölgedeki güçlerini çalışmaya kattılar. Bu yıl tüm kısıtlı olanaklara rağmen şenliklere anlamlı bir müdahalede bulunan sınıf devrimcileri, düzenin saldırılarının yoğunlaştığı böylesi bir dönemde gericiliğin dikkatini çeken bir çalışma yürüttüler. Emekçilerle buluşmayı başarabildiler. Önceki yıllara göre Hacıbektaş yerinde politik etki alanlarını genişlettiler.

Gelecek yıl 51.si yapılacak olan Hacıbektaş şenliklerinde devrimci müdahaleyi üç güne yaymak gerekiyor. Alternatif şenlik programının sağlam politik ve kültürel içerikle ele alınması ve zenginleştirilmesi hedefine kilitlenilmelidir. Hacıbektaş yerel güçlerinin katılımını daha da güçlendirilmesi hedeflenmelidir.

Hacıbektaş'tan komünistler



Tencere-tava eylemine ilk dava

Tayyip Erdoğan Gezi eylemleri sürecinde sık sık eylem yapan kitleye yönelik yaptığı karalamalarla ve tehditlerle insanları korkutmaya ve sindirmeye çalışmıştı. İşte bu korkutma ve sindirme çabalarının yanında tencere-tava eylemlerinden duyduğu rahatsızlığı dile getirmiş ve eylemlerin suç olduğunu söyleyerek insanların komşularını şikayet etmesini istemişti.

Erdoğan'ın tencere-tava eylemi yapanları şikayet edin çağrısı ilk karşılığını buldu. Beşiktaş Dikili Mahallesi'nde oturan Hilal K. tencere-tava çalarak eylemlere katılan komşularını kendisini rahatsız ettiği gerekçesiyle polise şikâyet etti. Şikâyet üzerine savcılık, Erdoğan'ın öncesinden vermiş olduğu talimatla Hilal K. ile aynı apartmanda oturan Filiz D. ve çocukları Onur ile Tuğçe'yi ifadeye çağırdı. İfadeleri alan Cumhuriyet Savcısı Mehmet Salih Çakmak, Filiz D. ile çocukları hakkında 'kişilerin huzur ve sükûnunu bozmak' suçundan 3'er aydan birer yıla kadar hapis cezası istemiyle iddianame düzenledi. Fakat ifadelerinde Hilal K.'nin kendilerine küfür ve hakaret ettiğini belirtmeleri ve şikâyetçi olmaları üzerine ise savcı, "iddialar dışında inandırıcı delil bulunmadığından bu yönden kovuşturmaya yer olmadığına" karar vererek tarafsızlığını göstermiş oldu.

Filiz D. ve çocukları savcının hızla düzenlediği iddianame üzerinden mahkemeye çıkartılacaklar.

Alınan bu kararla Gezi eylemlerinin ilk gününden itibaren uygulanan korkutma ve sindirme politikasında yeni bir adım daha atılmış oldu. Bugüne kadar gözaltı ve tutuklama saldırılarıyla sokağa çıkan kitleleri sindirmeyi amaçlayan iktidarın güdümündeki yargının bu şikâyetle anında dava açması da korkutma ve sindirme politikasından başka birşey değildir.



Aleviler'in AKP'ye yönelik öfkesi haklı, tepkileri meşrudur!

Konuşması sırasında ve sonrasında protestoların hedefi olan Bekir Bozdağ şahsında AKP'ye olan bu tepkinin gerisinde emekçilerin yıllardır ekonomik, sosyal ve toplumsal açıdan yaşadığı sıkıntıların yarattığı öfke vardır.



Hacı Bektaş-ı Veli Anma Kültür ve Sanat Etkinlikleri'nde Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ protesto edildi. Bozdağ'ın konuşmasında "Başbakan adına konuşuyorum" söylemi protestoyu daha da güçlendirdi. Bozdağ'ın konuşması sırasında sıklıkla, "Her yer Taksim her yer direniş!", "Tayyip istifa!" sloganları atıldı. Bu sırada Hüseyin Satı adlı bir vatandaşın Bozdağ'a yumruk attığı basında genişçe yer aldı. Oysa Satı'nın avukatı, müvekkilinin sadece demokratik hakkını kullanarak İstanbul'a yapılacak yeni köprüye neden 'Yavuz Sultan Selim' adının verildiğini sormak istediğini belirtmektedir. Çoğu kimsenin fiziki saldırı olduğunu görmemesi bir yana, bakanın korumaları ve polis tarafından saldırıya uğrayan Satı'nın mağduriyeti çok daha ciddidir. Satı 30 kadar polis tarafından olay yerinde linçe uğramıştır. Bu arada belirtelim ki Satı çevik kuvvet tarafından gözaltına götürülürken emekçiler ise, "Gün gelecek devran dönecek, AKP halka hesap verecek" sloganını atarak protestoya devam etmiştir.

Olayın ardından konuşan Bozdağ; "Bu hükümete de yapılmış bir saldırdır" demekte ve Satı'nın serbest bırakılmasını eleştirmektedir. "Mahkemenin bu kararı saldırganlara güç ve cesaret veren bir karar olmuştur" diyen Bozdağ, Gezi Direnişi sırasında katledilenlerin "suçüstü" görüntülerine rağmen gerekenlerin yapılmaması karşısında nedense aynı "duyarlılıkta" değildir!

Konuşması sırasında ve sonrasında protestoların hedefi olan Bekir Bozdağ şahsında AKP'ye olan bu tepkinin gerisinde emekçilerin yıllardır ekonomik, sosyal ve toplumsal açıdan yaşadığı sıkıntıların yarattığı öfke vardır. Buna bir de Alevi kimliğinin ötekileştirilmesi, asimilasyon politikalarıyla yok edilmek istenmesi gerçeğini eklediğimizde yediği yumruğun nedeni anlaşılabilir. Dahası Alevi inancında ve kültüründe önemli bir yeri olan Hacı Bektaş

şenliklerine bu politikaların temsilcilerinin katılması ise başlı başına bir provokasyondur.

Bozdağ'ın konuşmasında Başbakan'ın tekrar "Alevi açılımı" ile ilgili talimat verdiğini ifade etmesi kuşkusuz ki, değerlerine sahip çıkan her Alevinin tepkisini çekecektir. Bilindiği gibi AKP yıllardır çeşitli dönemlerde "Alevi açılımları" nı gündeme getirmektedir. Ancak bu politikalarıyla Aleviliği devlet denetimine almaya niyetli olduğu, Alevilerin hak ve özgürlükleri konusunda gerçek hiçbir adım atılmayacağı gün gibi açıktır.

Hatırlatmak gerekirse, yeni bir asimilasyon politikası olan 2. Alevi açılımı paketinde şunlar vardır: Devlet bütçesinden Cemevleri'ne yardım, ibadethane demeksizin Cemevleri'nin devlet tarafından kurulacak vakfa bağlanması, Cemevi arsalarının ücretsiz verilmesi, Hacı Bektaş Veli adına üniversite kurulması, Alevi dedelerinin devlet sertifikalı "İnanç Önderi" statüsüne çıkarılması, bazı Alevi dedelere maaş bağlanması ve Alevilik konusunun ders kitaplarında daha geniş yer alması gibi vaatler... Besbelli ki AKP böylesi vaatlerle Alevi emekçileri teslim almaya çalışmaktadır.

Aleviler'in AKP'ye karşı öfkesinin nedenleri

Osmanlı döneminden bugüne devletin Alevilere karşı uyguladığı tek politika, asimilasyon üzerine kuruludur. Bununla birlikte ise Maraş, Çorum, Sivas, Gazi katliamları örneklerinde olduğu gibi fiziken yok edilmek de istenmişlerdir. Cumhuriyet tarihi boyunca devam eden bu politikalar bugün de AKP eliyle yürütülmektedir. Ancak AKP döneminin şöyle bir farkı vardır ki bu politikalar demokrasi söylemleriyle maskelenmiş bir şekilde sürdürülmektedir. Sanki Alevilerin talepleri önemseniyor gibi hava yaratılmak

istenmektedir. Bu konuda çalıştaylar düzenlenmekte, sözde açılım paketleri hazırlanmaktadır.

Tüm bu göstermelik girişimleri de "Alevi kardeşlerimizle ilgili olarak iyi olarak atılmış kaç adım varsa, hepsi bizim dönemimizde atılmıştır" yalanına malzeme olarak kullanıyorlar. Oysa ki Alevi Bektaş Federasyonu (ABF) tarafından hazırlanan Alevi Hak İhlalleri Raporu'nda başka gerçekler var. Raporda 37'si 2011 yılında, 70'i de 2012 yılında yaşanmış toplam 107 hak ihlaline dikkat çekilmektedir. Alevilerle ilgili "ayrımcılık, hak ihlali, hakaret, aşağılama, nefret suçu, inkâr, baskı, şiddet" gibi suçlar işlenirken, Erdoğan Karacaahmet Cemevi'ne 'ucube' diyecek kadar ileri gidebilmişti. Hem de kendisini "dört dörtlük" Alevi ilan ettiği halde!

Bunlara Alevilerin evlerinin kapılarına "ölüm" yazılmasını, kapıların işaretlenmesini, okullarda Alevi öğrencilerin öğretmenler tarafından hakarete ve ayrımcılığa uğramasını ekleyebiliriz. Öte yandan Sivas Katliamı davasına verilen "Zaman aşımı kararı" için Erdoğan'ın, "Bu karar Türkiye'ye hayırlı uğurlu olsun!" demesini kim unutabilir ki? Ya Kartal Cemevi'nin kundaklanmaya çalışılmasını, Erzincan'da muharrem orucu nedeniyle kurulan çadıra faşistlerin saldırısını, Malatya Sürgü beldesinde yaşanan katliam girişimini?

Tüm bu örneklerin de gösterdiği gibi AKP'nin Alevi politikası geçmişten devraldığı kanlı mirasa sahip çıkmakta ve olduğu gibi sürdürmektedir. Bu nedenle Alevi emekçiler bu gerçekleri unutmuyor, öfkesini de göstermekten kaçınmıyor.

Kuşkusuz Alevi toplumunun içinde değerlerine ihanet edecek, devlet imkânlarından yararlanmak isteyecekler çıkmaktadır. Böylesi düşkünler, gerici devlet politikasına destek sunmaktadırlar. Ancak bunlar Alevi emekçilerini asla temsil etmemektedirler. Onlar Reha Çamuroğlu örneğinde olduğu gibi, Alevi burjuvazisinin çıkarlarına hizmet etmektedirler. Hatırlanırsa Reha Çamuroğlu; Erdoğan'a "Sayın Başbakanım, Alevilere karşı ayrımcılığın bitirilmesi istedik. Bitti mi? Sorabilir miyim; bürokrasinin üst kademelerinde, valiler arasında kaç Alevi var? Sadece bir vali mi? Bu yeterli mi? Peki emniyet müdürleri arasındaki durum ne? Ya altı yıllık iktidarımız boyunca devletten ihale alan kaç Alevi yatırımcı var? Belki hiç yoktur!" diyerek hangi çıkarların kavgasını verdiğini göstermişti.

Bundandır ki Alevi emekçileri yaşadıkları baskı ve asimilasyon politikalarına karşı, eşitlik ve özgürlük taleplerini, hak ve özgürlüklerin ve gerçek laikliğin tek tutarlı temsilcisi olan devrimci işçi sınıfının öncülüğünde verilecek mücadele ile elde edebilirler. Çünkü tutarlı bir demokrasi ve laiklik ancak işçi sınıfının devrimci iktidarı altında mümkündür. "İnanç ve vicdan özgürlüğü, din ve devlet işlerinin tam ayrılığı, Diyanet' in dağıtılması, devletin dinsel kurumlara her türlü yardımına son verilmesi, gericilik yuvası tarikat ve cemaatlerin dağıtılması, mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son verilmesi" gibi taleplerin tam olarak gerçekleşmesi ve inanç sömürsünün son bulması ancak sosyalizmle mümkündür.

Emekçi semtlerinde devlet-polis-çete üçgeni!

Çeteleşmeye karşı mücadele devrim mücadelesinin bir parçasıdır. Çünkü bu pisliği düzen yaratıyor, o halde tek panzehiri de üretim ve yaşam alanlarında örgütlenmek, düzene karşı devrim mücadelesini yükseltmektir.

Emperyalist kapitalist sistemin asalaklığı ve çürümesinin ürünü olan sorunlar katlanarak büyüyor. Kapitalist düzenin kendi doğasından kaynaklanan çelişkiler ve onun tarafından beslenen tüm kötülükler kriz dönemlerinde çarpıcı bir şekilde açığa çıkıyor. Artan sömürü, işsizlik, yoksulluk, açlık ise kronik bir hale geliyor. Bu koşullarda işçi sınıfı ve emekçileri mücadeleden alıkoymak için sermaye iktidarı ideolojik aygıtlarını sistematik olarak devreye sokuyor. Bununla birlikte kültürel alanda artan yozlaşmaya eşlik eden dejenerasyon ve kokuşma sömürü tezgâhlarında işçilerin köleleştirilmesine hizmet ediyor.

Peş peşe yaşanan silahlı saldırılar yüzünden gündeme gelen çeteleşme, uyuşturucu, fuhuş sorununu yaşamayan emekçi semti yoktur. Kentsel dönüşümle ranta açılan, hiçbir sosyal-kültürel olanağın olmadığı, yetersiz yol-altyapı-ulaşım hizmetlerinden okulların yetersiz olmasına kadar sayısız sorunla boğuşan, yoksulluk ve işsizliğin kol gezdiği emekçi semtlerinde çeteleşme, uyuşturucu ve fuhuş son yıllarda ciddi boyutlara ulaşmıştır. Emekçilerin yaşam alanları olan semtlerde her sokak, her park, okullar ve çeşitli mekânlar çetelerin pazarı haline getirildiği yetmezmiş gibi, üstüne üstlük bu çeteler fiziki zorbalıkla mahallerde terör estirmektedirler.

Son zamanlarda emekçi semtlerinden yansıyan çeteleşmenin yoğunlaşması düzenin çürümüşlüğü, kokuşmuşluğunu ve temellerinden çatırdadığını kanıtlamaktadır. Sınıfın yükselen mücadelesinin önüne geçmek için örülen bir barikat olan kültürel dejenerasyon ve ahlaki çöküntü sermaye iktidarı eliyle örgütlenmektedir. Tekelci burjuvazinin bekası için kitleler düşünsel olarak edilgenliğe, cehalete ve apolitizme itilmektedirler. İleri demokrasi masalları ve 'Ergenekon davası' üzerinden derin devletle hesaplaşıldığı yalanlarına başvuran sermaye devleti bu çeteleri taşeron olarak kullanmaktadır.

Her emekçi semtinde bu kirli ilişkileri örgütleyen bu çetelerin hepsinin ipi sermaye iktidarının elindedir. Sermaye devleti tarihi boyunca bu eli kanlı çetelere yüzlerce faili meçhul cinayetin, adam kaçırmamanın, kaybetmenin, suikastların ve yargısız infazların uygulayıcısı olarak devlet adına sayısız iş yaptırmışlardır. İçe içe geçmiş pek çok ilişki üzerinden işlerini sürdüren bu çeteler kontrgerilla örgütlenmesinin arka bahçesidir. Mafya ya da çete benzeri suç örgütleri uyuşturucu, silah kaçakçılığı, fuhuş ticareti gibi işlerin yanı sıra yer yer korucusu, itirafçısı, polis, asker, ipleri sermayenin elinde olan beslemeleri, cemaat- tarikat örgütlenmeleri ile emekçilere ve Kürt halkına yönelik düşmanca saldırıların taşeronu olarak sayısız katliama imza atmışlardır.

Kitlelerin kötürümleştirilmesi, uyuşturulması, çürütülmesi ve düzene karşı örgütlenmesine engel olmak için tercih edilen bu yönelim aynı zamanda toplumsal muhalefete yönelik bir tehdit anlamına gelmektedir. Bunun için özellikle solun güçlü olduğu semtlerde devlet bu süreci bizzat örgütleyiyor, polis aracılığıyla himaye ediyor. Bu nedenle İstanbul'da



başta Okmeydanı, Gazi, Fikirtepe, Sarıgazi'de yaşananlar ve en son Gülsuyu'nda ilerici sol güçlere yönelik silahlı saldırılarla kamuoyuna yansıyan sorunlar, buz dağının yalnızca görünen yüzüdür. Gülsuyu'nda Temmuz-Ağustos aylarında uyuşturucu çeteleri ilerici-devrimci kurumlara ve çalışanlarına yönelik defalarca kez silahlı saldırılar düzenledi. Ama ellerini kollarını sallayarak dolaşmaya devam ettiler. Uyuşturucuya ve yozlaşmaya karşı mücadele veren ilerici-devrimci güçler uzun yıllardır çete-polis işbirliği ile örgütlenen saldırıların hedefi oldu. Emekçilerin kolektif bir şekilde hareket ederek semtlerine sahip çıkmaları, çetelerin şiddetine devrimci zorla yanıt verilmesi çetelerin rahatça at koşturmalarına engel olmaktadır. Gösterilen bu irade karşısında sermaye devleti ise tahammülsüzce devrimci-ilerici güçlere saldırmakta, tutuklama-hukuk terörü ile tehdit etmekte, çetelerin ise sırtını sıvazlamaktadır.

Diğer taraftan tüm bu kirli işler çürüten kapitalizm için kârlı bir sektördür. Kapitalizmin insani ilişkilerde yarattığı derin yıkım ve yabancılaşmaya eşlik eden işsizlik, yoksulluk ve yoksunluk sorunundan kaynaklı çıkış yolu arayan kitleler düzenin bireysel kurtuluş hayalinin peşinde her türlü tuzağa düşmektedirler. Her köşe başında oynanan şans oyunları ile yaygınlaştırılan kumar, sektör haline gelen uyuşturucu ve fuhuş ile bir taraftan büyük rantlar elde edilirken diğer taraftan kitleler sorunlarının çözümü için düzen içi arayışlar içerisine yönlendirilmektedirler.

Türkiye'de uyuşturucu ticaretinin bizzat devletin çeteleri tarafından örgütlendiği geçmişte açığa çıkan kirli ilişkilerle defalarca kez teşhir olmuştur. Polisin dönem dönem yaptığı operasyonlar, ya da kenevir tarlalarını imha etmesi ise göstermeliktir. Türkiye'de sürdürülen büyük uyuşturucu ticaretinin üstünü

perdelemek için sergilenen bir orta oyundan başka bir şey değildir. Bu operasyonlar pazarın el değiştirmesi ve rekabetin ürünü olarak gerçekleşmektedir. Bunun en bariz kanıtı emekçi semtlerinde ayyuka çıkmış uyuşturucu satışına ve emekçileri kuşatan çeteleşmeye yönelik sermaye devletinin başta polis güçleri olmak üzere tüm kurumlarıyla üç maymunu oynamasıdır. Adı cinayetler gerçekleştiren, uyuşturucu ve silah kaçakçılığı yapan, toplumsal muhalefeti ehlileştirmek, emekçileri kontrol altında tutmak için provokasyon örgütleyen devlet-polis-çete üçgeni için tüm bunlar olağan icraatlarıdır.

Düzenin derinleşen krizi ile yağma boyutlanmakta çeteler geleceğin devrimci hareketin yükseldiği çetin günlere uygun bir şekilde hazırlanmaktadır. Bu eli kanlı çeteler örgütledikleri emekçi semtlerinde düzenin bekçiliğini ve korumasını yapmak için hazır bekletilmektedir. Bilindiği gibi mafyalaşan ve çeteleşen devlet olgusu sicili kabarık eli kanlı bir faşist, üst düzey polis şefi, korucu başı milletvekilini aynı otomobilin içinden çıkartan Susurluk kazasının ardından tüm çıplaklığı ile açığa çıkmıştı. Sermaye devletinin iliklerine kadar işlemiş olan kirli ilişkilerin icraatlarını nasıl gerçekleştirdiklerini görmek için 1000 operasyonlara, Gazi Katliamı'na ve Hrant Dink cinayeti gibi olaylara bakmak yeterlidir. Bunlar gibi sayısız olay sermaye devletinin nasıl mafyalaşarak kendi hukukunu bile hiçe sayıp cinayet şebekesi haline geldiğinin göstergeleridir.

Çeteleşmeye karşı mücadele devrim mücadelesinin bir parçasıdır. Çünkü bu pisliği düzen yaratıyor, o halde tek panzehiri de üretim ve yaşam alanlarında örgütlenmek, düzene karşı devrim mücadelesini yükseltmektir.

Tekstilde büyük grev başladı!

Haziran ruhuyla grev iradesine sahip çıkalım!



Grup TİS sürecinde anlaşma sağlanılmaması üzerine TEKSİF sendikasının almış olduğu grev kararı, 15 Ağustos itibarıyla uygulamaya sokuldu. Aralarında Altınıyıldız, Vakko, Yünsa, Bahariye Mensucat, Akın Tekstil, Kordsa ve Söktaş'ın da olduğu 30 işletmede yaklaşık 12 bin işçiyi kapsayan grev kararlılıkla sürüyor. İşçilerin grev silahına başvurmalarının nedenleri, ikramiye, kıdem zammı ve mesai ücretlerinin yükseltilmesine ilişkin taleplerin karşılanmaması olarak gösteriliyor.

TEKSİF başkanı Nazmi İrgat yaptığı açıklamada, Türkiye Tekstil Sanayii İşverenleri Sendikası'nın, sözleşmenin ücret artışı maddelerinin görüşülmesi sırasında, TÜİK tarafından açıklanan altı aylık enflasyon oranını gündeme getirdiğini, işveren sendikasının, bunun dışında herhangi bir ücret müzakeresine girmediğini, sendikalarının ücret artışı talebini kabul etmediğini belirtiyor. Yine sendikanın daha önce sektördeki kriz nedeniyle, fedakârlık yaparak 4'ten 2,5'e düşürdükleri ikramiyelerin yeniden 4'e çıkarılmasını talep ettiklerini hatırlatarak işverenin buna yanaşmadığını dile getiriyor. Ayrıca üyelerin ortalama brüt ücretinin 1.165 lira düzeyinde olduğu bilgisini veren İrgat, çalışanların yüzde 55'inin çıplak saat ücretlerinin asgari ücret düzeyinde olduğunu, tekstil işçisinin yoksulluk sınırının altında yaşadığını belirtiyor.

Diğer konfederasyonlara bağlı işçiler de hesaba katıldığında sözleşme kapsamında olan işçilerin sayısı 20 bine ulaşıyor. Bu sayı bile tek başına yapılan grevlerin ne denli büyük bir toplumsal olay olduğunu gösteriyor. Başta metal sektörü olmak üzere son dönemdeki TİS süreçlerinin ihanetçi-uzlaşmacı tutumlarla bağışlanmış olmaları dikkate alındığında tekstil işkolunda gösterilen bu irade, sınıf hareketinin geleceği bakımından oldukça önemlidir. Sermayenin dayatmalarına karşı grev iradesine sahip çıkabilmek ve bu iradeyi sahiplenerek sınıf bölükleri arasında yaygınlaştırılmasına hizmet etmek işçi sınıfının yanında olanların ve onun çıkarlarını savunanlar için en temel görevdir şüphesiz. Fakat bununla birlikte alınan grev kararının işçi sınıfı için gerçek bir mücadele okulu olabilmesi ve buradan kazanımla çıkabilmesi bakımından da yaşanan süreç irdelenebilmeli, gerekli sonuçlar ve görevler çıkarılabilmelidir.

TEKSİF'in grev kararını almasındaki esas nedenlere

baktığımızda bu "irade"nin gerisinde, üye işçilerinin her sözleşme döneminde haklarını daha fazla yitirmiş ve artık kaybedecek şeylerinin kalmamış olması olduğunu görmekteyiz. Yani TEKSİF de grev kararı almak zorunda kalmıştır. Çalışanların yüzde 55'inin çıplak saat ücretlerinin asgari ücret düzeyinde olduğunu belirtmesi, yine Türkiye Tekstil İşverenleri Sendikası'nın TİS masasında "sıfır zam" dayatması anlamına gelecek TÜİK'in altı aylık enflasyon oranını gündeme getirecek kadar pervasızca dayatmalarda bulunması bunu anlatmaktadır.

Bu durum TEKSİF üyesi işçiler tarafından da dolaylı bir şekilde ifade edilmektedir. Örneğin Bursa'da İpekiş fabrikasında çalışan işçiler ağır çalışma ve sömürü koşullarından bahsederken, "Fabrikada yüzlerce kamera sürekli kayıta, tüm hareketlerimiz izleniyor, tuvaletlerde bile kamera var" diyerek ve "fabrikada yıllık 600 saate varan mesailer yapıldığını bunun kanunen suç olduğu(nu)" belirtilerek sendikalı olmakla örgütsüz bir işyerinde çalışmanın arasında hemen hemen hiçbir farkın kalmadığını açıklamış oluyorlar. Bu anlamıyla TEKSİF üyesi işçiler yıllardır yaşadıkları kayıplarıyla ve artık kaybedecekleri bir şey kalmadığının bilinciyle sendikalarına mücadele edilmesi yönünde zorlayıcı bir irade ortaya koyuyorlar. Böylelikle sendikalı olmanın ayrımlarını kazanımlar üzerinden de görebilmek istiyorlar.

Bu durum gözetildiğinde ve TEKSİF yönetiminin önceki sözleşme döneminde sergilediği pratikler akla getirildiğinde TEKSİF yönetiminin bu sözleşme döneminde grev kararını adeta "almak zorunda" bırakıldığını söylemek abartı olmayacaktır. Elbette bu gerçekliği ifade etmenin gerisinde, alınan grev kararını ve iradesini önemsizleştirmek değil, tam tersine bu zorlu mücadelenin başarıya ulaşmasında TEKSTİL işçilerin nelere dikkat etmesi gerektiğine işaret etme kaygısı bulunmaktadır. Zira TEKSİF üyesi işçiler bugün almış oldukları grev kararına büyük bir coşku ve kararlılıkla sahip çıkmaktadırlar. Öyle ki Aydın'da 32 yıllık geçmişi olan Söktaş fabrikasında ya da Topkapı'daki Tekstüre fabrikasında ilk defa grev deneyimi yaşayan işçiler patronların oyunlarına ve baskılara karşı grev iradesine sahip çıkıyor, sonuna kadar mücadele edeceklerini dile getiriyorlar. Hatta grev nöbetine topluca kalarak mücadelenin kazanımı için her türlü

fedakârlığa hazır olduklarını gösteriyorlar.

O halde tekstil işçileri hayal kırıklığına uğramamak ve bu mücadele okulundan başarıyla çıkmak için sergilemiş oldukları bu kararlılığı ve azmi tabandan doğru TEKSİF yönetimine de hissettirebilmelidirler. Taleplerin kazanılincaya kadar mücadeleden geri durulmayacağı ve haklı taleplerinin gerisindeki hiçbir uzlaşma kapısına açık olmadıklarını göstermelidirler. Ancak bu sayede grev iradesi kararlılıkla ve sonuna kadar korunabilir ve patronlar karşısında etkili bir silaha dönüştürülebilir.

Başarmanın yolu grev sürecinin gerçek öznesi olabilmek ve süreci sendika yönetiminin inisiyatifine bırakmamaktan geçiyor. Bunun için işçiler grev komiteleriyle inisiyatifi bizzat kendi ellerine alabilmelidirler. Mücadelenin her anına ve her tülü gelişmeye bu komiteler aracılığıyla müdahale edilmelidir. Çünkü grev uzadıkça tekstil patronlarının ve onların hizmetindeki sermaye hükümetinin çeşitli oyunları ve baskıları da artacaktır.

Nitekim grevin daha üçüncü gününde sermaye sınıfının sadık hizmetkârı Çalışma Bakanı Faruk Çelik devreye girerek bir kez daha "uğursuz" rolünü oynamak istemiştir. Sanki "tarafsızmış" gibi gözükerek ama ağızını her açtığında tekstil işçilerini "işsizlik sopasıyla" tehdit ederek tekstil patronlarının dayattığı kölelik koşullarına razı gelinmesini istemiştir. Asgari ücretin yüksek olduğunu iddia edebilecek kadar işçi sınıfıyla dalga geçme cüretini kendinde bulan asalak patronların çapsız temsilcilerine haddini bildirmek bakımından da tekstil işçileri, grev iradelerine ve mücadelelerine sahip çıkmalıdır. Bu yüzden de grev iradesini kendi ellerine almalıdırlar.

İlk haftasını geride bırakan tekstil grevinin başarıya ulaşmasında sorumluluk sadece tekstil işçilerine değil başta sınıf devrimcileri olmak üzere sınıftan yana tüm güçlere ve öncü ilericilere unsurlara düşüyor. Özellikle Haziran Direnişi'nin kazanımlarının sınıf hareketine taşınması gibi son derece önemli bir görevin altının çizildiği bir yerde tekstil greviyle en etkin dayanışmanın örülmesi sınıftan yana tüm güçler için ertelenemez bir sorumluktur. Havayolu işçilerinin grev mücadelesinde gösterilemeyen etkin dayanışmanın tekstil işçilerine gösterilmesi sağlanmalıdır. Ancak bunun Sendikal Güç Birliği Platformu'nun (SGBP) sınıf hareketine "armağan ettiği" dostlar alışverişte görsün misali "ziyaretleriyle" sağlanamayacağı da açıktır.

Haziran Direnişi vesilesiyle semtlerde süren forumlarda tekstil işçilerinin mücadelesinin gündemleştirilmesi ve dayanışma çerçevesinde çeşitli kararların alınması ve yine fabrikalar ve sanayi havzalarında sınıf dayanışmasının örülmesi yönünde çalışmaların başlatılması ilk elden yapılabilecekler arasındadır. Böylesi bir çalışmanın yanıtız kalmayacağı açıktır. Zira tekstil işçilerinin grev iradesini sergilemesi ve yine Çelik-İş Sendikası'nın üye fabrikalarında bile grev kararlarının alınması sınıf kitlelerinde alttan alta yaşanan kaynamanın ve mücadele etme isteğinin somut göstergeleridir. O halde sınıfın üzerindeki ölü toprağı atması ve uyuyan devin uyandırılması için her vesile ile daha fazla çaba ile sınıf kitlelerine gidilmelidir.

Tekstil greviyle sınıf dayanışmasını büyütelim!



Haklarımızı gasp eden, geleceğimizi elimizden çalmak isteyen sömürücü zorbalara karşı son aylarda ülkenin dört bir yanında binlerce işçi grev ve direniş yolunu tuttu. Metal, havayolu ve taşımacılık işkolları başta olmak üzere bir dizi sektörde işçiler çalışma ve yaşam koşullarının ağırlaştırılmasına karşı mücadeleyi seçtiler. Patronların kölelik dayatmalarına karşı başlayan direnişler son olarak tekstil işkolunda 20 bin işçiyi kapsayan grup Toplu İş Sözleşmesi sürecinde ortaya çıktı.

Tekstil işçileri ülke genelinde 30 fabrikada şalterleri indirerek haklarına ve geleceklerine sahip çıktıklarını gösterdiler. Bu grev dalgası, tekstil işkolunda uzun yıllardır sendika bürokratlarının son gece imzaladıkları satış sözleşmelerine de anlamlı bir yanıt oldu. Tabanda biriken hoşnutsuzluk ve öfke bu dönemki grup toplu sözleşme sürecinde kazanılmış hakların kolayından sermayeye teslim edilemeyeceğini gösterdi. Kriz dönemlerinde ikramiye hakları budanan tekstil işçisinin ortaya koyduğu grev iradesi bunun en büyük göstergesidir.

Kardeşler!

Her ne kadar tekstil işkolunda ortaya çıkmış olsa da yakılan grev ateşi tüm sektörlerdeki işçi ve emekçileri etkiliyor. Çünkü, en ufak bir hak arama mücadelesi dahi sermaye sınıfının korkularını büyütme yetiyor.

Zorbalığa ve özgürlüğümüzün gasp edilmesine karşı milyonların ayağa kalktığı Taksim Gezi Direnişi, kazanıma ulaşmanın yolunun direnişten, isyandan ve dayanışmadan geçtiğini göstermektedir. Bu grev dalgasının kazanıma ulaşması ve bir satış sözleşmesine geçit vermemek için halihazırda en büyük ihtiyaç greve çıkan fabrikalarda grev komitelerinin etkin biçimde işletilmesidir. Grev komiteleri, sadece maddi desteği örgütlemek için değil, fabrikalarda iç örgütlülüğü sağlamlaştırmak için hayati önemdedir. Sürecin kazanıma ulaşmasını sağlayacak en büyük etkeni bu olacaktır.

Kardeşler!

İşte bu nedenle, Taksim Gezi Direnişi ruhuyla sömürü ve köleliğe karşı mücadeleyi büyütmeli, tüm hesaplarımızı sermayeyi ve asalak patronları yere sermek için yapmalıyız. Bu mücadeleyi kazanıma ulaştırmanın yolu ise direnen işçilerle sınıf dayanışmasını büyütmeyle geçer. Dayanışma demek tek başına grev ve direnişteki sınıf kardeşlerimizi ziyaret etmek değil, bulunduğumuz bölgelerde eylemli bir sınıf dayanışmasını örgütlemektir. Bunun bilincinde olan sınıf devrimcileri olarak, işçi sınıfı hareketine büyük katkı sağlayacak olan tekstil greviyle dayanışma içinde olduğumuzu duyurur ve grevin sesini işçi ve emekçilere taşımayı bir görev olarak gördüğümüzü bir kez daha belirtiriz.

Tekstil işçisi yalnız değildir!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

20 Ağustos 2013

Dayanışma'dan grev ziyareti

Taksim Gezi Direnişi'nin kazanımları üzerinden, Esenyurt bölgesinde kölelik koşulları altında çalışan işçileri örgütlenmeye ve mücadeleye çağıran Esenyurt Dayanışması İşçi Komisyonu, 17 Ağustos günü grevdeki Vakko işçilerine destek ziyareti düzenledi.

Vakko'daki greve yapılan destek ziyaretinde sınıf dayanışmasını yükseltmenin önemi vurgulandı. İşçi Komisyonu üyesi öncü işçiler grev alanında TEKSİF üyesi işçilerle yaptıkları sohbetlerde bölgedeki fabrikalardaki baskı ve sömürüden bahsettiler. Desteklerinden dolayı İşçi Komisyonu üyelerine teşekkür eden Vakko işçileri ortak mücadelenin önemine değindiler. İşçi Komisyonu üyeleri, Vakko işçilerini Saadetdere Mahallesi'nde 19 Ağustos akşamı gerçekleştirilecek foruma katılmaya çağırdılar.

Kızıl Bayrak / Esenyurt



“Bizden alınan haklarımızı geri istiyoruz!”

Greve çıkan Altınıyıldız ve Temtaş işçilerinin grev üzerine görüşlerini aldık.

- Toplu sözleşmede tıkanılan konu veya sizin talepleriniz nelerdir?

- Temtaş işyeri baştemsilcisi: Süreç Şubat ayında verilen taslakla başladı. Taleplerimiz 4 ikramiye, kıdem zammı, %100 mesailer ve %15 zamdan oluşuyor. İkramiye vermeyeceğini söyledi. Biz de ikramiyesiz sözleşme olmayacağını söyledik. İsteklerimiz karşılanana kadar üretimden gelen gücümüzü kullanacağız. Teknik elemanlar dışında 160 çalışanın tamamı greve katıldı. Grev sürecinde grev gözcüleri ve 2 işçi arkadaş daha nöbetçi bekleyecek. Bugün bizimle beraber 30 işyeri greve tamamen çıktı. Greve dayanışması amaçlı desteklerden memnunuz.

- Altınıyıldız işçisi: Bizler bizden alınan haklarımızı geri istiyoruz. Kriz bahanesiyle elimizden aldıkları 120 günlük olan ikramiyelerimizin 75 güne düşürülmesi, ardından üç dönemdir %0 olan sözleşme zammımızı ve diğer sosyal haklarımızı geri istiyoruz. Biz işçiler kimseden hakkımız olmayı istemiyoruz sadece bizden alınan haklarımızı geri istiyoruz.

- İşçiler arasında kıdem farklılıkları ücret farklılıkları sorun oluşturuyor mu peki?

- Altınıyıldız işçisi: Kesinlikle hayır, oluşturmuyor. Burada yirmi yıl bu fabrikaya emek vermiş işçi arkadaşlar var. Hem ustalık bazında hem de kıdem bazında tabi ki maaşlarının bizden yüksek olması gerektiğini düşünüyoruz. Zaten bunda bir sıkıntı yok. Ben iki senelik bir işçi olarak iki buçuk ikramiye çalışıyorum ve on senelik olup da dört ikramiye alan işçi arkadaşım da benimle beraber grevde. Kesinlikle işçi arkadaşlarımızla aramızda bunun konusu bile olamaz.

Biz kesinlikle birliğimizi ve beraberliğimizi bölmeden aynı kararlılıkla devam edeceğiz. İşveren ve onun ayak oyunlarına gelmeyeceğiz. Bu kararlılıkla zaten sonunu mutlu bir sonla, greve çıktığımız gibi, davul zurna ile bitireceğiz.

- Burada nöbet sisteminiz nasıl, servis olayını nasıl ayarlıyorsunuz?

- Altınıyıldız işçisi: Bizler burada üç vardiya nöbet tutuyoruz. Kendi imkanlarımızla geliyoruz. Onun için de bu bölgedeki arkadaşlarımız arasında bir nöbet çizelgesi ayarladık, uzak yerden gelen arkadaşlarımızı idare ediyoruz.

Kızıl Bayrak / Trakya

“Pes edersek onlar kazanır”

Tekstil işkolunda örgütlü sendikalar ile tekstil patronları arasında yürütülen grup toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde uzun yıllardır kanıksanan suskunluk 15 Ağustos sabahı başlayan grevlerle bozuldu.



Greve çıkan TEKSİF üyesi işçilerle grev süreci üzerine konuştuk.

Tekstil işkolunda örgütlü sendikalar ile tekstil patronları arasında yürütülen grup toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde uzun yıllardır kanıksanan suskunluk 15 Ağustos sabahı başlayan grevlerle bozuldu. Tekstil patronlarının kölelik dayatmaları ve hak gasplarına karşı grev yolunu tutan TEKSİF üyesi işçilerle tekstildeki grev süreci üzerine konuştuk. Esenyurt bölgesinde grev uygulamasının hayata geçirildiği fabrikalardan işçiler “Pes edersek onlar kazanır” diyerek mücadele mesajı veriyorlar.

- Grev sürecinde talepleriniz neydi? Düşünceleriniz neler?

- Mahmut Şahin (Harmancı Etiket İşyeri

Baştemsilcisi): Grev aşamasına gelmemizin nedeni kriz döneminde bizden alınan hakları geri istememiz oldu. Bu nereye kadar gider? Düşünce olarak biz bu sürecin bir an önce bitmesini istiyoruz. Çünkü hiçbir arkadaşın burada oturmaya lüksü yok. İşveren de bunun bir an önce sonuçlanmasını istiyor. İki sendika arasında anlaşmazlık var. İşçinin yumuşama payı var. İsteddiği taleplerin 3 yıl boyunca kademeli olarak artışına işçi taraftar. Neden? Burada oturmaktansa maaşımı alıp evimin kirasını vereceğim diyor.

Aslında bu grevin belki de geçmişte kriz dönemi denilerek haklarımız çalınırken yaşanması gerekiyordu.

- İlker Ünal (Topkapı İplik Sanayi İşçisi/TEKSİF üyesi): 4 senedir bu fabrikada çalışıyorum. Sonuna kadar, haklarımızı alana kadar devam etmek istiyoruz. Pes edersek onlar kazanır. Etmezsek biz kazanırız. İşten atacaklarsa da atsınlar. En azından haklarımızı alırsın. Gerekirse bedelini de öderiz. Arkadaşlarımızdan ayrılmayacağız ve birbirimizi satmayacağız. Dayanışma içerisinde olacağız.

- Erkan Özdemir (Topkapı İplik Sanayi İşçisi/TEKSİF üyesi): Şu anda Topkapı İplikte 300 işçinin yüzde 90'ı grevde. Sendikaya üye olmayan arkadaşlarımız şu anda içeride. Şu anda fabrika kapalı. Şu ana kadar fire vermedik. 250 sendikalı arkadaşımız var ve bu insanlar

uzlaşma olmasını bekliyor. Sendika da bizim arkamızda. Daha iyi ve insanca yaşam şartları istiyoruz. Ben bu fabrikaya 10 senemi verdiğime göre fabrikanın da bana bir şeyler vermesi gerekiyor. İyi bir sözleşme ve iyi bir zam istiyoruz. Çocuklar var, kredi borçları var. Bu devirde kredisi, borcu olmayan kimse yok.

- Murat Türkoğlu (Vakko İşyeri 2. Temsilcisi):

Vakko işçileri geçmişteki haklarını geri istiyor. Ekonomik kriz nedeniyle 2001'de dört ikramiye 2,5 ikramiyeye düşürüldükten sonra yeni giren arkadaşlar etkilendi. Biz şu anda yeni giren arkadaşların ikramiyeden yararlanması için dört ikramiye istedik. Eski elemanlar için ise kıdem farkı istedik. Ücretlerdeki talebimiz yüzde 15 ama esneme olabilir. Sendikaya geçen arkadaşlarımız, “Ben sendikaya neden geçiyorum? Benim ne gibi haklarım var?” diye sorunca biz de böyle davrandık. İnsanlar evine ve ailesine bakmakla yükümlü. Aslında fazla bir şey istemiyoruz. Biz fabrikamızdan memnunuz. Vakko iyi bir fabrika ve iyi ki de burada çalışmışım. 1988 yılından beri Vakko'da çalışıyorum. Sigortalar maaşım üzerinden ödeniyor ve vergiler düzgün kesiliyor. Haklarım, her şeyim dört dörtlük. Şu anda vazgeçmemiz sözkonusu değil. Haklarımız verilene kadar kapıdayız.

- İbrahim Öztürk (Topkapı İplik Sanayi

İşçisi/TEKSİF üyesi): Bu işyerinde daha yeniyim. 4-5 ay oldu gireli. Ablam burada 10 senedir çalışıyor. Ekmeğini yediğimiz bir fabrika. Benim kaybedecek bir şeyim yok. Eşeğe semer vuran çok olur. Ben 900 TL'ye her yerde çalışıyorum. Grev süreci başladıktan sonra sendikaya üye olmamıza rağmen sendikaya üye olduk. Belli bir amacım var artık. İlk defa greve katılıyoruz ve öğreniyoruz.

- İsmail Gökhan Bayar (Topkapı İplik Sanayi

İşçisi/TEKSİF üyesi): Hiçbir şey düşünmeden kayıt olduk. Alacaklarımızı alana kadar devam edeceğiz. Ben de 10 aylık işçiyim.

- Zinnet Delibaş (Vakko İşyeri Baştemsilcisi): 15

fabrikamız şu ana kadar greve çıktı. Biz de Harmancı Etiket'teki arkadaşlarımızı ziyarete geldik. Haklarımızı alana kadar da birlikteyiz. Artık işçiler olarak geçmişe

nazaran daha bilinçliyiz.

- Hülya Gül (Vakko İşyeri 3. Temsilcisi): Mutluyuz, birlikteyiz. Dayanışmamız büyüyor. Haklarımızı alana kadar devam.

- Tekstil sözleşmelerinde uzun yıllardır grev yaşanmıyordu. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Mahmut Şahin: Gevşeklik veya örgütsüz kalış nedeni vardı. Geç bile kalmış olabiliriz. Eylemsel anlamda işçinin yapacağı bir şey yok ve grev sonuçlandırılmalı. Çünkü işçinin buna gücü yok. Ne kadar örgütlü olursa olsun bir yerden gelirin yoksa ne yapacaksın? Belki de bir taşeron şirkette çalışacaksın. Eğer siyaset kokusu alırsak ve birilerinin bizi kullandığını görürsek biz de artık cahil insanlar değiliz. Harmancı'da 150 kişi bütün her şeyi bitirecek kapasitededir.

- Mustafa Tataroğlu (TEKSİF üyesi/Harmancı

İşçisi): Bu işçi kesinlikle birilerinin siyasi amaçları için araç olmayacaktır. Biz siyasi olaylara girmeyeceğiz. Kimseye zarar vermedik. Haklı mücadelemizin peşinde olacağız. Geçmiş tecrübelerle bakarsak hiçbir siyasetçinin işçiyi bir şey verdiğini görülmemiş.

- Murat Türkoğlu: Şu anda Vakko'da iyi bir grev havası var. Bence 30 fabrikada da bu hava, balon büyüyecek. Büyük firmaların masaya oturup kısa sürede bitireceğini düşünüyorum.

- İbrahim Öztürk: İşçiyi sadece köle niyetine kullanıyorlar. Başımızda yönetim masa başında çalışıyor ve 8 bin lira alıyor, ben de hamallık yapıyorum asgari ücrete. Ben ille de o masaya biz oturalım demiyorum ancak emeğimizin karşılığını da asıl biz almamız..

- Adem Sarı: Burada 8 saat çalışmanın sonucunda 24 saatlik yorgunluk çekiyoruz. 800 TL'ye yapılacak iş değil bu. Bu fabrikada 100 TL ile geçinen insanlar var. Maaşımızı zamanında alıyoruz ama para yetmiyor. Ay sonunu bekliyorsun ama aldığın para aynı gün bitiyor.

- İşçi ve emekçilere bir mesajınız var mı?

- Mahmut Şahin: Daha önce çalıştığım işyerinde sendika getirmeye çalıştık ve kapı önüne kondum. Halbuki burada öyle bir şey yok. İşveren de sendikaya taraftar. Örgütsüz işyerinin şalteri ne zaman kapatacağı belli olmaz. Kapanacaksa sözleşme döneminde kapanır.

- Erkan Özdemir: Tüm arkadaşları sendikaya üye olmaya çağırıyorum. Sendikalı olanlar hakkını arıyor. Birliğimizi bozmamamız gerekiyor. Bize, baskı yapıyorsunuz diyorlar ama asıl baskıyı onlar yapıyorlar. “Benim kasama her gün 32 milyar para giriyor” diyorlar. Doğru bildiğimiz yolda yürümeye devam edeceğiz. Maaşımız az derken bize sendikayı gösteriyorlardı. Şimdi ise sendikayı niye dinliyorsun. O zaman bize sendikayı gösterenler şimdi başka türlü gösteriyor. Amcamın ölümünün ardından izin istedim ve izin vermediler. Böyle bir şey olabilir mi? Amcamın cenazesine gidememek ne demek?

Tekstilde grev dalgası

Tekstilde patron sendikası ve TEKSİF'in yürüttüğü toplu sözleşmede anlaşma sağlanamaması üzerine başlayan grev büyüyerek sürüyor.



Topkapı İplik'ten grevci işçiler

Harmancı'da grev başladı

Esenyurt bölgesinde Vakko ve Topkapı İplik Sanayi grevleri devam ederken 19 Ağustos'ta Harmancı Etiket fabrikasında da grev başladı.

Sabah erken saatlerde fabrikaya gelen işçiler "Bu işyerinde grev vardır" pankartını fabrikanın giriş kapısına astılar. Fabrikanın bahçesinde toplu olarak bekleyen grevci işçileri ziyaret eden BDSP'liler tekstildeki grev süreci ve Esenyurt bölgesinde işçi hareketinin tablosu üzerine sohbetler gerçekleştirdiler. Harmancı işçileri, talepleri karşılanana kadar grevi sürdüreceklerini belirttiler. Vakko işçileri de greve çıktıkları ilk günde harmancı işçilerini ziyarete gelerek sınıf dayanışmasını yükselttiler.

Topkapı İplik'te grev sürüyor...

15 Ağustos'tan bu yana grev uygulamasının sürdüğü fabrikalardan bir diğeri ise Hadımköy'de kurulu bulunan Topkapı İplik Sanayi A.Ş. Yaklaşık 250 TEKSİF üyesinin çalıştığı fabrikada, üye olmayan sınırlı sayıda işçinin dışında fabrikanın tamamı grev uygulamasına katılım sağladı. Grevin hemen ardından "İşten atılırsınız. Maaşınızı alamazsınız" gibi söylemlerle Topkapı işçilerine gözdağı vermeye kalkan patron ve uşaklarına karşı TEKSİF üyesi işçiler grevi sürdürmekte kararlı. BDSP'nin ziyaret ettiği işçiler, grevin Topkapı İplik yöneticilerinde büyük bir hazımsızlık yarattığını, kölece çalışma koşulları altında çalıştıkları fabrikada başlayan grevin haklı ve meşru olduğunu dile getirdiler.

Tekstil grevinin rüzgarı Trakya'da

Tekstil fabrikalarının yoğun olduğu Trakya'da da Teksif'in örgütlü olduğu fabrikalarda grevler başladı.

Trakya'da ilk ekipte greve çıkan Akın Tekstil, Altınyıldız, Yünsa, Kilim Grubu Kartaltepe Mensucat, Bahariye Mensucat'ta grev devam ediyor. 19 Ağustos'ta ise Levi Strauss, Temtaş, Kasar ve Dual'de "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları ve davul zurna eşliğinde greve çıkıldı.

Sınıf devrimcileri Misinli yolu üzerindeki Özbek ve Lüleburgaz yolu üzerinde kurulu olan Kasar Dual fabrikalarındaki işçilere ziyaret gerçekleştirdi. Ziyaret sırasında grevci işçilerin üzerinde durdukları başlıca nokta düşük ücret olurken eskiye nazaran sosyal hakların ve ücretlerin zamanla eridiği ifade ediyor.

Grevci işçiler daha önce böyle bir deneyimleri olmadığını belirtirken destekleyenlerin çokluğuna dikkat çekiyorlar.

İpekiş işçileri grevde kararlı

Hayatlarında ilk kez grev tecrübesi yaşayan işçiler fabrika önünde kurdukları çadırı bir şenlik yerine dönüştürmüş durumdadır. Öyle ki pazar günü olmasına rağmen grev çadırında grev gözcüleri dışında çok sayıda işçi bulunuyor. Evlerden getirilen yiyecekler paylaşılıyor, sıcak çaylar yudumlanıyor. İşçilerin gözlerinde kararlılık ve coşku göze çarparken çevrede de gelip geçenler grev çadırını selamlıyorlar.

Teksif Bursa Şube Başkanı Nihat Şeker işçilerin çalışma koşullarının ağır olmasından ve ücretlerin düşüklüğünden bahsederken, sözleşmede ikramiyelerin kırmızı çizgileri olduğunu ifade etti. Şeker, hükümetin isteğiyle Bursa'da patron temsilcileriyle görüşmeler yapıldığını ve patronların geri adım atarak ikramiyelerde 90 güne kadar çıktığını ama kendilerinin 120 günde ısrar ettiklerini, bu nedenle de anlaşma sağlanamadığını söyledi.

Kızıl Bayrak / Bursa-Esenyurt-Trakya



Özbek Tekstil işçileri - Trakya

EKU direnişini dağıtma çabası

EKU işçileri direnişlerinin 3. haftasını geride bırakırken patronun tüm direnişi dağıtma çabasına karşı kararlılıkla mücadeleyi sürdürüyorlar.

Gebze'de Taşıt Araçları Yan Sanayicileri Derneği (TAYSAD) Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan EKU Fren Kampana işçileri Hak-İş'e bağlı Çelik-İş Sendikası'ndan istifa ederek Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye oldular.

Fabrikada 340 çalışanın 240'ı işçi. BMC, DAF, Hyundai, Isuzu, Iveco ve daha birçok otomobil şirketine fren diski ve kampanası üretiyor. Bir çok ülkeye de üretilen disk ve kampanalar yedek parça olarak gönderiliyor.

Dökümhane ve talaşlı imalat bölümünde meslek hastalığının yüksek oranda yaşandığı ağır çalışma koşulları var. Bu koşullardan kaynaklı fabrikada bir çok işçi sağlığından oluyor. İşçiler ağır çalışma koşullarından kaynaklı yakalandıkları hastalıklar için tedavi görüyor ve rapor alıyor. Ancak yeniden işbaşı yapmasının önüne geçmek için "başka bölümde çalışabilir" raporu getirmesi gerekiyor ya da işten atma dayatılıyor. İşçi sağlığı ve diğer birçok konuda da ortada olmayan Çelik-İş Sendikası'na ise tepkiler son dönemde yoğunlaşarak artmış.

Sendika değiştiren 25 işçi işten atıldı

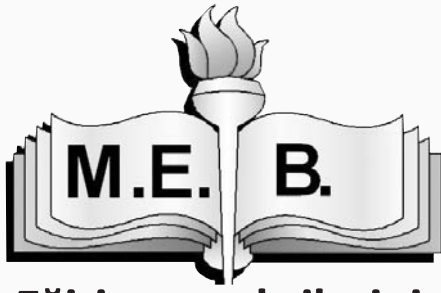
İşçilere yoğun bir baskının olduğu EKU'da sorgu ve istifa odaları da kurulmuş durumda. Arobus Fabrikası'nda da benzer bir yol denenerek Türk Metal getirilmek istenmiş, işçiler zorla istifa ettirilmiş, etmeyen işten atılmıştı. Bu konuda 'deneyimli' olan Türk Metal basın açıklaması yapmış ve işçileri nasıl da kendisinin örgütlediğini utanmazca dile getirmişti. Burada da aynı yöntemi Çelik-İş Gebze Şubesi uyguluyor. Burada baskı ve her türlü tehdidin işletildiği işçiler tarafından dile getiriliyor.

Diğer taraftan işçilerin dışarıdan haber almasının önüne geçmek için fabrika içerisine sinyal kesiciler yerleştirilmiş bulunuyor. Böylelikle içerideki işçilere ulaşım engelleniyor. İşçilerin aralarında açtıkları bir facebook adresine girmesi için de parayla bir bilgisayar korsanı tutulmuş. Bu adrese giren korsan hangi işçilerin olduğunu tespit ediyor ve işten atılacakların listesi çıkarılıyor.

Tüm baskı ve yıldırma politikalarına karşın kararlılıklarını vardiya giriş-çıkışlarında eylemli bir şekilde gösteren işçiler sık sık "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Atılan işçiler geri alınsın!", "Çelik-İş defol!" sloganlarını atıyorlar. İçeride ise istifa baskılarına "benimle görüşmeyin, sendikamla görüşün" diyorlar.

Direnişin üçüncü haftasında işçiler tatil dönüşünün ardından direnişlerine kaldıkları yerden devam ediyorlar. Sabah kurulan çadırın ardından gelen işçiler karşılanıyor. Vardiya giriş çıkışlarında sloganlarla kararlılık dile getiriliyor. Öğle tatili ve molalarda çalışan işçilerle atılan işçiler kapıda yine bir araya gelerek kararlılıklarını EKU yönetimine gösteriyorlar. EKU yönetimi son hafta işe alımları yoğunlaştırarak Çelik-İş'e üyeliklerin artmasını hesaplıyor.

Kızıl Bayrak / Gebze



Eğitim emekçilerini yıldırım için MEB iş başında!

Haziran direnişiyle sarsılan sermaye iktidarı, son süreçte bir nebze geri çekilmiş dahi olsa da kitle hareketinin daha ileri gitmesinden, sömürü düzenlerinin sonunu yaklaştırmasından duyduğu korkuyu gizleyemiyor ve elindeki tüm imkanları bu olasılığı ortadan kaldırmak için devreye sokuyor.

Polis ve yargı işbirliği ile estirilen gözaltı-tutuklama terörü, propaganda aygıtlarının yalan ve çarpıtmalara dayanan yoğun bombardımanı ve zor aygıtlarının tahkimi aralıksız sürüyor. Böylelikle direnişin siyasal ve moral açıdan kazanımları yok edilmeye çalışılıyor. Bunu yaparak bugünkü birikimlerin güçlü ve donanımlı bir ayağa kalkışa dönüşmesi engellenmek isteniyor.

Burjuvazinin dinci-gerici parti AKP eliyle direnişe yönelik gerçekleştirdiği saldırıların yoğunlaştığı alanlardan biri de eğitimdir. Geleceği beklenen yeni bir toplumsal hareketliliğin önünü almak için, devletin eğitim alanındaki temel kurumu olan MEB daha şimdiden hummalı bir çalışmanın içerisine sokulmuş durumda.

Ankara'da il Milli Eğitim Müdürlüğü'nün polisle tam işbirliği içerisinde hala devam eden soruşturması bu hummalı çalışmanın somut örneklerinden yalnızca biridir. Ankara'da direnişe katılan ve polis saldırısında gözaltına alınan öğretmenler savcılık tarafından sorgulanıp serbest bırakılırken bu sefer de İl Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından soruşturmaya tabii tutuldular. Polisin talimatıyla hareket eden Müdürlük, savcılık soruşturmasının ardından serbest bırakılan öğretmenlere ceza kesebilmek adına her türlü çabayı gösteriyor.

Bu amaçla polisle işbirliği içinde hareket ederek greve katılan öğretmenlerin bilgisini topluyor, Alevi mezhebine üye öğretmenleri ve öğrencileri soruşturuyor. Yakın zamanda MEB'in Mamak Yunus Büyükkuşoğlu Anadolu Lisesi'nde gerçekleştirdiği skandal sorgulama da bunun örneklerinden biridir. "Okulun öğretmenlerinden Eğitim Bir-Sen işyeri temsilcisi Mesut Durak'a alenen küfür ettiği, öğrenci dövdüğü, öğrencilere felsefe öğretmeni ve Eğitim-Sen işyeri temsilcisi Suat Özcan hakkında 'O komünist, bölücü, namaz kılmıyor, itin arkasından giden it olur...'" diyen Tuncer Küllücek adlı öğretmeni MEB'e şikayet eden öğretmen ile soruşturmayı yürüten müfettiş hakkında Alevi oldukları gerekçesiyle soruşturma yapıldı.

MEB üzerinden direnişe katılan eğitim emekçilerine yönelik soruşturma ve ceza işlemleriyle emekçileri boyun eğdirebileceklerini sananlar yanılıyorlar. Çünkü tüm bunlar bu düzene yönelik öfkeyi büyütmekten başka bir sonuç vermeyecektir. En sonunda da korktukları başlarına gelecektir.

KESK'in son Ankara yürüyüşü üzerine birkaç düşünce...

Başarısızlık ama neden?

Yöneticilerinin bir kısa mesajla eyleme çağırdığı fakat kendilerinin katılmak zahmetinde bulunmadığı bir eyleme üye neden gelsin?



Bilindiği gibi, kamuda hükümet ile yandaşı Memur Sen'in adeta yangından mal kaçırmaya, diğer konfederasyonların iradesini hiçe sayarak, üstelik Ramazan Bayramı'nın arefe gecesi imzaladıkları Toplu İş Sözleşmesi-toplu satış sözleşmesi demek daha anlamlı olacak- milyonlarca kamu emekçisinin birakalım bazı kazanımlar elde etmeyi, görüşmelerin en başat ve şüphesiz medyaya en çok yansıyan kısmı olan ücret artışları konusunda bile Memur Sen'in hükümetin teklifinin bile altındaki bir rakama imza atmasıyla trajedi-komik bir belgeye dönüştü.

Kamu emekçilerinin gözü önünde yaşanan bu satışa konfederasyonumuz KESK, dört koldan Ankara'ya yürünerek merkezi, kitlesel bir mitingle yanıt verme kararı aldı. Ancak KESK MYK sonradan eylem sürecinin Ankara ayağını "sadece Ankara şubelerinin ve yürüyüş kollarındaki emekçilerin katılacağı bir basın açıklaması ve forum" etkinliğine dönüştürdü. Kuşkusuz geriye doğru atılmış bir adım olan bu değişiklik, üzerinde ayrıca durulması gereken bir nokta olacaktır. Fakat 4 günlük bu eylem sürecinde yaşanan olumsuzluklar bu durumun çok çok önüne geçti ve eylem süreci bize göre net bir biçimde "başarısızlıkla" sonuçlandı.

Bu olumsuzluklar nelerdi, kısaca üzerinde duralım. Öncelikle KESK bu boyutta bir eyleme hem kafa olarak, hem fiziken hazır değildi. Sözleşme sürecinin Hakem Kurulu aşaması ile birlikte Eylül ayına taşacağı düşünülüyordu ve tüm planlama buna göre yapılmıştı. Zira diğer emekçiler bir yana öğretmenler genel olarak yaz tatilindeydi. Eğitim Sen'in kitlesel olarak katılmadığı bir KESK eylemini zaten yapmayın gitsin! Bu zaafı çok iyi gören hükümet ve yandaş sendika, erken davranarak golü ilk dakikalarda atıverdi. Bu durumda KESK'in hemen bir şeyler yapması gerekiyordu (KESK, eylemlere katılımı doğrudan etkileyen bu zaafına rağmen hemen yanıt vermeli miydi, bu şart mıydı elbette tartışılmalı) ve MYK tarafından bir şekilde alınan bu eylem biçimi ortaya

çıktı.

Aslında bu biçim geçen yıl 4+4+4 sürecinde de kullanılmış, medyada ses getirişi ve görüntüyü kurtarabilecek düzeye ulaştığı varsayılan kitlesel eylemlilikleri ile "memnun" bırakmıştı. Ama bu kez öyle olmadı. Tüm yürüyüş kollarında basın açıklamaları ve forumlar çok cılız geçti. Kamu emekçilerinin eylem ve etkinliklere katılımı bir kaç il dışında üç haneli rakamlara ulaşmadı bile. Kaldı ki o grupların içinde partilerin, DKÖ'lerin de bulunduğunu hesaba katalım.

Etkinliklere katılım ve sahiplenme konusunda KESK MYK ve şubelere hakim olan anlayışların üyeyi duyarsızlık ve vurdumduymazlıkla suçlama alışkanlıklarının arttığına son dönemde sıkça tanık olmaya başladık. Bununla ilgili olarak, 50 civarında kamu emekçisinin katıldığı (bu sayının 26'sını Marmara yürüyüş kolundan gelenler oluşturuyordu) toplantıda, KESK MYK üyesi A. Berberoğlu'nun KESK İstanbul 2 Nolu şubede söyledikleri ilginçti. Şöyle diyordu: "KESK'in İstanbul'da toplam 30 şubesi var sadece yöneticiler katılsaydı dün İstiklal eyleminde 250 kişi olurdu."

Bu sözlerden ve yaşananlardan çıkan sonuç nettir: Şube yöneticilerinin bile katılmadığı, seçimleri kazanmak için birbirleriyle her türlü makyavelist yöntemlerle dişe diş mücadele eden, tuhaf ittifaklar kuran anlayışların birakalım etki alanında bulunan üyeleri, yönetici "yoldaşlarını" bile alana indiremeyen bir beceriksizlik ve çözümlüklük içinde bulunmaktadırlar. Asıl üzerinde durulması gereken somut durum budur. Yöneticilerinin bir kısa mesajla eyleme çağırdığı fakat kendilerinin katılmak zahmetinde bulunmadığı bir eyleme üye neden gelsin? KESK MYK üyesinin bile çözdüğü bu zor denklemi(!) anlayabilmek sanırım bu arkadaşlar için zor olmamalı. Bu çözülmeye, (köklü nedenleri olmakla birlikte) özellikle 15 Nisan'dan bu yana hızla gelişen sürecin çok etkili olduğunu söyleyebiliriz.

Bir eğitim emekçisi

KESK'liler Ankara'ya yürüdü!

KESK, hükümet ve Memur-Sen arasında imzalanan satış sözleşmesine karşı 4 koldan Ankara'ya yürüdü.



Temsili sayıda katılımla gerçekleşen protesto eyleminde ülkenin dört ayrı noktasından hareket eden yürüyüş kolları uğradıkları şehirlerde eylemler gerçekleştirerek kamu emekçilerine verilen sefalet zamlarını protesto ettiler.

KESK üyesi kamu emekçilerinin yürüyüş kollarına devlet tarafından katledilenlerin isimlerinin verilmesi oldukça anlamlıydı.

Kamu emekçilerinin yürüyüşleri sırasında geçtikleri alanlardaki direnişçi ve grevci işçilere ziyaretler gerçekleştirmesi de ayrıca anlamlıydı. Bu ziyaretlerde kamu emekçileri ile işçilerin mücadelesini ortaklaştırma mesajları verildi. İstanbul'da THY, Aydın'da Söktaş İplik, Bursa'da Gülen Nakliyat ve İpekış işçilerinin grev çadırlarında sohbetler gerçekleştirilerek birleşik mücadelenin yakıcılığı vurgulandı.

Mücadele için kalıpları kırma çağrısı

Direnış ruhu kamu emekçilerinin eylemine de yansdı. KESK'liler konakladıkları illerde forumlar gerçekleştirerek mücadele sorunlarını, sefalet sözleşmesine karşı eylemlilikleri tartıştı. Kadıköy Yoğurtçu Parkı'nda, Bursa Heykel Forumu'nda, Ankara Güvenpark Forumu'nda kendi gündemlerini forumlara taşıdılar. Direniş tartışmalarına kamu emekçileri olarak dahil oldular.

Bursa'daki forumda hemen bütün konuşmacılar emekçilere yönelik çok yönlü saldırılara karşı Gezi ruhunu büyütme gerekliliğinden bahsederken, kadınlara yönelik saldırılar da altı çizilen başlıklar arasında yer aldı. Bursa'da bir sınıf devrimcisi de söz alarak KESK'in fiili meşru militan eylem pratiğini büyütmesi gerektiğini söyledi. "Sorunlarımızla yüzleşmek gerekiyor" denilen konuşmada, KESK'in mühürleri kıran bir mücadele ile kurulduğu dile getirildi. Yapılan ücret zammının kamu emekçisinin iradesine yönelik büyük bir hakaret olduğu söylendi. Ama verilen tepkinin çok cılız kaldığı, bunun eyleme katılımdan da görüldüğü ifade edildi. Bunun ciddi sorunları anlattığı, 17 Haziran günü yapılan grev sırasında gösterilen icazetçi tutumun da Gezi ruhunun KESK'e uğramadığına bir işaret olarak değerlendirilmesi gerektiği belirtildi. Bu eylemde isyan

ruhu sokaklara egemenken, devlet ile önden pazarlıkların yapıldığı ve sınırların çizildiği söylenirken Taksim'deki eyleme sendika yöneticilerinin dahi gelmediği ifade edildi. "Kamu hareketini, işçi hareketini ayağa kaldırmamız lazım" denilen konuşmada sendikaları adam etmek için önce kafalardaki kalıpların kırılması gerektiğine dikkat çekildi.

Bu konuşmadan sonra yeniden söz alan KESK MYK'dan Ali Berberoğlu eleştirilerin olabileceğini, ama asıl olanın pratik olduğunu ifade etti.

Polis intikam peşinde

AKP hükümetinin eyleme tahammülsüzlüğü polis terörüyle yansdı. Taksim'deki eylem için bekleyenler kalkanlarla itilerek meydandan çıkarıldı. KESK'liler İstiklal Caddesi üzerinde barikat önünde eylemlerini gerçekleştirdi.

Hatay'daysa polis basın açıklamasına saldırdı. Burada da "yasaklı meydan" gerekçesine sarılan polislin kitleye biber gazıyla saldırması üzerine kamu emekçileri bir süre oturma eylemi yaparak saldırıyı protesto ettiler. Yapılan oturma eyleminin ardından Abdullah Cömert'in evine geçildi.

"İnsanca Yaşam, Güvenceli Gelecek, Eşit, Özgür Ve Demokratik Bir Türkiye İçin Yürüyoruz!" şiarıyla dört bir koldan yürüyen kamu emekçileri 20 Ağustos günü Ankara'ya ulaştılar. Üç günlük eylem takvimi ile ülkenin birçok yerinde seslerini duyurmaya çalışan kamu emekçileri Çalışma Bakanlığı'na yürüdüler. Bakanlığın önünde polis barikatıyla karşılaşıldı. Bir süre barikatın önünde sloganlarla beklenildi. KESK MYK ile polislin görüşmesinin ardından barikat geri çekildi.

Bakanlığın önünde basın açıklaması yapıldı. KESK Genel Başkanı Lami Özgen tarafından okunan basın açıklamasında eğitim, sağlık, yerel yönetim, sanat, maliye, adalet, posta hizmeti gibi 70 milyona kamu hizmeti üreten kamu emekçileri olarak yurdun dört bir yanından gelindiğine dikkat çekilerek AKP'nin politikaları teşhir edildi.

Bakanlığın önünden akşam Güvenpark'ta gerçekleşecek forum için Kızılay'a doğru yürüyüşe geçildi. Kısa bir süre sonra yeniden polis barikatı ile karşılaşıldı. Bir süre bekleyişin ardından Konya yoluna doğru yürüyüş başladı. Saat 16.30 sularında Kamu emekçilerinin eylemine tahammülsüzlük saldırıya dönüştü. KESK'lilerin önü Ankara Büyükşehir Belediyesi önünde kesildi. Kamu emekçileri polis barikatı önünde beklerken önce TOMA ile tazyikli su sıkılan polis ardından biber gazı ile kitleye saldırdı. Kitlenin üzerine de çevik kuvvetle saldırarak coplarla darp etti. Saldırı sırasında bir Eğitim Sen üyesinin kolunun kırıldığı bilgisi verildi. KESK MYK polis saldırısının ardından eylemi sonlandırarak Güvenpark Forumu'na katılma çağrısı yaptı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Aydın-Manisa-Gebze-Adana-Bursa-Ankara

Kamu emekçilerine mücadele çağrısı

2014-2015 dönemini kapsayan toplu sözleşme görüşmeleri, Memur Sen'in satış sözleşmesine imza atması ile sonuçlanmıştı. Kamu emekçilerinin temel taleplerini görmezden gelerek yalnızca ücret maddesine indirgenen toplu sözleşmede Memur Sen, 2014 yılı için taban aylığında yıllık brüt 175, TL, 2015 yılının her altı aylık dönemleri yüzde 3 + enflasyon farkını içeren sözleşmeyi imzalamıştı.

Sosyalist Kamu Emekçileri, çıkarmış oldukları bildiri ile kamu emekçilerini satış sözleşmesini alanlarda yırtmaya, KESK çatısı altında örgütlenmeye, grev ve işyeri komiteleri oluşturarak grev basıncı oluşturmaya çağırıyorlar. Binlerce bildiri işyerlerine taşımaya hedefleyen Sosyalist Kamu Emekçileri, İstanbul Anadolu Yakası'nda Bostancı Vergi Daireleri kompleksi, İstanbul Anadolu Adalet Sarayı, Pendik Vergi Daireleri kompleksi ve İstanbul Üniversitesi'nde bildiri dağıtımını gerçekleştirdiler.

Bursa'da ise Bursa Vergi Dairesi Başkanlığı ile Setbaşı Vergi Dairesi'ne dağıtım yapıldı.

"KESK'lilerin hepsi bırakılana kadar devam!"



"Tutuklu KESK'liler serbest bırakılsın" şiarıyla her hafta yapılan eylemler bu hafta da devam etti. Oturma eylemine serbest bırakılan KESK MYK üyesi Akman Şimşek de katıldı.

Galatasaray Lisesi önünde toplanan KESK üyeleri ve tutuklu KESK'lilerin aileleri yaptıkları oturma eylemi ve basın açıklamasıyla 18 Şubat'ta tutuklanan kamu emekçilerinin serbest bırakılmasını istedi.

Sloganlarla başlayan oturma eyleminde polis operasyonunda tutuklanan ve sonrasında serbest bırakılan KESK MYK üyesi Akman Şimşek bir konuşma yaptı. Sonrasında ise Kamu Emekçileri Cephesi adına basın açıklamasını Özlem Doruk Özbilgiç okudu. Son olarak hala tutuklu olan KESK üye ve yöneticileri serbest bırakılana kadar mücadelenin süreceği belirtilerek eylem sonlandırıldı.

Eylemde, "KESK'li tutsaklar serbest bırakılsın!", "Devrimci memurlar onurumuzdur!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kurucu Meclis seçimleri v

V

Proletarya, sömürücülerin aleyhine devlet gücünü ele geçirebilir, sovyet sistemini kurabilir, ve emekçi halkın çoğunluğunun ekonomik gereksinmelerini karşılayabilir.

Tam ve sonal bir zafer için bu yeterli midir? Hayır, değildir.

Küçük-burjuva demokratlar, bunların bugünkü başta gelen temsilcileri, "sosyalistler" ve "sosyal-demokratlar", emekçi halkın, kapitalizm koşullarında, belli bir sınıfı, ya da belli bir partiyi izleme yolunda, uzun savaşım deneyimi olmadan, *salt oy vererek* karar verebilecekleri, ya da eninde sonunda *ilerde karar verecekleri* yüksek bir sınıf bilincine, sağlam bir karakter ve algılamaya ve geniş bir siyasal görüşe kavuşabileceklerini düşündüklerinde kuruntuya kapılıyorlar.

Bu, salt bir kuruntudur. Bu, Kautsky, Longuet ve MacDonald tipi bilgiç ve duygusal sosyalistlerin uydurdıkları duygusal bir öyküdür.

Kapitalizm, eğer bir yandan *yığınları* mağdur, ezilmiş ve yılgınlık durumuna, dağınıklığa (kırsal kesim!) ve bilisizliğe mahkûm etmeseydi, ve eğer öte yandan da o (kapitalizm) burjuvazinin ellerine işçi ve köylü yığınlarının gözlerini boyamak, zihinlerini körleştirmek ve benzeri şeyler için büyük bir yalan ve aldatma aygıtı vermemiş olsaydı, kapitalizm olmazdı.

İşte bundan ötürü yalnızca proletarya *emekçi halkı* kapitalizmden komünizme *götürebilir*. Küçük-burjuva ya da yarı küçük-burjuva yığınlarının "işçi sınıfıyla mı, yoksa burjuvaziyle mi olmak" gibi son derece karmaşık siyasal soruna doğru yanıt verebileceğini düşünmenin yararı yoktur. Emekçi halkın proleter olmayan kesimlerinin *yalpalaması* kaçınılmazdır; ve burjuvazinin önderliğinin proletaryanın önderliğiyle *karşılaştırılmasını* olanaklı kılacak kendi *pratik deneyimleri* de kaçınılmazdır.

Bu, şu "tutarlı demokrasi" hayranlarının ve bu son derece önemli siyasal sorunun oyla çözümleneceğini düşünenlerin sürekli olarak gözden kaçırdıkları bir durumdur. Böyle sorunlar, eğer bunlar savaşım ile keskinleşmiş ve ağırlaşmış ise, fiilen *iç savaş* tarafından çözümlenir, ve proleter olmayan yığınların (esas olarak da köylülerin) *deneyimleri*, proletaryanın yönetimi ile burjuvazinin yönetimini karşılaştırabilme deneyimleri, bu savaşta son derece büyük bir önem taşır.

Rusya'da 1917 Kasım'ındaki Kurucu Meclis seçimleri, 1917-19 iç savaşının iki yılı ile karşılaştırıldığında, bu anlamda oldukça öğreticidir.

En az bolşevik olduğunu ortaya koyanın hangi bölgeler olduğuna bakalım. Birincisi, Doğu Urallar ve Sibirya, bolşeviklerin sırasıyla yüzde 12 ve yüzde 10 oy aldıkları yerlerdir. İkincisi, Ukrayna, bolşeviklerin yüzde 10 oy aldıkları bir yerdir. Öteki bölgelerde bolşeviklerin yüzde olarak en az oy aldıkları yerler, Büyük Rusya'nın

köylü bölgesi ile Volga-Kara Toprak bölgesidir, ama buralarda bile bolşevikler yüzde 16 oy almışlardır.

İşte tam da bolşeviklerin 1917 Kasımında en az oy aldıkları bölgelerde karşı-devrimci hareketler, karşı-devrimci kuvvetlerin başkaldırmaları ve örgütlenmeleri en büyük başarıyı göstermişti. Tam da bu bölgelerde Kolçak ve Denikin'in egemenliği aylarca sürdü.

Küçük-burjuva halkın yalpalamaları, özellikle proletaryanın etkisinin en zayıf olduğu bu bölgelerde görülüyordu. Yalpalama, önce, toprak verdikleri ve terhis edilen askerlerin barış konusunda haberler getirdikleri sırada bolşeviklerden yana idi, sonra - bolşevikler devrimin uluslararası gelişmesini hızlandırmak ve Rusya'daki merkezini korumak için Brest Antlaşması'nı imzalamayı kararlaştırdıkları ve böylece yurtseverlik duygularını, küçük-burjuva duygusunun bu en derinini "gücendirdikleri" zaman onlara karşı idi. Proletarya diktatörlüğü özellikle fazla tahıl stoklarının en bol olduğu bu yerlerdeki, bolşevikler bu fazla stokların sabit fiyatla devlete devredilmesini kesin ve kararlı bir biçimde güvenceye aldıkları zaman, köylüleri memnun etmemişti. Uralların, Sibirya'nın ve Ukrayna'nın köylüleri Kolçak ve Denikin'in yanına geçtiler.

Daha sonra, Kolçakya ve Denikiya'daki her günü geçmiş yazarın beyaz muhafız gazetelerinin her sayısında yaygarasını yaptıkları Kolçak ve Denikin "demokrasisi"nin deneyimi, köylülere, demokrasi konusunda ve "Kurucu Meclis" konusundaki bu sözlerin, toprak sahiplerinin ve kapitalistlerin diktatörlüğünü perdelemek ve gözlerden gizlemekten başka bir şeye yaramadığını gösterdi.

Bolşevizme doğru bir başka yöneliş başladı ve Kolçak ve Denikin'in gerilerinde köylü başkaldırmaları yaygınlaştı. Köylüler, kızıl birlikleri, kurtarıcılar olarak bağırklarına bastılar.

Uzun vadede köylülerin, küçük-burjuva emekçi halkının bu ana bölümünün yönelişiydi ki, sovyet egemenliğinin ve Kolçak ve Denikin yönetiminin yazgısını belirledi. Ama bu "uzun vade"yi, Rusya'daki iki yıl sonra bitmemiş olan, hele de Sibirya ve Ukrayna'da bitmemiş bulunan şiddetli savaşımın ve acılı deneyimlerin oldukça uzun bir dönemi izledi. Ve diyelim, daha bir yıl ya da daha fazla bir süre içinde *tümüyle* biteceği yolunda herhangi bir güvence yoktur.

"Tutarlı" demokrasinin yandaşları bu tarihsel olgunun önemi üzerinde düşünmemişlerdir. Proletaryanın kapitalizm koşullarında oy yoluyla emekçi halkın çoğunluğunu "inandırabileceği" ve onları sağlam bir biçimde kendi yanına kazanacağı yolunda çocuk masalları uydurmuşlardır, ve hâlâ da uydurmaktadırlar. Ama gerçeklik göstermektedir ki, yalnızca uzun ve acımasız bir savaşım içersinde, küçük-burjuva *yalpalamasının* katı deneyimleri, *onu*, proletarya diktatörlüğünü kapitalistlerin



ve proletarya diktatörlüğü

V.I.Lenin

diktatörlüğüyle kıyasladıktan sonra, birincisinin ikincisinden daha iyi olduğu sonucuna *götürmektedir*.

Teoride, marksizmi incelemiş bulunan ve gelişmiş ülkelerin 19. yüzyıl siyasal tarihinin derslerini hesaba katmak isteğini gösteren her sosyalist, küçük-burjuvazinin proletarya ile kapitalistler arasındaki *yalpalamasının* kaçınılmaz olduğunu kabul eder. Bu yalpalamanın ekonomik kökleri, ekonomi bilimi tarafından açıkça ortaya çıkarılmış, doğruluğu milyonlarca kez İkinci Enternasyonal'in sosyalistlerince yayınlanan gazetelerde, broşür ve kitapçıklarında yinelenmiştir.

Ama bu adamlar, bu doğruları, proletarya diktatörlüğünün kendine özgü dönemine uygulamıyorlar. Bunlar küçük-burjuva demokrat önyargıları ve (sınıf "eşitliği" konusunda, "tutarlı" ya da "saf demokrasi" konusunda, büyük tarihsel sorunun oyla çözümleneceği vb., vb. konusunda) yanlısamları *sınıf savaşımının* yerine koyuyorlar. Bunlar, iktidarı ele geçirdikten sonra, proletaryanın böylelikle sınıf savaşımına son vermediğini, farklı bir biçimde ve farklı araçlarla onu sürdürdüğünü anlamayacaklardır. Proletarya diktatörlüğü, proletaryanın devlet gücü gibi bir aracın yardımıyla yürüttüğü sınıf savaşımıdır, amaçlarından birinin emekçi halkın proleter olmayan kesimlerine uzun deneyimleri ve uzun bir dizi pratik örnekler aracılığıyla proletarya diktatörlüğünden yana olmanın kendileri için burjuva diktatörlüğünden daha yararlı olduğu ve bir üçüncü yolun da bulunmadığını göstermek olan bir sınıf savaşımıdır.

1917 Kasım'ında yapılan Kurucu Meclis seçimlerinin sonuçları, bu seçimlerden sonra iki yılda yürütülen iç savaşın gelişmesinin görünümünün ana temellerini bize vermektedir. Bu savaşta ana güçler *daha* Kurucu Meclis seçimleri sırasında açık-seçik belli olmuştu - proleter ordunun "vurucu güç" rolü, yalpalayan köylülüğün rolü, ve burjuvazinin rolü daha o zaman açık-seçik haldeydi. Makalesinde N. V. Svyatitski şöyle yazıyor: "Bolşeviklerin en başarılı olduğu bölgelerde Kadetler de en başarılı idi - Kuzey ve Merkez-Sanayi bölgeleri(s. 116). Doğal olarak en yüksek gelişme gösteren kapitalist merkezlerde, proletarya ile burjuvazi arasında bulunan ara unsurlar en zayıf olanlardı. Doğal olarak, bu merkezlerde sınıf savaşımı en keskin haldeydi. Burjuvazinin kuvvetlerinin yoğunlaştığı yerler buralardı ve yalnızca buralarda proletarya burjuvaziyi yenebilirdi. Yalnızca proletarya burjuvaziyi bozguna uğratabilirdi, ve ancak burjuvazinin bozguna uğratılmasından sonra proletarya devlet gücü gibi bir aracı kullanarak, halkın küçük-burjuva katmanlarının sempati ve desteğini kesin olarak kazanabilirdi.

Eğer yerli yerinde kullanılırsa, eğer doğru olarak yorumlanırsa, Kurucu Meclis seçimleri sonuçları, sınıf savaşımının marksist öğretisinin temel gerçeklerini



tekrar tekrar önümüze sermektedir.

Yeri gelmişken belirtelim ki, bu sonuçlar ulusal sorunun, rolünü ve önemini de ortaya koymaktadır. Ukrayna'yı ele alalım. Ukrayna sorunu konusundaki son konferansta hazır yoldaşlar, bu satırların yazarını, Ukrayna'daki ulusal soruna çok fazla ağırlık" vermekle suçlamıştır. Kurucu Meclis seçimlerinin sonuçları Ukrayna'da daha 1917 Kasım'ında, *Ukrayna* sosyalist-devrimcileri ve sosyalistlerin çoğunluğun oylarını sağladıklarını göstermektedir (Ukrayna'nın 76 milyonluk toplam oyundan Rus sosyalist-devrimcilerin aldığı 1,9 milyon oylarına karşı 3,4 milyon + 0,5 = 3,9 milyon). Güney-batı ve Romanya cephelerinde bulunan ordudan Ukraynalı sosyalistler, toplam oyların yüzde 30'unu ve 34'ünü almışlardır (Rus sosyalist-devrimcileri yüzde 40 ve yüzde 59).

Bu koşullar altında, Ukrayna'daki ulusal sorunun önemini görmezlikten gelmek -Büyük-Rusların sık sık işledikleri (Yahudilerin belki de Büyük-Ruslardan biraz daha az sıklıkta işledikleri) bir günah- büyük ve tehlikeli bir hatadır. Daha 1917'de Rus ve Ukraynalı sosyalist-devrimciler arasındaki bölünme raslantısal olamazdı. Enternasyonalistler olarak, birinci görevimiz "Rus" komünistleri arasında Büyük-Rus emperyalizminin ve şovenizminin kalıntıları (bazan bilinçsiz olarak) ile büyük bir istekle savaşmaktır; ikincisi de, görece olarak küçük bir sorun olan (çünkü bir enternasyonalist için devlet sınırları onuncu derecede bir sorun olmasa bile,

ikincil bir sorundur) tam da ulusal sorun konusunda ödünler vermek görevimizdir. Daha önemli olan başka - proletarya diktatörlüğünün temel çıkarları; Denikin'le savaşan Kızıl Ordunun birliği ve disiplinin çıkarları; proletaryanın köylülüğe ilişkin önderlik rolü- sorunlar vardır; Ukrayna'nın ayrı bir devlet olup olmayacağı çok daha az önemlidir. Ukraynalı işçi ve köylülerin farklı sistemleri deneme olasılığına bile, ve örneğin birkaç yıllık bir dönemde RSSFC ile birliği, pratikte deneyerek ya da ondan ayrılarak bağımsız bir Ukrayna SSC kurması ya da bu iki cumhuriyetin yakın ittifakının çeşitli biçimleri, ve daha başka şeylerden en ufak bir şaşkınlığa düşmemeli, ya da korkmamalıyız.

Bu sorunu, bir anda ve kesin olarak "sağlam" ve "değişmez" bir biçimde çözmeye kalkışmak, darkafalılık ya da tam bir ahmaklık olacaktı, çünkü proleter olmayan emekçi halkın *böylesine* bir sorun konusunda yalpalaması pek doğaldır, hatta kaçınılmazdır, ama proletarya açısından hiç de korkulacak bir şey değildir. *Böylesine* yalpalamaları en büyük dikkat ve hoşgörülle ele almak, gerçek anlamda enternasyonalist olma yeteneğindeki proletaryanın görevidir, bunu kendi öz deneyimlerinin bir sonucu olarak bu yalpalamadan *kurtulmayı* proleter olmayan yığınların *kendilerine* bırakmak, onun görevidir. Bir kısmını yukarıda belirtmiş olduğum öteki daha temel sorunlarda hoşgörüsüz, acımasız, uzlaşmaz ve katı olmak zorundayız.

VI

1917 Kasımı'ndaki Kurucu Meclis seçimlerinin 1917 Ekimi'nden 1919 Aralığına kadar Rusya'daki proleter devrimin gelişmesinin karşılaştırılması, her kapitalist ülkede burjuva parlamentarizmi ile proleter devrimine ilişkin vargılar çıkarmamızı olanaklı kılmaktadır. Şimdi, bellibaşlı vargıları kısaca formüle etmeye ya da en azından özetlemeye çalışayım.

1. Genel oy, çeşitli sınıfların, kendi sorunlarını kavramada ulaştıkları düzeyin bir göstergesidir. Çeşitli sorunlarını çözmek için çeşitli sınıfların nasıl *yönlendiklerini* gösterir. Bu sorunun asıl *çözümü* öyle değil, iç savaşı da kapsayan sınıf savaşımının her çeşidiyle sağlanır.

2. İkinci Enternasyonalin sosyalistleri ve sosyal-demokratları kaba küçük-burjuva demokratları tutumu takınmakta ve sınıf savaşımının temel sorunlarının oyla çözülebileceği önyargısını paylaşmaktalar.

3. Devrimci proletaryanın partisi, yığınları aydınlatmak için burjuva parlamentolarına katılmalıdır; bu aydınlatma seçimler sırasında ve parlamentoda partiler arasındaki savaşım sırasında olur. Ama sınıf savaşımını parlamentaryer savaşım ile sınırlamak, ya da onu, bütün öteki savaşım biçimlerinin bağlı bulunduğu en yüksek ve kesin biçim olarak görmek, aslında proletaryaya karşı burjuvazinin saflarına kaçmak demektir.

4. İkinci Enternasyonal'in bütün temsilcileri ve destekçileri, ve bütün sözümona "bağımsız Alman Sosyal-Demokrat Partisi'nin liderleri, sözde proletarya diktatörlüğünü kabul ettikleri halde, pratikte, yaptıkları propagandalarla, proletaryanın kafasını, onun önce siyasal iktidarın proletaryaya devredilmesi için kapitalizm koşullarında halkın çoğunluğunun (yani burjuva parlamentosunda bir oy çoğunluğunun) iradesinin bir biçimsel ifadesini elde etmek zorunda olduğu ve iktidarın devrinin daha sonra gerçekleşeceği fikriyle doldurarak aslında burjuvazinin yanında yerini almaktadırlar.

Alman "bağımsız" sosyal-demokratlarının ve çürümüş sosyalizmin benzer liderlerinin bu önermeye dayanarak "bir azınlığın diktatörlüğüne", vb. karşı yükselttikleri bütün bu feryatlar, salt bu liderlerin, en demokratik cumhuriyetlerde bile fiilen egemen olan burjuva diktatörlüğünü kavrayamamış olduklarını ve bunun proletaryanın sınıf savaşımı ile ortadan kaldırılmasının koşullarını anlayamadıklarını göstermektedir.

5. Kavramadaki bu başarısızlık, özellikle şunları kapsamaktadır: bunlar, çok büyük bir ölçüde, burjuva partilerinin halk yığınlarını aldattıkları için, sermayenin boyunduruğundan ötürü yönetebildiklerini unutuyorlar ve buna, kapitalizmin doğasına ilişkin bir kendini aldatma, daha çok küçük-burjuva partilerine özgü, çoğu kez, sınıf savaşımı yerine sınıf uzlaşmasının şu ya da bu ölçüde perdelenmiş biçimlerini koyan bu kendini aldatma da eklenir.

"Önce birkalım halkın çoğunluğu, özel mülkiyetin varolduğu bir sırada, yani sermayenin egemenliğinin ve boyunduruğunun bulunduğu bir sırada, proletaryanın partisinden yana olduklarını gösterebilirler, ve ancak ondan sonra parti iktidarı ele geçirebilir ve geçirmelidir" - kendilerine sosyalist diyen ama gerçekte burjuvazinin hizmetçisi olan küçük-burjuva demokratlar böyle söylerler.

"Birkalım devrimci proletarya önce burjuvaziyi alaşağı etsin, sermayenin boyunduruğunu kırsın ve burjuva devlet aygıtını ezip parçalasın, sonra zafere ulaşmış proletarya, proleter olmayan emekçi halkın



gereksinmelerini sömürücüler aleyhine karşılayarak onların çoğunluğunun sempatisini ve desteğini çok çabuk kazanabilecekler." - diyoruz biz. Ters, tarihte pek ender görülen bir istisna olacaktır (ve böyle bir istisnada bile burjuvazi, Finlandiya örneğinin de gösterdiği gibi, iç savaşa başvurabilir).

6. Ya da bir başka deyişle:

"Önce eşitlik ya da tutarlı demokrasi ilkelerine bağlı kalacağımız konusunda güvence vereceğiz, özel mülkiyetin ve sermayenin boyunduruğu (yani biçimsel eşitlik koşullarında fiilî eşitsizlik) korunurken, bu temel üzerinde çoğunluğun kararını sağlamaya çalış" - diyor burjuvazi ve onun evet efendimcileri, kendilerine sosyalist ve sosyal-demokrat adı veren küçük-burjuva demokratlar.

"Önce proleter sınıf savaşımı, devlet gücünün ele geçirilmesi, sömürücüleri yenen proletarya bütün emekçi halka *sınıfların ortadan kaldırılmasına* yani sosyalist *eşitliğe*, aldatmaca olmayan biricik eşitliğe önderlik edecektir" - diyoruz biz.

7. Bütün kapitalist ülkelerde, proletaryanın yanısıra, ya da proletaryanın devrimci amaçlarının bilincinde olan ve bu amaçları gerçekleştirmek için savaşma yeteneğinde olan kesiminin yanında, burjuvaziyi ve burjuva demokrasisini izleyen (ikinci Enternasyonal'in "sosyalistler"i de dahil), siyasal olarak olgunlaşmamış çeşitli proleter, yarı-proleter, yarı küçük-burjuva katmanlar da vardır, çünkü bunlar, aldatılmışlardır, kendi güçlerine güvenleri yoktur, ya da proletaryanın gücüne güvenmemektedirler, ivedi gereksinmelerinin, sömürücülerin mülksüzleştirilmesi yoluyla karşılanabileceği olanağından habersizdirler. Emekçi ve sömürülen halkın bu katmanları, proletaryanın öncüsüne müttefikler sağlar ve ona kararlı bir halk çoğunluğu getirir; ama proletarya bu müttefikleri ancak devlet gücü gibi bir araçla kazanabilir, yani burjuvaziyi alaşağı ettikten ve burjuvazinin devlet aygıtını yıktıktan sonra.

8. Herhangi bir kapitalist ülkede proletaryanın gücü, toplam nüfus içerisinde temsil ettiği orana göre çok daha fazladır. Bu, proletaryanın kapitalizmin tüm ekonomik sisteminin merkezine ve sinirine ekonomik olarak egemen olmasından ötürüdür ve gene kapitalizm koşullarında proletaryanın emekçi halkın ezici çoğunluğunun gerçek çıkarlarını ekonomik ve siyasal olarak ifade etmesinden ötürüdür.

Bu nedenle, proletarya, nüfusun azınlığını oluşturduğu zaman bile (ya da sınıf bilincine ulaşmış ve proletaryanın gerçek devrimci öncüsünün nüfusun bir azınlığını oluşturduğu zaman) burjuvaziyi alaşağı

etmek yeteneğindedir ve bundan sonra bir yarı-proleter ve proleter egemenliği lehinde peşin olarak hiçbir zaman beyanatta bulunmayan bu yönetimin koşullarını ve amaçlarını anlamayan ve ancak daha sonraki deneyimlerle proletarya diktatörlüğünün kaçınılmaz olduğuna, gerekli ve yerinde olduğuna inanacak olan küçük-burjuva yığınından pek çok müttefikleri kendi yanına kazanabilir.

9. Ensonu, her kapitalist ülkede, sermaye ile emek arasında kaçınılmaz olarak yalpalayan çok geniş bir küçük-burjuva katmanı her zaman vardır. Zaferi kazanması için proletarya, önce, başka şeyler yanında burjuvazi ile onun küçük-burjuva müttefikleri arasındaki dağınıklığı, ya da ittifaklarının kararsız olduğu vb. hesabını yaparak burjuvaziyi kesen saldırısının en iyi anını seçmek zorundadır. İkincisi, proletarya, zaferi kazandıktan sonra, küçük-burjuvazinin bu yalpalamalarını, onu yansızlaştıracak ve sömürücülerin yanına geçmesini önleyecek biçimde kullanılmalıdır; *bu yalpalamalara karşı* bir süre onları elinde tutabilmelidir, vb., vb..

10. Proletaryayı zaferine hazırlamada zorunlu koşullardan biri olarak, proletarya, kapitalist bir ortamda hareket ettiği için kaçınılmaz olan oportünizme, reformizme, sosyal-şovenizme ve benzer burjuva etki ve eğilimlerine karşı uzun, inatçı ve acımasız bir savaşım vermek zorundadır. Eğer böyle bir savaşım olmaz ise, eğer işçi sınıfı hareketi içindeki oportünizm, her şeyden önce, iyice yenilmemiş ise, proletarya diktatörlüğü olamaz. Bolşevizm eğer bundan önce, 1903-1917'de menşevikleri, yani oportünistleri, reformistleri, sosyal-şovenleri yenmeyi öğrenmemiş ve onları, acımasızca proletaryanın öncü partisinden atmamış olsaydı, 1917-1919'da burjuvaziyi yenemezdi.

Bugün, Alman "Bağımsız" liderleri, Fransız Longuet'çileri ve *fiilen* oportünizme o eski büyük-küçük ödünler veren ve onunla uzlaşan alışıldık politikayı güden benzerlerinin proletarya diktatörlüğünün sözde kabulü, burjuva demokrasisinin önyargılarına (kendi ifadeleri ile "tutarlı demokrasi"ye ya da "saf demokrasi"ye) ve burjuva parlamentarizmine boyuneğme, vb. kendini aldatmanın en tehlikelidir - ve kimi zaman da işçileri aldatmadan başka bir şey değildir.

11 Aralık 1919

Aralık 1919'da yayınlanmıştır.

(Burjuva Demokrasisi ve Proletarya Diktatörlüğü - Sol Yayınları)

Mısırlı devrimci-demokratik güçlerin açıklaması...



Şiddet ve terör hareketi ile sömürgeci müdahalelere karşı hep birlikte!..

Şiddet ve terör estiren, cinayet işleyen, kundaklayan, dinsel/mezhpsel ayrımı körükleyen İhvan hareketi (Müslüman Kardeşler) ile müttefiklerinin, maskeleri düşmüştür. Ülkemizi ve tüm bölgeyi söküp parçalamaya ve "Büyük Ortadoğu Projesi"ne göre haritayı yeniden çizmeye çalışan ABD-siyonizm ittifakıyla işbirliği yapan İhvan, ABD'yi dünyanın efendisi, İsrail'i bölgenin en güçlü devleti haline getirirken, Mısır ile diğer Arap devletleri veya devletçiklerinden, her yönüyle ABD-Türkiye-İsrail ittifakına bağlı, parçalanmış, zayıf "devletçikler" yaratma planına hizmet ediyor.

Devrimci 30 Haziran dalgasının etkileri, Mısır'ın, din örtüsü arkasına saklanmış, yabancı devletler tarafından desteklenen bariz bir terörle karşı karşıya bulunduğunu ortaya çıkardı. İhvan'ın demokrasinin yayılması için çaba sarf ettiği iddiasının doğru olmadığı delillerle kanıtlandı ve çöktü. Zira onlar - Kendi çıkarlarını ve İsrail'i korumak için- medeniyet ve gerçek demokrasiden şiddetle nefret eden güçlerin safında yer almaktan çekinmediler.

Bu hareket (İhvan), Sina'da güçlerini seferber ederek şiddet, cinayet ve terörü destekledi. Rabia el Adeviyye ve Nahda meydanlarında silahlı kamplar kurdu ve bunlara "barışçıl oturma eylemleri" adını verdi. Burada silah depoladı, işkence yaptı ve cinayetler işledi. Bu alanlardan şiddet, cinayet ve terörle tehdit eden haykırışlar yükseltti; kundaklama yaptı, yolları kesti ve halkı terörize etmek için kent ve köylerin caddelerinde silahlı gösteriler düzenledi; polis karakollarını, hastaneleri, okulları, müzeleri yakmakla yetinmeyen bu hareket, aynı zamanda sistematik bir plan çerçevesinde devlet kurumlarını işgal edip yaktı.

Mısır'ın çok sayıda kentinde, özellikle El Fayyum, Minya, Asyut, Sohag, Kena ve Loksor'da kiliselere, Hıristiyanların ev ve işyerlerine saldırarak yakan İhvan'ın dinsel/mezhpsel ayrımcı yapısı ortaya çıkmıştır.

O halde biz, ABD ve Batılı sömürgecilerin trompetlerini çalanların iddia ettiği gibi, halkın düzenlediği barışçıl siyasal gösteri, oturma eylemi ve mitingleri, polisin ve silahlı kuvvetlerin şiddet ve aşırı güçle bastırması ile karşı karşıya değiliz. Fakat, Mısır halkını ve devletini tehdit eden, göz dağı veren, hem içeride hem dışarıda planlanan sistemli şiddet ve terör hareketiyle karşı karşıyayız.

Bu hareket, ülkenin ekonomik, siyasal, sosyal,

kültürel, savunma ve güvenlik gücü ve birikimine saldırmakta, uluslararası terörist grupları ülkeye davet ederek ve yabancı güçleri Mısır'ın işlerine karışmaya çağırarak, Mısır'ın ulusal güvenliğini tehdit etmektedir. Bu durum, Mısırlı yurtsever güçler ile Mısır devletini şiddete, teröre ve cemaatine karşı birleşik bir duruş sergilemeye; her tür yabancı müdahaleye ve sorunun uluslararasılaştırılmasını reddetmeye ve bizi tehdit eden devletlerin haddini aşmasını engellemeye davet ediyor.

Gelinen noktada, din örtüsü ardına saklanan sağla çatışma ile demokrasi mücadelesi, ulusal bağımsızlık ve Mısır'ın ulusal iradesini hakim kılma kavgası, birbirine sıkı sıkıya bağlanmıştır.

Bu koşullar, tüm halkçı ve devrimci güçlerle, aşağıdaki talepler uğruna ortak bir çalışma yapmayı zorunlu kılmaktadır:

1-İhvan hareketini terörist bir hareket ilan etmek, mallarına el koymak ve dini esaslara dayalı partiler kurulmasına karşı çıkmak.

2- Devrimin özgürlük ve sosyal adalet şiarlarını güçlendiren ve vatandaşlık değerlerini koruyan yeni bir demokratik anayasanın geliştirilmesi.

3- Sosyal sigortalar kanunu, azami ve asgari ücretleri belirleyen kanun, doğrudan siyasi haklar hukukuyla ilgili kanun, sendikal özgürlükler kanunu, bağımsız kooperatifler ve demokratik kitle örgütleriyle ilgili kanun tasarılarını içeren bir taslağın hazırlanması.

4- Toplumsal adalete ulaşma yolunda ilerlemenin ilk adımı olarak ekonomik ve sosyal program sunmak. İşbirlikçi, şiddet ve terör cemaati ile sömürgeci müdahalelere karşı hep birlikte duralım!..

Devrimci Demokratik İttifak (Sosyalist Güçler İttifakı)

Kongre Partisi-Mısır Sosyalist Partisi-Mısır Komünist Partisi-Sosyalist Halk İttifakı Partisi-İşçi ve Köylü Partisi-Demokratik Halk Hareketi-Devrimci Sosyalist Hareket Ocak-Mina Daniel Gençlik Hareketi-Sosyalist Gençlik Birliği-Yolsuzlukla Mücadele Ulusal Koalisyonu

Pazartesi, 19 Ağustos 2013

Not: Devrimci Demokratik İttifak'ın içinde yer almayan Devrimci Sosyalistler, açıklamaya imza atmamıştır. Orduya karşı olan bu hareketin İhvanlılara karşı tutumu, diğer sol güçlerden ayrıdır.

(Mısır Komünist Partisi sayfasındaki Arapça aslından Kızıl Bayrak tarafından çevrilmiştir.)

"İhvan'da yumuşama" sinyali mi?

Mısır'da geçici yönetim ve ordunun İhvan'a karşı tutumu sertleşti. Hem ulusal hem yerel düzeyde, çok sayıda İhvan şefi gözaltına alındı. Geçtiğimiz günlerde ise "Mürşit" diye anılan ve en önemlilerinden olduğu ifade edilen bir şef daha gözaltına alındı.

Geçtiğimiz hafta yaşanan çatışmalar ve özellikle 25 askerinin İhvanlılar tarafından kurşuna dizilmesinin ardından ordunun tutumunun daha da sertleşmesi bekleniyordu.

Öte yandan hem 25 Ocak 2011 hem 30 Haziran 2013 isyanlarının temel dinamikleri olan kurumların neredeyse tümü, İhvan'ın "terör örgütü" ilan edilmesini ve mallarına el konulmasını istiyor. Temerrüd hareketi ise bunun için de bir imza kampanyası başlatmış bulunuyor.

Son günlerde İhvan'ın yaptığı eylem çağrılarında katılanların sayıları düşüyor. Bu da kitle desteğinde bir geri çekilme olduğunu gösteriyor. Muhtemeldir ki, eylem alanlarına inenler İhvan militanlarından ibaret kalmaya başladı.

Darbeye Karşı Meşruyeti Destekleme Koalisyonu'nun üyesi olan Cemaati İslami liderlerinden Muhammed Yasin, Mısır'daki geçici cumhurbaşkanlığı yönetiminin, güven sağlayıcı adımları atması halinde koalisyonun, hükümetin yol haritasını kabul edeceğini söyledi.

Bu durum taktik manevra da olabilir. Keza İhvanlıların polisler için saldırıları sürüyor. Ayrıca, gözaltına alınan "mürşit" in yerine atanan ismin, İhvan'ın önde gelen "şahinleri"nden biri olduğu söyleniyor. Yani "uzlaşabiliriz" mesajı verirken de diğer icraatlarına devam ediyorlar.

Bahreyn'de 'temerrüt' güçleniyor

Bahreyn'de son olarak Hareket el Temerrüt'ün çağrısı üzerine eylemler yeniden kitlesel olarak süreklilik kazandı. 14 Ağustos'ta İngiltere'den ayrılarak bağımsızlığını ilan ettiğinin 42. yıldönümünde kitlesel eylemlerle büyüyen hareket yer yer polisle çatışarak eylemleri sürdürüyor.

Bahreyn'de hükümet baskı politikalarını tırmandırarak eylemlerin önünü almaya çalışsa da başarılı olamıyor. Polisin ev baskınları ve tutuklamalarla kırmaya çalıştığı hareket eylemliliği devam ediyor. Polisin özellikle internet üzerinden eylemlere çağrılar yapan blog yazarlarını hedef aldığı ifade ediliyor.

Temerrüt Hareketi, adını Mısır'da Mursi karşıtı eylemlerin de çağrılarını yapan hareketten alıyor. Temerrüt kelime olarak isyan anlamına geliyor.

El Halife hükümeti "muhalafeti dinlediğini" ve "demokratik reformlar yaptığını" savunarak eylemcilerin talepleri karşısında saldırganlığını koruyor. Fakat eylemlerin basıncıyla Bahreyn hükümeti muhalafetle arasındaki "ulusal diyalog" görüşmelerinin bu ay sonunda yeniden başlaması bekleniyor.

Kökten dinciler, Güney Beyrut'u hedef aldılar

Lübnan'daki direniş hareketi emperyalistlerin, siyonistlerin ve bölgedeki işbirlikçilerinin gözündeki dikendir.



Güney Beyrut, şiddetli bir patlama ile sarsıldı. Direniş hareketi Lübnan Hizbullah'ının kitle desteğinin yoğun olduğu Dahiy'e'de patlayıcı yüklü bir araçla gerçekleştirilen vahşi saldırıda 22 kişi hayatını kaybetti. Yaralı sayısının ise 330'u aştığını açıklayan Lübnanlı yetkililer, ölü sayısının artabileceğini belirttiler.

Saldırı, ev ve işyerlerinin bulunduğu semtin kalabalık bir caddesinde gerçekleştirildi. Körfez şeyhlerinin borazanlığını yapan medya, saldırıda Hizbullah'a ait bir merkezin hedef alındığını yazarak, vahşi katliama gerekçe uydurmaya çalıştı. Oysa patlamanın olduğu yerde veya yakınında Hizbullah'a ait hiçbir kurum veya merkez bulunmuyor. Seyir halindeyken yanan araçlarda bulunanlar, yayalar ve saldırıda evleri yananların tümü de sivil halktan insanlar.

Vahşi bir katliama yol açan saldırı, Hizbullah'ı değil, fakat ırkçı-siyonizme karşı direnişi destekleyen halkı hedef almıştır. Yanan evler Temmuz 2006'daki İsrail saldırısında da yakılıp yıkılmıştı. Saldırının bir gün öncesine denk düşen 14 Ağustos, Lübnan direnişinin İsrail'e karşı kazandığı zaferin 7. yıldönümüydü. Bu da saldırının arkasında kimlerin bulunduğunu ve neyi amaçladıklarını gözler önüne seriyor.

Vahşi saldırıyı "Ayşe Taburları" adını kullanan "meçhul" bir örgüt üstlendi. İnternette video yayınlayan katiller, saldırıların devam edeceği tehdidini de savurdular. Ramazan ayının ilk gününde de Dahiy'e halkı, benzer bir saldırıya maruz kalmıştı. Güney Beyrut, uzun zamandan beri hem siyonist İsrail'in hem Suudi Arabistan tarafından finanse edilen ve yönetilen kökten dinci teröristlerin hedefindedir. Çünkü bu bölge, Lübnan direnişini besleyen ana damarlardan biridir.

Hem Lübnan direnişini destekleyen güçler hem Dahiy'e halkı, saldırının arkasında Suudi Arabistan-İsrail koalisyonun bulunduğunu, ancak yerli işbirlikçilerin

yardımıyla gerçekleştirildiğini belirtiyorlar.

Saldırı, Hizbullah lideri Hasan Nasrallah'ın Lübnan El Mayadin kanalında canlı yayınlanan bir programa katılmasının ertesi gününe denk geldi. Programda İsrail'e meydan okuyan Nasrallah, bundan sonra siyonistlerle yapılacak savaşta, direniş hareketinin işgal altındaki Filistin topraklarına (İsrail) gireceğini de vurguladı.

Lübnan'daki direniş hareketi emperyalistlerin, siyonistlerin ve bölgedeki işbirlikçilerinin gözündeki dikendir. Bundan dolayı bu koalisyon, direnişi bitirmek için her yola başvuruyor. Ancak bu kuşatma, amacına ulaşmak bir yana, direniş hareketi ile onu kucaklayan halk arasındaki bağları daha da güçlendiriyor.

İsrail'e karşı kararlı direnişi ve Suriye'deki yıkıcı savaşta aldığı tutumdan dolayı Hizbullah'a dış bileyen körfez şeyhleri, özellikle Suudi Arabistan'ın Ortaçağ kalıntısı rejimi, kökten dinci teröristleri kullanarak, mezhep savaşını Lübnan'a taşımak için çırpınıyorlar. Hizbullah'ı destekleyen sivil halkı hedef alan çok sayıda saldırı düzenleyen cihatçı katiller, direniş hareketini mezhep savaşına çekmeyi başaramadılar, başarıları da olası görünmüyor. Zira Nasrallah başta olmak üzere, direniş hareketinin liderleri ve hareketi kucaklayan halk, kirli oyunun fakındalar. Her saldırının ardından hem mezhep çatışmalarına karşı olduklarını hem direnişin kararlılıkla devam edeceğini dosta düşmana ilan ederek, farkındalıklarını gösteriyorlar.

Barbarca bir katliamla sonuçlanan saldırı da, aynı güçler tarafından planlanmış ve kirli amaç için gerçekleştirilmiştir. Suudi Arabistan uşakları hariç, Lübnan'daki tüm güçler, bu konuda hem fikirler. Hizbullah ve saldırının hedefi olan halk ise tepkilerini, direnişin kararlılıkla yoluna devam edeceğini, bu tür vahşi katliamların hiçbir zaman amacına ulaşamayacağını belirterek dile getirdiler.

ABD'de açlık grevine saldırı izni

Kaliforniya'da 30 bin kişiyle başlayan tecrit koşullarının protesto edilmesi için yapılan açlık grevi 130 kişiyle sürdürülüyor. Kaliforniya Bölge Mahkemesi altı haftayı geçmesine karşın sürdürülen açlık grevini bitirmek için zorla müdahale edilebileceğine dair kararını açıkladı.

Yargıç Thelton Henderson, ölmek üzere olan mahkumların "hayata döndürülmek istemediklerini belirten belgeyi" imzalamış olsalar dahi, "zorla beslenebileceğini" söyledi.

Tutukluların tecride karşı yükselttiği taleplere kulaklarını tıkayan ABD yöneticileri, mahkeme kararıyla çıkarttıkları zorla müdahale yetkisini eyleme yönelik baskıyı meşrulaştırmak için kullanıyor.

Yetkililer ayrıca eyleme yönelik karalama çalışmalarına da devam ediyor. Mahkumlar yedinci haftasına giren açlık grevine 'başkalarının zoruyla' katıldıkları iddia edilerek talepler karartılmaya çalışılıyor.



Grevcilere tehdit

Libya Başbakanı Ali Zeydan, limanlarda greve çıkan ve petrol ihracatını durduran işçilere karşı "zor kullanılacağı uyarısı"nda bulundu. İşçiler 25 Temmuz'dan beri maaşlarına zam talebiyle grevdeler.

Grev nedeniyle Zeytuna, Brega, Ras Lanuf ve Sirte limanlarından petrol nakliyatı tamamen durmuş bulunuyor.

Libya'da günlük petrol üretimi, 2011'de emperyalist işgalle birlikte günde 1,6 milyon varil düzeyine kadar çıkmıştı. Fakat limanlarda nakliyatın durması nedeniyle günlük petrol üretimi 650 bin varil düzeyine düştü. Petrol Bakanı Abdülbari el Arusi, grev nedeniyle ülke ekonomisinin 1,6 milyar dolarlık gelirden olduğunu söyleyerek grevcileri suçluyor.

Başbakan Zeydan ise grevci işçileri tehdit ederek grevi bitirmeye çalışıyor. Zeydan açıklamasında şunları söyledi: "Eğer bu petrol terminallerindeki abluka sürerse, devlet, ordu dahil elindeki tüm gücü kullanmakla mükelleftir."

Zeydan ayrıca, Libya ulusal petrol şirketiyle anlaşması olmayan gemilerin, işçilerin denetimindeki limanlara yanaşarak bağımsız satış yapması durumunda "denizden veya havadan bombalanacağını" söyledi.

Marikana Katliamı'nın 1. yılında...

Güney Afrika'da sömürü gerçeği

İrkçı rejime karşı mücadelesinde gördüğü baskı politikalarının birikimlerini işçi sınıfının eylemlerine karşı uygulayan ANC, kapitalist sistemi korumak adına en temel sosyal ve ekonomik haklarda bile direnç uyguluyor.

Marikana maden işçilerinin eylemine polis saldırısının üzerinden bir yıl geçti. Yayılım ateşiyle kurşun yağmuruna tutulan işçilerden 34'ü hayatını kaybetmişti. Maden işçileri aradan geçen bir yıl içinde eylem ve grevlerini ivmelendirerek sürdürdüler. İşçilerin katliamın ardından eyleme devam ederken taleplerinin kısmen karşılanmasını sağlamaları da bu süreçte önemli bir faktör oldu. 34 işçinin katledilmesine karşın grevden geri adım atılmamasıyla %22 oranında maden işçilerinin hiçbir dönem alamadığı bir zam oranı kazanılmıştı.

Güney Afrika'yı diğer kapitalist ülkelerden ayıran temel yan ırkçı Apartheid rejimine karşı verdiği mücadele geçmiştir. Jakob Zuma'nın devlet başkanlığını yaptığı üçlü ittifak (Güney Afrika Ulusal Kongresi/ANC, Güney Afrika Sendika Konfederasyonu/COSATU), Güney Afrika Komünist Partisi/SACP) emekçilerin ekonomik ve sosyal sorunlarını çözmek bir yana, sendikalarını, komünist parti kimliğini, ırkçılığa karşı neredeyse bir asırlık tarihini kullanarak bu sorunların çözümünü engelliyor.

ANC hükümeti madenleri emperyalist tekelere peşkeş çekerken işçilerin hak arama mücadelesinin karşısına COSATU ve NUM sendikaları aracılığıyla çıkararak, mücadeleyi kontrol altında tutmaya çalışıyor. Fakat hükümet güdümündeki bu sendikal hareket de artık yetersiz kalıyor. İşçilerin üretimi durdurmaları karşısında bizzat COSATU ve NUM eliyle devreye sokulan toplu işten çıkarmalar, baskılar, grev kırıcı işçiler mücadeleyi durduramıyor. Geçtiğimiz yıl yaşanan katliam da benzer grev kırıcı rollerle çıkan işbirlikçi sendikalara karşı yapılan eylemler sırasında yaşanmıştı. Hatta katliam bu kirli işbirliğinin en yalın sonucuydu. Zira işçilerin biriken tepkileri, ilk kez tabandan gelen bir patlama biçiminde karşılımlarına çıkmıştı.

'Zehirli' işbirliğinin belgesi: Marikana Katliamı

Katliamın üzerinden bir yıl geçerken zaman içinde açığa çıkan bilgi ve belgeler katliamda NUM'un rolünü kanıtlıyordu.

Geçtiğimiz yıl 8 Ağustos'ta, kaya delici makine işçileri, yüksek bir oranla zam talebini karar altına alan bir toplantı gerçekleştirdiler. İşçilerin üyesi oldukları NUM bu talebi desteklemeyi reddetti. Bir gün sonra NUM üyesi işçilerin toplantısında, işçiler sendikayı aşma ve taleplerini doğrudan doğruya Lonmin şirketine iletme kararı aldılar. 10 Ağustos günü şirketin bürosuna yapılan yürüyüşün ardından şirket yetkililerine talep iletildi. Şirketse işbirlikçi NUM yöneticilerini getirip eylemi kırmaya çalıştılar. NUM bürokratları işçileri azarlayıp hakaretler yağdırarak tehditlerle eylemi bitirmeye çalıştılar. Fakat işçiler bu sefer eyleme kararlıydı ve sendikadan bağımsız iş bıraktılar. Böylelikle 3 bin kaya delici işçisinin "yasadışı" grevi başladı.

11 Ağustos'ta, işçiler, fiili-meşru grevi sahiplenmesi



talebiyle NUM'un yerel merkezine doğru eyleme geçtiler.

Bu eyleme NUM bürokratları ve destekçileri ateş açtı. Ateş açan yaklaşık 25 kişilik bu bürokrat çetesi iki işçiyi katletti. NUM bürokratlarının işlediği cinayet polis tarafından yok sayıldı. Cinayete karışan NUM bürokratlarına ne tutuklama ne de sorgulama oldu. İki işçinin ölümünün ardından yapılan eylemdeyse polis kitlenin üzerine ateş açarak yeni katliamı gerçekleştirdi. Katliamın ardından iki hafta içinde 300'e yakın işçi ve Marikana topluluk üyesi tutuklanarak mücadele kırılmaya çalışıldı.

Marikana Katliamı'na ilişkin kurulan Farlam Komisyonu'na sunulan belgeler arasında NUM'un grevi yasaklama çağrısı yaptığı görülüyor.

ANC'nin Aralık ayında gerçekleştirdiği kongrede başkan yardımcılığına Cyril Ramaphosa seçildi. Ramaphosa'nın Marikana Katliamı öncesinde işçilerin tabandan bürokratları aşan mücadelesini hedef alan saldırgan politikanın mimarlarından olduğu belirtiliyor. Ramaphosa fiili grev kararı alan işçiler için Lonmin şirketinin ticari işler yönetisi Albert Jamieson'a, "Yaşanan berbat olaylar bir iş uzlaşmazlığı olarak betimlenemez. Onlar açıkça, alçak suçlulardır ve bu şekilde tanımlanmalıdırlar. Bu durumu uygun bir şekilde ele almak için, ona eşlik eden bir eyleme ihtiyaç var" diye yazmıştı.

Ramaphosa grev için "etkili bir şekilde hesabının görülmesi gerektiğini" savunuyordu. Ramaphosa'nın yaptığı eylem çağrısının katliam olduğuydu daha sonra ortaya çıktı.

Yaralı maden işçilerini ve 200'den fazla tutukluyu temsil eden Avukat Dali Mpofo, Ramaphosa'nın Lonmin yöneticilerine attığı mesajları sunarak yapılanları "zehirli" işbirliği olarak tarif ediyor.

Katliamın ardından "Bana göre, hisse senedi sahibi olarak çoğumuz suçluyuz" diyerek sözde özür dileyen

Ramaphosa, yatırım şirketi Shanduka Group Lonmin'in ve onun ayrıcalıklı ortağı BEE'nin yüzde 9'una sahip. Ramaphosa'nın sözünü ANC için uyarlıysak Ramaphosa'yı başkan yardımcısı yaparak ortak alan ANC de onun kadar suçludur.

"Alternatifsiz" ANC sömürü ve baskıdan taviz vermiyor

Aradan geçen bir yıl işbirlikçi sendikaların kimliğini daha da açık ortaya koyarken Güney Afrika'daki işçilerin mücadelesini bilemedi. Biriken öfke ile NUM'dan ayrılma Maden İşçileri ve İnşaat Birliği Sendikası (AMCU) üzerinden mücadele etme eğilimleri ivmeleniyor.

Son olarak geçtiğimiz Mart ayında 6 bin işçi maden ocaklarına inmeyerek uyarı grevine çıktı. İşçiler haftalardır, AMCU'nun tanınmaması üzerine eyleme geçtiler. İşçiler bağımsız sendikalarını savunabilmek adına yine fiili-meşru mücadele yollarına başvuruyor.

İrkçılığa karşı kurtuluş mücadelesini yürütürken savunulan tüm değerleri kenara atan ANC sınıfsal kimliğine uygun olarak işçilere sadece ölüm, sömürü ve sefalet sunuyor.

İşçilerin mücadele birikimi artsa da proleter bir devrim gerçekleştirilmeksizin, işçi sınıfı ve emekçilerin talepleri kalıcı olarak karşılanmayacaktır. İrkçı rejime karşı mücadelesinde gördüğü baskı politikalarının birikimlerini işçi sınıfının eylemlerine karşı uygulayan ANC, kapitalist sistemi korumak adına en temel sosyal ve ekonomik haklarda bile direnç uyguluyor.

Güney Afrika işçilerinin Apartheid rejimini deviren gücü bugün ANC karşısında sendikal eylemler sınırında olsa da birikiyor. Bugün alternatifsiz olarak sunulan ANC de emperyalist şefler de bunun farkında. Bu da önümüzdeki sürecin çok daha çetin çatışmalara gebe olduğuna işaret ediyor.

Forumlardan...

Bir dizi mahallede forumlar devam ediyor. Forumlarda yerel sorunlara dair çalışmalar planlanırken, şehitler anılıyor, direniş tutsaklarıyla dayanışma büyütülüyor.



İstanbul

Sarıgazi İnönü Mahallesi'nde forum bileşenleri 16 Ağustos akşamı yan yana geldi. İnönü Mahallesi forumu, forumlara katılımın belli bir zayıflık taşıdığını, bunu aşmak için her bir bileşene daha çok sorumluluk düşüğünü, herkesin foruma katılım sağlamanın dışında insanları katması için gereken önemi vermesi üzerine kısa bir konuşmayla başladı.

Sonrasında Pir Sultan Abdal Parkı içinde yapılan aile sağlık ocağının parkın kullanım alanını daraltmasına karşı yürütülen imza kampanyası değerlendirildi. Kampanyanın duyurulması noktasında forum bileşenleriyle pratik çalışma planlandı. İmza toplama işinin stantlar aracılığıyla da sürdürülmesi kararlaştırıldı. Bu planlama sonrasında, Anadolu yakası forumlarının birleşmesine, birbirleri arasında bir koordinasyon oluşturulmasına dair bir konuşma yapılarak Yoğurtçu Parkı'nda bir kaç bölgenin katıldığı toplantıların yapıldığı, tüm Anadolu yakası forum temsilcilerini bir araya getirmeye, forumlar arası koordinasyon oluşturmaya yönelik adımların atıldığı dile getirildi.

Buradan da Anadolu yakası forum bileşenlerinin yan yana geldiği bir organizasyon düzenlenmesinin önemi vurgulandı. Yoğurtçu Parkı'nda bir araya gelen forum temsilcilerinin Anadolu yakasında gerçekleşen tüm forumlarla birlikte 15 Eylül'de bir etkinlik düzenleme yönünde önerilerinin olduğu söylenildi. İnönü Mahallesi forumuna katılanlara bu öneri hakkında ne düşündükleri ve 15 Eylül tarihinde yapılması ön görülen bu etkinliğin gündemlerinin ne olması gerektiği soruldu.

Anadolu yakası forumlarının yan yana gelmesinin, birlikte miting, eylem vb. etkinliklerin örgütlenmesinin anlamlı olduğu dile getirildi. Gündem olarak Taksim Dayanışması'nın 4 temel talebinin hala gerçekleşmediği ve yapılacak mitingde bu taleplerin işlenmesi, bu talepler içinde "Gezi tutsaklarına

özgürlük!" talebinin ön plana çıkarılması, direniş ve mücadeleyi işleyen bir hatta miting programının oluşturulması yönünde öneriler sunuldu.

Söz alan bir işçi 15 Eylül'de yapılacak mitingin Kadıköy'de değil Taksim'de gerçekleştirilmesinin daha anlamlı olduğunu belirtti.

Meclis Mahallesi'nde yan yana gelenler Gezi tutsakları için stand açtı, dayanışma kutusu konularak tutsaklar için maddi destek toplandı.

İnönü Forumu'nun aldığı karar doğrultusunda Ali İsmail Korkmaz'ın ölümünün 40. günü 19 Ağustos'ta anma etkinliği gerçekleştirildi.

Sarıgazi festival alanında yapılan etkinliğin öncesinde stant açarak, bildiri dağıtımı ile yaygın kitle çalışması gerçekleştirildi. Çeşitli forumların katılımlarının olduğu etkinlikte Gezi Direnişi'nde yaşamı yitirenlerin yakınları da aldı.

Anma öncesi Sarıgazi Cemevi'nde Ali İsmail Korkmaz için 40 yemeği verildi. Ardından festival alanında anmaya geçildi. İnönü Forumu adına yapılan konuşmada direniş sürecinde katledilenler için "onlar bizim evlatlarımız gençlerimiz, bu düzen onları bizden aldı ama biz de bu çürümüş düzeni onların verdiği mücadeleyle bu kokuşmuş iktidarın başına yıkacağız" dendi.

Konuşmanın ardından katılımcılar Gezi Direnişi'nde yaşamını yitirenler adına saygı duruşuna çağrıldı. Sloganların kesintisiz atıldığı anmada ilk önce mahallede oturan Cumartesi annesi konuşma yaptı.

Mehmet Ayvalıtaş'ın annesi de söz alarak, herkesi selamlayan konuşmasında şunu söyledi: "Bütün mücadele eden gençler, birer Mehmet'tir." Ali İsmail Korkmaz'ın kuzeni Esmâ Karakaya söz alarak "toprağa gömüldü ama sizle birlikte Mehmet ölümsüzleşti." Çeşitli konuşmaların yapıldığı anmada şiir dinletisi ve sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Anmada Meclis Mahallesi forumu imza standı açtı.

Esenyurt'ta geçmiş haftalarda olduğu gibi Depo Kapalı Cade girişinde buluşularak forum alanına

yüründü. "Her yer Taksim her yer direniş!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!", "Taksim şehitleri ölümsüzdür!" sloganlarının atıldığı yürüyüşte Rojava'da Kürt halkına yönelik saldırılar da teşhir edildi. Rojava halkı ve Ortadoğu'nun mazlum halklarıyla dayanışma çağrısının yapıldığı yürüyüşün ardından forum alanına geçildi.

Forum, Esenyurt İşçi Kültür Evi üyelerinin sunduğu şiir ve müzik dinletisiyle başladı. Ardından ise film gösterime geçildi. Esenyurt Dayanışması'nın 19 Ağustos akşamı Saadetdere Mahallesi Yurtiçi Kargo direniş alanı yanında gerçekleştirdiği forumda 1964 yapımı siyah-beyaz bir film olan 'Karanlıkta Uyananlar' gösterildi. Başrolünde Fikret Hakan'ın oynadığı ve bir fabrikada işçilerin mücadeleye ve sınıf bilinciyle tanışmasının hikayesini anlatan film, forum katılımcıları tarafından ilgiyle izlendi. Geç saatlere kadar süren film gösteriminin ardından sona eren forumda, Esenyurt Dayanışması'nın Rojava halkıyla dayanışma amacıyla başlattığı yardım kampanyasının da duyurusu yapıldı.

Beylikdüzü Dayanışması tarafından 16 Ağustos'ta Özgürlük Meydanı'nda düzenlenen forumun temel gündemi 17 Ağustos depremi idi. Forumun gerçekleştirildiği Özgürlük Meydanı'nın zeminine 17 Ağustos depreminde yaşamını yitirenler anısına 1999 yazılı mumlar iki çocuk tarafından yakıldı.

Deprem gündemli tartışmaların öncesinde foruma kitlesel katılımın sağlanması üzerine tartışmalar yürütüldü. 17 Ağustos deprem gündemli konuşmaların ardından serbest konuşmalar bölümünde söz alan bir katılımcı Gürpınar sahil projesi üzerine konuşma yaptı. Sahilin mıcırlarla doldurularak betonlaştırılmasının ardından Restoran, lokanta gibi işletmeler açılarak rant alanına çevirilmek istendiğini, bu doğa katiamına karşı bir tavır alınması gerektiğini vurguladı. Gerek projenin gerçekleştirildiği alana gerekse belediyeye yürüyüşler yapılarak bu meselenin gündemleştirilmesi ihtiyacı olduğunu belirterek yürüyüş önerilerini sundu.

İzmir

Güzeltepe Halk Forumu, aldığı kararı bir yürüyüşle hayata geçirerek Güzeltepe parkının adını Ethem Sarısülük Parkı olarak değiştirdi.

20 Ağustos akşamı Güzeltepe Sağlık Ocağı önünde toplandı. Burada başlayan yürüyüşte en önde 5 direniş şehidinin fotoğraflarının yer aldığı flamalar ve Ethem Sarısülük Parkı yazılı tabela taşındı. Yürüyüş boyunca Gezi Direnişi'yle ilgili konuşmalar yapılarak devletin işçi ve emekçilere azgınca saldırısı ve katliamcı yüzü teşhir edildi. Çevrede oturan Güzeltepeliler ve Çamlıkent apartman sakinleri tencere ve tavalarla, alkışlarla eyleme destek verdiler. Yürüyüş boyunca sık sık "Katil devlet hesap verecek!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı. Coşkulu ve öfkeli yürüyüş, etkinliğin yapılacağı ve ismin verileceği parka gelindiğinde coşkusunu parka taşıdı.

Program açılış konuşmasıyla başladıktan sonra,

Ethem Sarısülük şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşuna geçildi. İlk olarak Güzeltepe forumundan bir emekçi söz alarak mücadeleye devam etmek gerektiğini, pes etmemek gerektiğini söyledi. Daha sonra eyleme destek veren forumlardan önce Konak Forumu'ndan bir emekçi söz aldı ve Gezi Direnişi'nin önemi üzerine konuştu. Harmandalı çöplüğüne karşı barikatlar kuran Harmandalı Forumu bileşenleri de söz aldı. Harmandalı'daki çöp sorunuyla ilgili yapılan eylemle ilgili bilgi verdi, bundan sonra eylemleri ortaklaştırmak gerektiğini söyledi.

Yürüyüşe katılan Baran Tuncel de, etkinliğe türkülerıyla katılarak destek verdi. Program sinevizyon gösterimi ile devam etti. Gezi Direnişi'ne ait fotoğraf ve görüntülerden oluşan belgeselde, direniş şehitleri ve Ethem Sarısülük'ün görüntüleri de yer aldı. Sinevizyon sık sık sloganlarla kesildi.

Sinevizyon gösteriminden sonra etkinlik Gezi tutsak ailelerinin her Cumartesi akşam saat 17:00'da yaptıkları oturma eylemine ve 10 Eylül duruşmasına destek çağrısı ile sona erdi. Etkinlik sonunda Güzeltepe Parkı tabelasının altına "Ethem Sarısülük Parkı" tabelası asıldı ve sloganlar eylem ve etkinlik sonlandırıldı.

Ankara

Batıkent'te cumartesi etkinlikleri devam ediyor. 17 Ağustos Cumartesi günü Ethem Sarısülük Parkı'nda biraraya gelen kitle burada emekçilerin seslendirdiği türküler ve halaylarla dayanışma etkinliği gerçekleştirdi. Sahneye çıkan bir emekçinin Kürtçe müzik yapması İP'lilerin tepkisi ile karşılandı. Ama emekçilerin sahiplenmesi sonucu İP'liler alandan uzaklaşmak zorunda kaldılar. Daha sonra etkinlik devam etti. Saat 22.30'a kadar süren etkinlik söylenen türkülerle sona erdi.

Alanda Kızıl Bayrak satışı yapılırken, 10. Mamak Kültür Sanat Festivali'nin de çağrısı yapıldı. Ayrıca her Cuma gerçekleştirilen yürüyüş, 16 Ağustos akşamı da yapıldı.

Bursa

Esenevler Forumu 5. haftasını geride bıraktı.

Forumda mahalledeki uyuşturucu sorunu üzerinde duruldu. Bunun için bir doktor foruma katkı sunarken, çeşitli aktarımlar yapıldı.

Forum 17 Ağustos depreminde yaşamını yitirenlerin anısına yönelik bir hatırlatma ile başladı. Ardından madde bağımlılığını ele alan kısa film gösterimi yapıldı. Forum doktorun madde bağımlılığı hakkında yaptığı bilgilendirme ile devam etti. Madde bağımlılığının nasıl başladığını, kullananların ruh hallerini, ebeveynlerin bu konuda nasıl davranması gerektiğini ele alan sunumda mücadele boyutuna da dikkat çekildi.

Katılımcılarla sohbet halinde yapılan sunumda foruma katılan emekçiler kendi hayatlarında şahit oldukları örnekleri paylaştılar. Bunun yanı sıra bu sorunun üstesinden gelebilmek için neler yapılabileceğini dile getirdiler. Uyuşturucunun bizzat devlet tarafından yaygınlaştırıldığına dikkat çekilirken, polis eliyle de okullara ve mahallelere sokulduğu dile getirildi. Kapitalizmin emekçileri uyutmak, sorunlar karşısında tepkisizleştirmek için bu yola başvurduğu söylenirken, ancak örgütlenerek, yaşamın her alanında mücadele ederek bu beladan başımızı kurtarabileceğimiz ifade edildi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye-Esenyurt-İzmir-Ankara-Bursa

Ali İsmail için barikatlar kuruldu



Ali İsmail Korkmaz'ın katledilmesinin 40. günü nedeniyle Antakya'da yapılan anmaya polis saldırdı. Antakya'da eylemin merkezi yine Armutlu Mahallesi'ydi. 19 Ağustos akşamı düzenlenen eylemde çatışma çıktı, eylemciler mahallede kurdukları barikatlarla direndi. 20 Ağustos'ta da Ali İsmail'in ölümünün üzerinden 40 gün geçmesi nedeniyle anma yürüyüşü gerçekleştirildi. Polis kitlenin yürüyüşüne izin vermeyerek saldırdı. TOMA'dan tazyikli su ve biber gazlarıyla gerçekleşen saldırı sonrası kitle önce semt pazarı ardından mahalle içine kadar çekildi. Mahalle girişine kurulan barikatlarla polise karşı direnişe geçilirken mahalleden yine barikat için bir çok malzeme getirildi. Çamaşır makinesi, koltuk takımı gibi katkılarla barikatlar güçlendirildi. Eylem gecenin ilerleyen saatlerine kadar devam etti.

Ayrıca gün içinde Ali İsmail Korkmaz'ın 40'ı için Ankara'dan gelenlerin otobüsü alıkonuldu. Ankara'daki direniş forumlarından anma için gelenler yaklaşık yarım saat bekletildi. Aralarında Ethem Sarısülük'ün annesi ve Mehmet Ayvalıtaş'ın kardeşinin de

bulunduğu kitle, anma dönüşü ana cadde üzerinde polis tarafından gerekçe belirtilmeden durduruldu. Avukatların, alıkoyma polisin trafik polisi olmadığı gerekçesiyle itiraz etmesi üzerine yarım saat kadar bekletilen araç hareket edemedi.

"Ali'ye adalet, katillere müebbet"

Eskişehir Direniş Forumu, aldığı kararla her cumartesi Ali İsmail için eylem gerçekleştiriyor. 17 Ağustos akşamı Yeni Bağlar Mahallesi Üniversite Caddesi'nde Espark önünde toplanan kitle "Ali'ye adalet, katillere müebbet" talebiyle yürüyüşe geçti. Kitle Kurtuluş Mahallesi Yunus Emre Caddesi'ne kadar yürüdü. Ali İsmail Korkmaz'ın katledildiği yerin yakınında oturma eylemi yapan eylemciler, mum yakıp karanfil bıraktıktan sonra, basın açıklaması okundu. Slogan atarak oturma eylemine devam eden kitle şarkılar söyledi.

Davada 5. tutuklama

Polis ve faşistler tarafından saldırıya uğrayan Ali İsmail Korkmaz'ın katledilmesi ile ilgili davada daha önce 4 kişi tutuklanmış, bir kişinin arandığı belirtilmişti. Ali İsmail Korkmaz'ın dövülerek öldürülmesi soruşturmasında son olarak tutuklama sayısı 5'e çıktı. Son olarak tutuklanan Ebubekir Harlar, tutuklu sanık polis Mevlüt Saldoğan'ın "Yakalayın" diye bağırması üzerine Korkmaz'ı çelmeyle düşürdüklerini, üç fırıncının tekmeyle vurduğunu, en son polisin gelip çocuğun kafasını tekmelediğini söyledi. Harlar, tutuklanan diğer üç sivil gibi "Biz devletin polisine

Akkapı'da direniş etkinliği

Akkapı halkı tarafından "Taksim'den Armutlu'ya direniş bayrağı Akkapı'da" şiarıyla düzenlenen etkinlik 16 Ağustos Cuma günü gerçekleştirildi. Akkapı'da Uluçay Müzikhol'de düzenlenen etkinlik salonunda, "Taksim'den Armutlu'ya direniş sürüyor kavga büyüyor!", "Direniş tutsaklarına özgürlük!", "Ayrı dilde konuşsak da aynı dilde ağlıyoruz- Lazkiye'de katliam var Rojava'da katliam var" ve Arapça, Kürtçe ve Türkçe halkların kardeşliği şiarının yazılı olduğu pankartlar asılırken, Gezi Direnişi'nde ölümsüzleşenlerin resimleri de asılıydı.

Etkinlik ilk olarak Gezi Direnişi'nde yaşamını yitirenlerin anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Şiirlerle beslenen sunum konuşmaları ile devam eden etkinlik programında tertip komitesi adına etkinlik başlarken ve bitimine doğru olmak üzere iki ayrı konuşma yapıldı.

Ardından Abdullah Cömert'in abisi, Ali İsmail Korkmaz'ın abisi, annesi ve babası tarafından konuşmalar yapıldı. Ailelerin konuşmaları ayakta alkışlanırken "Abdullah Cömert ölümsüzdür!", "Ali İsmail ölümsüzdür!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Katil devlet hesap verecek!" sloganları coşkuyla atıldı. Etkinliğe gelemeyen ancak mesaj gönderen Ethem Sarısülük'ün ailesinin mesajı da yine coşkuyla alkışlanırken "Ethem yoldaş ölümsüzdür!" sloganları atıldı.

Gezi Direnişi'nde tutsak düşenlerin anısına, tutsak bir devrimcinin mektubu yakını tarafından okundu. Ayrıca tahliye olan bir direnişçi de etkinlikte konuşarak devletin baskı ve terörü üzerine düşüncelerini paylaştı. Tutsak direnişçilerin mesajları da etkinlikte okunurken, "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!" sloganları atıldı.

Etkinlik programı, Emeğe Ezgi ve Kaldırım Müzik Topluluğu'nun söylediği ezgi ve marşlarla son buldu. Etkinlikte diğer siyasal kurumlarla birlikte BDSP standı da açılarak gazete ve kitap satışı gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Adana



Burcu Koçlu derhal serbest bırakılmalıdır!

Gezi direnişçilerine yönelik estirilen gözaltı ve tutuklama terörü sonucu onlarca devrimci tutsak, hapisanelerde tecrit koşullarında bulunmaktadır. Sınıf devrimcisi Burcu Koçlu da İzmir'de Gezi Direnişi sonrası estirilen devlet terörü sonucu Şakran Kadın Cezaevi'nde tutsak edilmiştir.

Burcu Koçlu'nun, %52 özürlü raporu vardır ve cezaevi koşullarında hastalığı nedeniyle hayati tehlikesi bulunmaktadır. 2007 yılında "Myasthenia Gravis" denilen kas hastalığı sebebiyle timus bezi ameliyatı olan Burcu'nun, hastalığı sebebiyle nefes darlığı yaşadığı, zaman zaman bilinçsiz uyandığı belirtilmektedir. Burcu Koçlu'nun ameliyat sonrasında kaburga kemikleri demirlerle tutturulmuştur. Bu durum ağır darbelerle Burcu'nun sağlık sorunlarına yenilerini ekleyeceği gibi, kas hastalığı nedeniyle kullandığı hapların da birçok yan etkisi vardır. Depresyon, kilo, kızarma bunlardan birkaç tanesidir.

Burcu'nun her an kriz geçirmekle karşı karşıya olduğu ailesi ve yoldaşlarının ısrarlı uyarılarına rağmen göz ardı edilmekte, hapisane koşullarında kriz geçirmesi durumunda gerçekleşmesi gereken müdahalenin geç olacağı vurgusu dikkate alınmamaktadır. Hapisane koşulları Burcu'nun hastalığını tetiklemektedir. Zira tuzsuz yeme zorunluluğu, düzenli süt ve süt ürünleri tüketme gerekliliği gibi diyet ihtiyaçlarının hapisane koşullarında ne derece çözülebilir olduğu da yine Türkiye hapisaneler gerçeğine ve hasta tutsakların maruz kaldığı işkencelere bakılarak anlaşılabilir.

Bunlara ek olarak Şakran Kadın Cezaevi'nde kadın tutsaklar cinsel taciz boyutlarına varan onur kırıcı

muamelelere maruz bırakılmaktadır. Gezi Direnişi'nin ardından koşulların ağırlaştırıldığı, Şakran Kadın Cezaevi'nde tutsaklar çıplak arama işkencesine maruz kalmaktadır.

Gezi Direnişi nedeniyle tutuklanan üniversite öğrencisi bir kadın tutsağın 15 kişiden oluşan bir ekip tarafından aranması ve "O kadar kalabalıklardı ki, bir darp herhangi bir iz gibi bir şey yok ama 30 tane el vardı üzerimde" beyanı uğradığı tacizin boyutlarını göstermektedir.

Şakran Kadın Cezaevi'nde devrimci kadın tutsaklara yönelik cinsel saldırılar bilinçli bir şekilde devletin teslim alma ve kimliksizleştirme politikalarının bir parçası olarak devreye sokulmaktadır. Sermaye devletinin zindan politikası ilerici, devrimci, muhalif tüm kesimleri dışarıda teslim alamazsa içeride teslim almak ve yok etmek üzerine kuruludur. Ancak zindan tarihi, bu politikaların devrimci tutsakların iradesiyle boşa çıkarıldığının tanığıdır.

Emekçi Kadın Komisyonları olarak devrimci kadın tutsaklarla dayanışma içinde olduğumuzu buradan bir kez daha vurgularken, devrimci kadın tutsaklara yönelik saldırılara derhal son verilmesini ve Burcu Koçlu şahsında hasta tutsakların derhal serbest bırakılması gerektiğini belirtiyoruz.

**Tüm hasta tutsaklar derhal serbest bırakılmalıdır!
Şakran hapisanesinde tacizlere derhal son
verilmelidir!**

**Kadın tutsaklara yönelik cinsel tacize son!
Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!**

**Emekçi Kadın Komisyonları
18 Ağustos 2013**

Burcu Koçlu için kampanya

İzmir'in dört bir yanında devam eden halk forumları, Gezi tutsakları ile dayanışmaya, onların sesi olmaya devam ediyor.

Bornova Büyük Park Halk Forumu, geçtiğimiz hafta gerçekleştirdiği forumla, İzmir'de Şakran Kadın Kapalı Cezaevinde tutuklu bulunan Burcu Koçlu'nun serbest bırakılması için imza kampanyası başlatma kararı almıştı.

İmza dilekçesinin hazırlanmasının ardından, Bornova Büyük Park Forumu tarafından Koçlu'nun serbest bırakılması için bir imza kampanyası başlatılmış bulunuyor.

Kampanyayı Konak Meydan Forumu ve diğer forumlara da taşımaya başlayan Bornova Büyük Park Forumu, daha önce de Gezi tutsaklarıyla dayanışma amaçlı etkinlikler düzenlemişti.

Kızıl Bayrak / İzmir



"Gezi tutsakları serbest bırakılsın!"

Gezi Direnişi nedeniyle tutsak edilen direnişçilerin aileleri, İstanbul'da yaptıkları eylemin yedincisini 17 Ağustos'ta gerçekleştirdiler. Aileler, tutsak direnişçiler serbest bırakılana kadar mücadelelerini yürüteceklerini dile getirdiler.

Taksim'de Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen aileler, "Gezi tutsakları gazileri şehitleri onurumuzdur" pankartı açarak oturma eylemine başladılar. Elleri tutsak fotoğrafı taşıyan aileler, "Gezi tutsaklarına özgürlük" yazılı tişörtler giydiler. Eylem boyunca sloganlar atıldılar.

Eylemde aileler adına basın açıklamasını Cihan Aydın okudu. Tutsaklardan serbest bırakılanların olduğu ifade edilerek başlanan açıklamada, iki kişinin de tutuklandığı bilgisi verildi. Direnişin korkusunu halen yaşayan AKP hükümetinin, asılsız iddialarla, hukuksuzluklarla tutsakların özgürlüğüne kavuşmasını engellemeye ve yeni saldırılara hazırlandığı vurgulandı. Açıklamada 17 Ağustos depremi de hatırlatılarak, doğadan rant kapısı açılmasına karşı çıkılmasının önemine değinildi. Her hafta yapılan eylemin, Gezi Direnişi'nde katledilenlerin hesabını sormak için de yapıldığı belirtildi.

Tutuklama terörünün sürdüğü hatırlatılarak, yaşamını hapisanede sürdüremeyecek insanların da buna maruz kaldığı belirtildi. Yüzde 52 engelli raporu olan Burcu Koçlu'nun tutuklanarak Şakran Kadın Hapishanesi'nde tutulduğunu ve tüm itirazlara rağmen serbest bırakılmadığı ifade edildi. Burcu Koçlu ile ilgili olarak şunlar söylendi: "Şakran Kadın Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Burcu Koçlu'nun Ege Üniversitesi'nden aldığı raporda, eğitim, yükselti ve basamaklı yürüyüşlerde zorlandığı, sıvı ve yarı katı gıdaları yemekte güçlük çektiği belirtiliyor. Hapishane koşulları altında Burcu Koçlu'nun sağlıklı yaşam sürdürmesi ne kadar mümkündür?" Açıklama mücadelenin süreceği belirtilerek sonlandırıldı.

Eylemde tutsak direnişçilerden Dinçer Ergün ve Ali Sönmez Kaya'nın gönderdiği mektup okundu. Serbest bırakılan direnişçilerden Esra Ayyıldız da bir konuşma yaparak hapisanedeki tutsakların selamını ilettiler.

Hasan Tunç'un annesi Leyla Tunç, Emre Kaya'nın annesi Güldane Kaya da birer konuşma yaparak, çocuklarının haksızlıklara karşı verdikleri mücadelenin yanında olduklarını dile getirdiler. Eylem sloganlarla bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Rojava'da tecavüz ve yağma fetvaları sökmeyecek!

Türk devletinin bildiği ve uyguladığı tüm kirli savaş yöntemleri bugün Rojava'da uygulanmaktadır.



Haksız ve kirli savaşların en ağır şekilde kadınları vurduğu gerçeği Suriye'de bir kez daha görüldü. Rojava'da insanların başları kesiliyor, yakılıyor, akıl almaz işkenceler yapılıyor. El Kaide'ye bağlı El Nusra Cephesi'nden katillerin camilerden Kürtleri katletmenin ve tecavüz etmenin helal olduğunu fetva vermeleri Kürt kadınların karşı karşıya kaldıkları vahşeti daha da artırmaktadır.

Genel olarak gerici ataerkil yaklaşım, kadını erkeğin/toplumun "namusu- onuru" olarak görmektedir. Toplumdaki bu geri namus anlayışı neticesinde tecavüz, işgal ve savaşlarda karşı tarafı 'ele geçirmenin' ve onu 'teslim almanın' bir sembolü ve bir aracı olarak kullanılmaktadır. Özel bir savaş yöntemi olarak kullanılan tecavüzlerle "düşman" üzerindeki üstünlük ispatlanmaktadır. Kadın bir savaş ganimeti olarak da görülmektedir. Bundandır ki, El Nursa, ÖSO gibi çeteler üyelerinin savaşa teşviki için fetvalar verilmektedir. Hatırlanırsa Suudi Arabistan'da müftü Muhammed El Arifi adlı zat da, Suriye'deki "mücahitler" diye andığı çetelerin cinsel ihtiyaçlarını giderebilmeleri için Suriyeli kadınları kısa süreliğine, hatta birkaç saatliğine nikâhlarına geçirebileceklerini ilan eden, kadınlara tecavüzün önünü açan bir fetva vermişti. Şimdi de Rojava'da Kürt kadınları bir kez daha savaşın bu çirkin yönüyle karşılaşılıyorlar.

Ama Kürt kadınları ilk kez karşılaşmıyorlar.

Bölündükleri her coğrafya parçasında işgal ve asimilasyon politikalarının tüm baskısı ve zoru yanında, cinsel saldırılara maruz kalmıştır. Türkiye'de de inkar ve imha politikalarının hedefinde olan Kürt kadınları tecavüzlerle yıldırılmak, teslim alınmak istenmiştir. Dahası bugün Rojava'da Kürt halkına yaşatılan vahşet ve özelde Kürt kadınlarının maruz kaldığı saldırıların Türkiye destekli olduğunu özellikle belirtmek gerekmektedir. Türk devletinin bildiği ve uyguladığı tüm kirli savaş yöntemleri bugün Rojava'da uygulanmaktadır. AKP iktidarı, El Nusra katillerine eğitimden tedaviye, silah ve cephaneye kadar lojistik açıdan tam destek vermektedir. Ayrıca Türkiye sınırlarını kapatarak Rojava'da salgın hastalık ve açlık tehlikesini artırmaktadır. Ancak bu sınırlar El Nursa çetelerine sonuna kadar açıktır. ABD ve Avrupa emperyalistlerinin bilgisi ve denetimi altında Rojava'da insanlık tarihine kara bir leke olarak eklenen bir vahşet yaşanmaktadır.

Tarihte Kürt halkının yaşadığı pek çok vahşet örneği vardır. Ağrı, Zilan ve Dersim katliamlarından Halepçe'ye, Roboski'den Rojava'ya... Ancak tüm saldırılara rağmen Kürt halkı özgürlükleri için direnmeye ve savaşmaya devam ediyor. Kürt kadınları ise bu mücadelede etkin bir yer tutuyor-tutacak.

Bu mücadele şimdi acil olarak dayanışmayı bekliyor.

Zindanlarınız, baskı ve işkenceleriniz bizi yıldırılmaz!

“Onca bedele rağmen mücadeleyi zafere ulaştıracağız”

Gezi Direnişi'nden sonra sermaye devleti bir cadı avına başladı. En çok operasyon yapılan yerlerden biri de İzmir oldu. Geçtiğimiz günlerde 13 kişinin tahliyesinin ardından şu an İzmir'deki Gezi tutsağı sayısı 35.

Direnışçilere yönelik gözaltılar sırasında yapılan taciz ve işkenceler artmış bir şekilde cezaevlerinde devam ediyor. Kırıklar Cezaevi'nde bulunan tutsakların koğuşlarına takılmak istenen kameraları protesto etmeleri sonucu 20 günlük hücre cezası almaları, Şakran'da kadın tutsaklara yönelik çıplak arama dayatmaları, görüşe giderken her kapıdan geçişlerinde taciz edilmeleri gibi.

Cezaevlerindeki durumu inceleyen CHP Cezaevi İnceleme ve İzleme Komisyonu, Şakran Kadın Cezaevi'nde yaşananları rapor haline getirmiş. Özellikle Gezi Direnişi'nden sonra şartların bizzat ağırlaştırıldığını söyleyen tutsaklar kendilerine uygulanan taciz ve sözlü tehditleri anlatmışlar. Tutsakların anlattığına göre uygulanan bu sistemli saldırı tesadüf değildir. Sermaye devleti sokakları dolduranları barikatlardan alıp cezaevlerinde susturmaya çalışmaktadır.

Özellikle kadın tutsaklara yapılan saldırılar düzenin ikinci sınıf olarak gördüğü kadını sırf kadın kimliğinden dolayı aşağılama zihniyetinin bir parçasıdır. Kadına uygulanan taciz ve tecavüz kadını bundan sonra 'başı eğik' dolaştırmayı hedeflemektedir. Şimdiye kadar zindanlarda kadınlara yapılmış taciz ve tecavüzün birçok örneği vardır. Lakin bir devrimci kadın o zindanlardan çelikleşmiş bir irade ile çıkmasını bilmiştir.

Şimdi aynı uygulamayı Gezi tutsaklarına yöneltmektedir. Ama bu insanlıktan nasibini almamışların unuttuğu bir şey var ki zindanlarda biz ne kadınız ne erkeğiz, birer komünistiz. Zindanda yapılan her türlü işkence artık sadece bizim bedenimize değil, devrimci mücadeleye yapılmış bir saldırdır. Tutsak olmuş kadınları mücadelenin pratik ayağından koparmış olabilirler ama Habip yoldaşın dediği gibi **“Komünistler tutsak düştükleri andan itibaren temel bir görevle yüz yüzedir! Düşmanı kendi ininde yenmek, en olumsuz koşulları dahi devrim lehine bir mevziye dönüştürmek zorundadır.”**

Sermaye devleti ne kadar uğraşırsa uğraşsın çabaları boşunadır. Çünkü biz kadınlar mücadelemizin ne kadar haklı ve meşru olduğunun bilincindeyiz. Biz kadınlar zindanlarda işkencelerin karşısında halaya duranların yoldaşlarıyız. Onca bedele rağmen bu mücadeleyi zafere kadar taşıyacak olanlarız. Çünkü bizler Hatice Yürekli'nin dediği gibi **‘yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı mücadelesi için direniyoruz.’**

İzmir'den bir genç komünist

“Evlatlarımızın katillerini istiyoruz!”

TAYAD'lı Aileler'in Gezi Direnişi'nde ölümsüzleşenler için 17 Ağustos'ta Galatasaray Lisesi önünde 24 saatlik nöbet eylemi yaptı. Gezi Direnişi'nde ölümsüzleşenlerin resimlerinin olduğu pankart ve dövizlerin açılmasıyla başlayan eylemde ilk olarak TAYAD'lı Aileler adına hazırlanan basın açıklaması okundu.

Açıklama, yaşanan polis saldırılarının faşizm olduğunun söylenmesiyle devam ederken, 2002 yılından bu yana polisin 2 bin 20 kişiyi katlettiği, 8 yılda 763 kişinin sokak ortasında polis tarafından infaz edildiği belirtildi.

Açıklamanın devamında Gezi eylemlerinde polis tarafından katledilenlerin sorumlularının yargılanması talebi için eylem yapıldığı ifade edildi.

Açıklamanın ardından Abdullah Cömert'in abisi Zafer Cömert ve Mehmet Ayvalıtaş'ın abisi Muharrem Ayvalıtaş konuştu.

Konuşmanın ardından oturma eylemine başlanarak sloganlar atıldı ve marşlar söylendi. Eylem 18 Ağustos saat 16.00'da helva dağıtımının ardından sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Suat Kılıç'a açık mektup

Gezi direnişçisi tutsağının Gençlik ve Spor Bakanı Suat Kılıç'a yazdığı açık mektubu sunuyoruz.



Gençliğin üzerindeki buzlar eriyor. Sermaye iktidarı çözülen suyun altında boğulmamak için yeni hamleler yapıyor. Ekim ayında kampüslerin öğrencilerle dolması, tribünlerin her şehirde, her hafta öfke dolu gençlerle tekrar tekrar buluşması korkularını büyütüyor.

Gençlik ve Spor Bakanı Suat Kılıç yeni korkularını 'istihbarat' kılıfı altında dile getiriyor. Tribünlerin karışması ve "marjinallerin" planları gibi kulağımıza Gezi Direnişi'nden aşına sıfatları da kullanmayı ihmal etmiyor. Üniversiteler ise ODTÜ sürecinden Gezi eylemlerinin kampüs yansımalarına kadarki zaman diliminde kabusları olmuş durumda. Ekim ayını hedef göstermeleri ve önlem alabilmek için tehditlere kadar ilerleyen tavırları korkularının büyüklüğünü gün yüzüne seriyor.

Haziran Direnişi'nin her safhasında, en dinamik gücü olarak, direnişe rengini veren gençlik yeni direnişlere de merhaba demeye hazırlanıyor. Bologna süreci, Yeni YÖK Yasa Tasarısı ve 6 Kasım gibi sabit gündemleri olan üniversite gençliği, kampüsleri direnişin en sert geçtiği alanlara çevirecek gibi gözüküyor.

Suat Kılıç'ın üniversite gençliğinden korkmasını anlayışla karşılıyoruz. Edindikleri "istihbaratı" gençlik Gezi Direnişi'ndeki rolünde açıkça söylemişti. İşsizlik ve geleceksizlik korkusunun arttığı, paralı eğitim koşullarının yasalarla dayatılması, yaşam tarzına yapılan her türlü müdahale ve doğanın metalaştırılıp talan edilmesi gibi sayısız neden varken "istihbarat aldık", "dış güçler ve marjinal sol isyan hazırlığında" demek gülünç...

Türkiye'de devrimci gençlik hareketi tarihine bakmaları, Suat Kılıç'ın aldığı istihbaratın ta '68 kuşağından geldiğini gösteriyor. Özgürlük ve eşitlik talepleri gençlerin kulaklarında çınlayanların ve ona set çekmenin yolunu bulamayanların korkularını

biliyoruz.

Darbecilerin oyunu altında eylemliliklerdeki ulusal çizgideki gençliği CHP'yi öne sürerek parlamenter yola hapsedmeye çalışanlara cevabı yine '68 kuşağı veriyor. Milli demokratik çizgiden kopan Denizler'in, Mahirler'in yaptıkları ve mirasları hala akıllarda. Zira "Her yer Lice her yer direniş!" sloganının ulusal çizgideki gençlik tarafından nefes dolusu seslerle atılması tabuların yıkılabileceğini ve yıkıldığını gösteriyor.

Kısa da olsa tribün gençliğine değinmek gerekiyor. İşçi ve emekçi gençliği uyuşturmak, sisteme karşı olan öfkelerini dizginlemek için tribünleri her daim ülkenin gülen yüzü olarak gösteren devlet ideolojisi, 'nedendir bilinir', bir anda çark etti. Siyasetin tribünlere "bulaşmaması" için maç önceleri yapılan yeni uygulamalar Süper Kupa maçında kendini gösteriyor. Biletli-biletsiz herkese GBT yapılmaya çalışılması, elektronik bilet adı altında fişleme sisteminin uygulamaya konulması, stadlarda çevik polis sayısındaki muazzam artış ve maçın 34. dakikasında "Her yer Taksim her yer direniş!" sloganının atılması ile birlikte yayıncı kuruluşun trübün sesini kısması gibi önlemler başlangıç gibi görünüyor. ÇARŞI taraftar grubunun Taksim Direnişi'nde üstlendiği rol ve gençlerin militan tavrı yeni sezonda da diğer taraftar gruplarına bulaşarak Suat Kılıç'a tezahürat olarak geri dönecek.

İstihbarat alsalar da almasalar da Haziran Direnişi'nin birikimi Ekim ayında yeni imkanlarla direnişe kapı aralıyor. Biz işitmeye başladık bile... Suat Kılıç'ın sözcülüğünü yaptığı sermaye iktidarının yılmaz bekçileri de duyuyor... Kampüsler, tribünler bağırıyor hep bir ağızdan: "Her yer Taksim her yer direniş!"

Tutsak Gezi direnişçisi

Serdar Gür

Kırıklar F Tipi Hapishanesi / İzmir

FATİH'te de fiyasko

"4+4+4" ile eğitimdeki gericileşmeyi hızlandıran ve 'dindar nesil' yaratmak için çabalayan, imam hatipleri doldurmak için düz liseleri kaldıran dinci parti AKP'nin eğitim alanında yaşadığı fiyasko Milli Eğitim Bakanlığı'nın (MEB) resmi raporuyla belgelendi. Dinci partinin şefi Tayyip Erdoğan'ın yere göğe sığdıramadığı FATİH projesinin tam bir fiyaskoya uğradığı bildirildi. Projenin tek "başarılı" yanı, inşaat işlerinde dinci partinin yandaşlarına ihale dağıtmak oldu.

FATİH projesi de fiyasko

Aynı kapsamda okulların akıllı tahtalara donatılmasını, bütün öğrencilere tablet bilgisayar dağıtılmasını öngören, dinci şef Erdoğan'ın üç yıldır mitinglerde, partisinin meclis grup toplantılarında ve diğer konuşmalarında böbürlenerek anlattığı FATİH projesinde belirlenen beş performans göstergesinden sadece birine ulaşılabildi.

- FATİH projesi kapsamında, 2012-2013 eğitim öğretim yılında, 21 bin 689 okulun internet altyapısının yenilenmesi hedeflenmişken, sadece 154 okulun internet alt yapısı yenilenebildi.

- 21 bin 689 okulda akıllı tahta uygulamasına geçilmesi hedeflenmişken, sadece 3.657 okulda akıllı tahta uygulamasına geçilebilmiştir.

- 21 bin 689 okulda sunucu ve bilgisayar yenilenmesi hedeflenmişken, sadece 216 okulda yenileme çalışması yapılabildi.

- 295 bin akıllı sınıf oluşturulması hedeflenmişken, sadece 84 bin 921 akıllı sınıf oluşturulabildi.

- Kurulması öngörülen 110 uzaktan eğitim merkezinin tamamı inşa edildi.

Başka türlü beklenemezdi

MEB'in raporundan yansıyan bu tablo hiç de şaşırtıcı değil. Zira eğitimde değişiklik yapmayı, gerçek anlamda bilimsel bir sistem yaratmak için değil de kendi gerici bakışını egemen kılmak ve sermayeye kar kapısı olarak açmak için gündeme alanların, başka bir tablo ile karşılaşması beklenemezdi.

Kayseri'de Gezi davası

Kayseri'de büyük halk hareketi sürecinde gerçekleşen eylemlere katıldıkları gerekçesiyle 81 devrimci ve ilerici hakkında dava açıldı. Dava 12 Aralık'ta Kayseri 8. Asliye Ceza Mahkemesi'nde başlayacak.

Aralarında kitle örgütü üye ve yöneticilerinin olduğu davada 81 kişi "Görevi yaptırmamak için direnme", "Hakaret", "Kamu malına zarar verme", "Kanuna aykırı toplantı ve gösteri yürüyüşleri düzenleme, yönetme, bunların hareketlerine katılma", "Kanuna aykırı toplantı ve yürüyüşlere silahsız katılarak ihtara rağmen kendiliğinden dağılmama", "Mala zarar verme" gibi suçlamalarla yargılanacaklar.

Kızıl Bayrak / Kayseri

Kavgayla, direnişle güzelleşen spor ve sporcunun dostuna...

Çizgi Metin'in anısı yaşıyor şimdi...

Ve artık futbol hiç olmadığı kadar güzelleşti; kavgayla, sendikayla, Metin Kurt'la, direnişle...

*Metin Kurt gibi yalnızız
Ceza sahasında*

Metin Kurt, kimine göre Galatasaraylı futbolcu. Kimine göre '69 Ekonomik İşbirliği Örgütü kupasını Türkiye'ye kazandıran adam, kimine göre futbola sendika getiren marjinal!..

Yalnız iki taraf için de tek bir gerçek var; Metin Kurt haksızlığa sessiz kalmayan bir futbolcu.

Metin Kurt'un futbolculuk yaşamı kapitalizmin çarklarında sıkışarak gelişir. Ünlü futbolcu abisinin transferiyle hiç istemeden Altay'dan PTT'ye transfer olur. Kendi istemez ama abisi sözleşmesini yapar. O da Ankara yolcusudur.

Kapitalizmin pençesine aldığı futbolda, o hep topun peşinde koşmuştu. Yaşamı bir spor heyecanıyla sürdürmekti onun için maça çıkmak. Fakat Metin Kurt birileri için lig bitiminde bonservisiyle getirecek birkaç haneli rakam olmaktan öteye geçmedi. Birini alıp diğerini satarken yaşlananlar ayaklarına kurşun sıkılmasa da kenara itilirken Metin Kurt iyi futboluyla avuç ovuşturarak takım başkanlarının gözdesiydi. Fakat top peşinde koşarken hakkını savunmayı atlamadı.

Top oynarken dökülen terinde alinteri olduğunu kavradığı için, emeğinin üzerinden birilerinin para kazanmasına sesiz kalmadı. Türkiye gibi işçiliğin en ağır kölelik anlamına geldiği topraklarda sendika dedi. Kimileri inanmadı. "Futbolda sendika mı olur" dedi. Oysa sadece futbol değil tüm spor emekçileri için sendika mücadelesi verdi. Sporda tabular yıkıldı ama patronların defansını geçemedi Metin Kurt.

Bir "milli maç" öncesinde tüm takım arkadaşlarının imzaladığı bir bildiriyle burjuva basın spor emekçilerinin sendikal mücadelesine olan sansürünü kınadı.

Sene 1976 diye başlayan yaşlılarımızın maç anlatımları vardır. Ama maçta Metin Kurt varsa hikaye başka başlayıp başka biter. Sene 1976, Galatasaray'ın Türkiye Kupası final maçı. Tribünler inliyor. Dakikalar geçmiyor. Taraftar gol bekliyor. Ama Metin formasını giyerken dahi mücadeleden uzak değil. Soyunma odasını grev çadırı yapıp 10 bin liralık priminin ödenmemesi üzerine greve gidiyor. Teknik direktör şaka sanıyor. Futbolda grev diye bir kural bilmiyor. Futbolculardan Yasin, Gökmen, Büyük Mehmet de katılıyor. Emek mücadelesinde bir kez daha duvarları yıkıyor Metin.

Bu eylemin ardından önce Galatasaray'dan uzaklaştırıldı sonra adı yok sayıldı. Fiilen Metin Kurt yasaklıydı. Ama kendisine karartma uygulayanlara inat inandığı gibi mücadelesini sürdürdü.

*Ne güzel, ne güzel..
İnandığın her şeyi attığın kalbinde
İnanmadığın her şey yedek kulübende
Haydutlar ölmeden son bir dans
Ne dersin?
Sen mi güzeldin yoksa hayat mı güzel
Kula kulluk etmezdin
Çok yanlış biriydin**

Uyuşturucu bağımlısı, kumarbaz nice futbolcu

burjuva basının baş tacı yapılırken Metin Kurt'u 90'lılar çok tanımadı. Tanınmasın diye çok çalışıldı. Ama o yaşamın ve kavganın içinde kalarak sporcu sendikası için çalışmaya devam etti. 13 Aralık 2010 günü İstanbul Valiliği kapısında haklı gururu vardı Metin Kurt'un. Türkiye Devrimci Spor Emekçileri Sendikası resmen kurulmuştu.

Kurt sendikayla çok çalıştı. Kendi gibi sansüre uğrayan, tecrit edilen Galatasaray taraftarına da sahip çıktı, futbolcuların haklarının çalınmasına da.

Yeri geldi "Türkiye Devrimci Spor Emekçileri Sendikası, Başbakan ve heyetine dönük protestoları, onurlu spor emekçilerinin ve sporseverlerin rüşvetle satın alınamayacağına kanıtı olarak değerlendirmektedir" diyerek AKP'ye de kafa tuttu.

"Halka en yakın yer neresi?" diye sorup çizgiyi gösteren "Ben de çizgide beklerdim. Antrenör ve idarecilerin olduğu tarafta oynamayı sevmiyorum" diyen Metin, bugün fiziken jübilesini yaptı ama ter döktüğü güzel forması Haziran Direnişi'yle sahalardan sokaklara indi.

Direnişle bir kez daha Metin Kurt'un mücadelesinin değerini anladık. Halkın yanında olmak da yaşadığı dönemin bir ürünüydü. Bugün endüstriyel futbol denen sermayenin para makinası içinde işçi ve emekçileri uyuşturması gereken tribünlerden mücadelede birleşen taraflar çıkıyorsa, aslı olan sınıfları hatırlayıp polis karşısında renklerini buluşturuyorlarsa Metin Kurt gibilerinin de bunda katkısı vardır.

Çarşı, Fenerbahçe, TekYumruk, Devrimci Trabzonsporlular, Adana Demirsporlular derken direnişte gördük İstanbul United diyerek tek renk ve tek tribün olanları. Metin Kurt bir yıl daha yaşasaydı gururla bakardı. Elbet futbol hala sistemin yağlı çarkları için dönüyor. Elbette hala uyuşturmak için kullanılıyor ama efendiler "şeref tribünlerinde diken üstünde oturuyor. Her yuh sesini kendilerine sanıyorlar. Fabrikada, sokakta, okulda kullandıkları yöntemle statları da teslim almaya çalışıyorlar. Kendileri gibi gerici futbolcuları Rabia sembolü yaparak uşaklığını belgelerken, tehditlere rağmen gol sevincini sıkılı yumruklarla tribünleri selamlayarak yapan Beşiktaşlı Olcaylar da var işte. Direnişe kamerasını kapatıp basketbol maçına canlı yayın araçları yağın sansürcülere röportaj vermeyen Cenk Akyollar var. Direnişte gözünü kaybedenleri unutturmamak için tek gözünü kapatarak 90 dakika maç seyredenleri var.

Dakika 34 oldumu tribünleri direniş sloganlarıyla inleyen, statlara doldurulan polise inat "sık bakalım" diyerek meydan okuyan akşam taraftar, sabahında fabrikada işçi, okulda öğrenci, hastanede doktor, mahallede esnaf olarak yine birleşecek olanlar var.

Ve artık futbol hiç olmadığı kadar güzelleşti; kavgayla, sendikayla, Metin Kurt'la, direnişle...

T. Kor

* Kesmeşeker - "Metin Kurt yalnızlığı"



Tribünlerin yanıtı direniş

Beşiktaş-Trabzonspor, Galatasaray-Gaziantepspor, Fenerbahçe-Red Bull Salzburg maçında AKP'ye taraftarların verdiği yanıt direniş sloganlarını haykırmak oldu. AKP'nin tüm baskı, tehdit ve polis ablukasına karşılık tribünlerde direniş sloganları yine yükseldi.

34. dakikada "Her yer Taksim her yer direniş" sloganı arka arkaya atılırken Lig TV sansür uygulamaya çalıştı. Maçı canlı yayınla veren Lig TV, tribünlerden gelen sesi kısarak sansür uygulasa da tribünlerden sloganlar atıldığı internet üzerinden hızla duyuruldu.

Lig TV'nin sahibi Digitürk'ten yapılan açıklamada uygulanan sansür kabul edildi. Digitürk kendini aklamaya çalışırken haftalardır gençliğe ve taraftarlara tehdit yağdıran sermaye hükümeti AKP'nin Gençlik ve Spor Bakanı Suat Kılıç'ın ses kısmayı inkar etti.

Statlarda kime yasak

Fenerbahçe maçında ise tribünlerde Mısır'daki İhvacılara ve Mursi'ye destek görüntüleri vardı. 'Şeref' tribününde Konyasporlu biri boynunda Mursi'nin silueti olan atkı ile otururken hem Fenerbahçe hem de Konyaspor tribünlerinde İhvacılar için pankart açıldı.

Harmandalı'da "çöp eylemi"



Harmandalı emekçiler, yıllardır İzmir'in çöplüğünün mahallelerinde toplanmasına karşı bir çöp eyleme imza atmıştı. Taksim Direnişi ile birlikte Harmandalı emekçiler bir kez daha "çöpe hayır" diyerek seslerini yükseltmeye başladılar. Mahallede örgütlenen forumlar da çöpe karşı mücadele kursüsüne dönüştürüldü. 17 Ağustos günü saat 09.00'da başlayan eylem 18 Ağustos gecesi saat 03.00'te bitti.

Bu kapsamda 17 Ağustos sabahından itibaren emekçiler çöplüğe giden yolları kapattılar. Eyleme "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!", "Harmandalı çöp istemiyor!" sloganlarıyla yola çöp tenekelerinden barikat kurarak başlandı. Ara ara yapılan konuşmalarda eylemin içeriği kitleye tekrar tekrar anlatılıp destek çağrısında bulunuldu. 17 Ağustos depreminde ölenler anısına kitle bir dakikalık saygı duruşuna çağrıldı. Ardından kitle slogan ve alkışlarla oturma eylemine devam etti.

Çiğli Belediye Başkanı Metin Solak'ın eylem alanına gelip emekçilerle konuşması çözüm olmadı, tersine yıllardır tekrarlanan nakaratlar oldu. Eylemin yanındaymış gibi gözükten Cumhuriyet Mahallesi muhtarının Belediye Başkanı'ndan yana olması eylemcileri öfkeliendirdi ve kısa süreli bir gerginlik yaşandı. Bunun üzerine çevik kuvvet ekipleri TOMA'larla gelerek kitleye göz dağı vermeye çalıştı. Ancak emekçiler çöplüğün kaldırılmasındaki ısrarla eylem kararlarına uyacaklarını ve 24 saat bekleyeceklerini dile getirdiler. Polis TOMA ve Akrep gibi araçlarını kitleye önüne çekerek saat 24.00'e kadar süre tanımış ve saldıracığını bildirmişti.

Eylem komitesi bunun üzerine toplantı olarak durumu değerlendirdi. Toplantıdan çıkan sonuç eylemi gece 24.00'te bitirerek ertesi gün tekrar eylem yapmak olduğuydu. Komite temsilcisi halktan kopuk olduklarını ve sayılarının az olduğunu söyleyerek polis saldırısı sonucu beklenmedik olumsuzluklarla karşılaşmanın eyleme zarar vereceğini belirtti. Ancak kitle ve komiteden bir grup bu tutumu eleştirerek bekleme kararı almasına rağmen, komite temsilcileri tarafından polis saldırısının sorumluluğunun alınamacağı belirtilmiş ve komite dağılmayı önermiştir. Kitlede oluşan bu ikilem üzerine alınan dağılma kararıyla, yol kapatılarak yürüyüşüyle Uğur Mumcu Parkı'na gelinmesi kararlaştırıldı. Kitle gece saat 23.30'da sloganlar ve alkışlarla yaklaşık 3 km yürüyerek mücadelenin bitmediğini açıkladı.

Uğur Mumcu Parkı Kavşağı'na geldiğinde ise

refleks olarak kitle tekrar yolu kapattı ve bu eylem üzerine kitlenin sayısı daha da arttı. Gençler araçlarını TOMA'ların önüne park ederek TOMA'larla kitle arasına barikat kurdu. Yaklaşık 2 saat boyunca burada yolu kapatarak kitle kararlılığını gösterdi. Çevik kuvvet polisleri bir kez daha kitleye önüne yığınak yaparak saldırı pozisyonunu aldı. Ancak kitle dağılmak gibi bir eğilim göstermediği için eylem komitesi kendi arasında bir görüşme daha aldı ve yolun açılıp açılmaması üzerine oylama yaptırıldı. Kitle yoldan kalkmayacağını beyan etsede eylem komitesi adına bir çağrı daha yapıldı "polis saldırısı sonucu olumsuzlukların yaşanmasının doğru bulunmadığı" dile getirilerek daha kalabalık eylemler için mücadele edilmesi tartışıldı. Bunun üzerine kitle polis dağılmadan alanı terk etmeyeceklerini aksi halde kalacaklarını beyan etti. Eylem komitesi kitlenin aldığı karara uyararak polisin dağılmasını bekledi.

Kitle eylem boyunca "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!", "Susma haykır çöpe hayır!", "Polis simit sat onurlu yaşa!", "Katil polis!", "Polis defol bu sokaklar bizim!" sloganlarını attı.

Saatler yaklaşık 02.00'yi gösterdiğinde çevik kuvvetin dağılmaya başladığı gözlemlendi. Kısa bir sürede polis alandan çekilmek zorunda kaldı. Komite bileşenleri de kitleye Uğur Mumcu Parkı'nda toplanma çağrısı yaptı.

Uğur Mumcu Parkı'nda hem komite bileşenleri hemde halk eylemi tartışarak bir değerlendirme toplantısı yaptı. Toplantıda ilk sözü komite bileşenleri olarak değerlendirmelerde bulundular. Komitenin kitleye direnme iradesine rağmen geri tavır takınması eleştirilerek bu tutuma izin verilmemesi gerektiği belirtildi. 24 saat alınan kararın uygulanması gerektiği belirtilerek dağılma olamazsa bile polis saldırısından sonra dağılmak gerektiği vurgulandı. Komitedeki bu anlayışların çözüm üretmeyeceği belirtilmesine rağmen, dağılma kararını alan komite temsilcileri de söz alarak kendilerini "kitleye zarar gelmesin" diyerek ve "daha büyük eylemler örgütlemek gerektiğini" iddia ederek savundular. Birçok emekçi alınan kararları eleştirerek komitenin kendi içerisinde bir disiplin oluşturması gerektiğini söylediler. İzmir polisinin tutumu doğrultusunda eylemin İzmir'de ses getirdiği vurgulandı.

Kadınların yoğun ilgi gösterdiği forum ve eylem saat 03.00'te bitirildi.

Çavuşlu da çöplük istenmiyor!

Çavuşlu Çöplük Olmasın Platformu, Katı Atık Bertaraf Tesisi'ne karşı eylemlerine 16 Ağustos'ta yaptığı yürüyüşle devam etti. Çavuşlu Belediyesi önünde toplanan kitle çöp tesisi yapılan eski taş ocağı alanına kadar yürüdü.

Burada açıklamayı Çavuşlu Belediye Başkanı Hüseyin Arslan yaptı. Arslan, "cennet gibi beldeyi cehenneme çevirmek isteyenlere cevap vermek için" tesise geldiklerini belirterek şunları söyledi: "İdare Mahkemesi'ni kazandık. Danıştay'a gittik geldik, yine kazandık. Fakat yine de hukuksuz bir şekilde yapımı devam ettirdiler. Şu anda mahkeme devam ediyor ama tesiste çalışmalar da sürüyor. Ziraat ve Jeoloji mühendisleri geldi, 'çöplük olmaz' diye rapor verdi. Ben de burayı mühürledim. Mührü söktüler, çalışmaya devam ettiler. İkinci bir mahkemede ÇED raporu yaptılar. ÇED raporunu buradaki müteahhit gitmiş İstanbul Teknik Üniversitesi'nde imzalatmış."

Konuşmanın ardından halk yapımı süren Katı Atık Bertaraf Tesisi'ne gitmek istedi. Jandarmanın çelik barikatla kapattığı noktaya gelen halk barikatı yüklenerek dağıttı. Jandarmaya tepkilerini gösteren halk, hukuksuz olarak yapımına devam edilen alanı kime karşı koruduklarını sorarak düzenin kolluk gücünü teşhir ettiler.

"Çavuşlu çöplük olmasın, halkın istemediği olmaz!" pankartıyla bölgeden ayrılan Çavuşlu halkı Karadeniz Sahil Yolu'nu kapatarak eylemlerini sürdürdü. Ulaşımı kesen eylemcilere jandarma ve polis saldırdı. Saldırıya rağmen dağılmayarak eylem kararlılığını gösteren halk yolun bir şeridini açık eyleme devam ettiler.

Bayraktar'dan "patır patır" talan

Kentsel dönüşüm adı altında talana açılan alanlarda sermayenin rant için mücadelesi sürüyor. Fikirtepe gibi dönüşüm rantının en yoğun olduğu bölgelerden birinde Kadıköy Belediyesi ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi arasında pay kavgası dönüşüm çalışmalarını sekteye uğratmıştı. Ardından geçtiğimiz mayıs ayında Çevre ve Şehircilik Bakanlığı duruma el koyarak Fikirtepe'yi "Afet riski altındaki alan" ilan etti. Böylece bölgenin tüm yapım, yıkım ve imar ruhsatı bakanlık denetimine geçti.

Bayraktar ayrıca talan için bir ay içinde ruhsat dağıtacakları müjdesini de verdi. Bayraktar röportajında Fikirtepe imarı için şunları ifade etti: "Kadıköy ile İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) arasında 3 senedir kitlelen Fikirtepe'ye biz el attık. Şimdi burayı çözüyoruz. Fikirtepe'deki ruhsatları bir aya kadar patır patır vereceğiz. Başlayacak."

"Patır patır" ihale verme hazırlığı yapan bakan, böylece bölgeye koydukları "Afet riski altındaki alan" kararının aslında riskten kaynaklanmadığını, krize el atmak olduğunu itiraf etmiş oldu.

Çevre ve Şehircilik Bakanı geçtiğimiz günlerde benzer bir kararı "Etiler Polis Meslek Yüksek Okulu" için alarak rant önündeki pürüzlerini kaldırmıştı.

İşkenceci tanıklığıyla hapis cezası

İşkence karşısında direnenlere ceza verilirken işkenceyle hayatını kaybeden Engin Çeber'in davası hala yargı tarafından bitirilmedi.



İşkenceyle katledilen Engin Çeber ile birlikte gözaltına alınan üç devrimcinin "polise mukavemet" ve "görevli memura hakaret" iddialarıyla yargılandıkları İstanbul 54. Asliye Ceza Mahkemesi'ndeki davadan ceza çıktı. Biri kadın, beş polisin şikayetçi olduğu davada Cihan Gün, Özgür Karakaya ve Aysu Baykal'a işkenceci polislerin verdiği ifadeler ve tuttukları tutanaklar baz alınarak ceza verildi.

Baykal ve Karakaya'ya "polise direnme" suçundan 4 biner TL para, "hakaret" suçundan da birer yıl ikişer ay 17'şer gün hapis cezası verdi. Gün'e her iki suçtan verilen bir yıl dokuz ay yedi günlük ceza bakımından hükmün açıklanması ertelendi.

Davada "mağdur" olarak görülen beş polisten Abdulmuttalip Bozyel, Engin Çeber'in de aralarında bulunduğu üç gence işkence uygulamaktan, Aliye Uçak ise 'kasten yaralama' suçundan ceza almıştı.

28 Eylül 2008'de eylem sonrası dört devrimci işkenceyle gözaltına alınmış, götürüldükleri İstinye Şehit Muhsin Bodur Polis Merkezi'nde de saldırı

devam etmişti. Gözaltındaki devrimcilerin "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganları ve polislere "Faşist" demeleri mahkemede "delil" oldu.

İşkence karşısında direnenlere ceza verilirken işkenceyle hayatını kaybeden Engin Çeber'in davası hala yargı tarafından bitirilmedi. İkinci kez karara bağlanan Engin Çeber davasının temyizi aradan geçen zamana rağmen devam ediyor. Mahkemenin sonuçlandırdığı dava 1 Ekim 2012'de Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'na gönderildi. Başsavcılık, "işkence" suçundan karara bağlanan davayı "eziyet" suçu üzerinden işleyerek 8. Ceza Dairesi'ne gönderdi. Fakat 8. Ceza Dairesi, "eziyet" nitelemesi nedeniyle kendi kategorisine girmeyen dosyayı iade etti. Bunun üzerine başsavcılık, "cinayet ve kasten öldürme" dosyalarına bakan 1. Ceza Dairesi'ne iletti. Fakat bu Daire'den de dosya yeniden 8. Ceza Dairesi'ne gönderildi. Devrimcilere yönelik davalar hızla karara bağlanırken işkenceye yönelik yargılama bitirilmiyor. Düzen yargısı görevini layıkıyla yerine getirerek işkence davasının kararını öteliyor.

Roboskili aileler cezaları tanımıyor

Roboski Katliamı'nın üzerinden 600 gün geçmesi üzerine aileler 19 Ağustos'ta bir yürüyüş gerçekleştirdi. Gülyazı Şantiye Mahallesi'nde toplanan aileler, Gülyazı Tugayı'na yürüdü. Yürüyüş sırasında "Katil devlet hesap verecek", "Şehit na mirın", "Failler yoksa barış da yok" sloganları atıldı.

Ailelerin önü jandarma barikatı ile kesildi. Aileler, jandarma barikatı önünde basın açıklamalarını yaptı. Açıklamayı katliamda birçok yakınını kaybeden Veli Encü okudu. Katliamın açığa çıkarılması için 600 günde yapılanlara bakıldığında, iğne ucu kadar bir ilerleme dahi olmadığını söyleyen Encü, "Bir kere daha bunu söylemek zorundayız ki; devlet yine bizi korkutma politikalarıyla cezalandırmaya devam ediyor" dedi. Katliamın ardından 500. günde, katliamın yaşandığı bölgeye yapılan karanfil yürüyüşü nedeniyle haklarında soruşturma açıldığını hatırlattı.

Roboskili aileler, açıklamanın ardından kendilerine gönderilen "olay yeri tutanakları" ile kendilerinin hazırladıkları tutanakları ve idari para cezası makbuzlarını jandarma barikatına fırlattı.

Roboskili aileler açıklamanın ardından yeniden Şantiye Mahallesi'ne yürüyerek, eylemlerini sonlandırdı.

"Memduh Kılıç serbest bırakılsın!"

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi 74. hafta F eylemini hasta tutsak Memduh Kılıç için gerçekleştirdi.

İHD üyeleri ve katılımcılar Galatasaray Lisesi önünde buluştu. Slogan atarak başlattıkları eylemde, İHD İstanbul Şubesi adına Hulusi Zeybel basın metnini okudu. Açıklamada, bir ülkedeki hapishanelerin o ülkenin aynası ve cezaevlerinin toplumun kanayan yarası olduğunu dile getiren Zeybel, F Tipi hapishanelerin hayata döndüren değil, pek çok tutsağın ölümüne yollandığı yer haline geldiğini vurguladı. Hapishanelerdeki tedavi koşullarına değinen ve tedaviye ulaşımın önündeki engellerin kaldırılması gerektiğini belirten Zeybel, ağır hastaların serbest bırakılmasını talep etti.

Hasta tutsak Memduh Kılıç'ın durumuna işaret edilen basın metninde şunlar söylendi: "Daha önce geçirdiği verem hastalığından dolayı akciğer yetmezliği bulunan ve solunum cihazına bağlı olarak yaşayan, ileri derecede bel ve boyun fıtığı, mide reflüsü, kronik faranjit, astım ve sol bacağına tümör bulunan Memduh Kılıç, geçtiğimiz Temmuz ayında Şakran 3 Nolu T Tipi Hapishanesi'nden Edirne F Tipi'ne sürgün edildi."

Açıklamada Memduh Kılıç'ın İstanbul'daki herhangi bir hapishaneye sevki ve ağır hasta tutsakların, sağlıklarına kavuşması, insan onuruna yakışır koşullarda tedavilerinin sürdürülebilmesi için tahliye edilmeleri gerektiğini vurguladı.

"Hasta tutsaklar serbest bırakılmalıdır"

Barış ve Demokrasi Partisi (BDP) ve Tutuklu Aileleri ile Dayanışma Derneği (TUAD), 18 Ağustos'ta Metris Hapishanesi önünde ortak basın açıklaması yaparak, hasta tutsakların durumuna dikkat çekti ve hükümeti adım atmaya çağırarak, tutsakları serbest bırakmasını istedi.

Metris Hapishanesi önünde biraraya gelen aileler ve BDP'liler "Cezaevlerinde ölümlere son hasta tutsaklara özgürlük" pankartı açarak, alkış ve zılgıtlarla eylemi başlattılar. Eylemde ilk olarak BDP İstanbul İl Eş Başkanı Muharrem Birgül konuşma yaptı. Devletle yapılan görüşme sürecine değinen Birgül, hükümetin adım atması gereken bir konunun da tutsaklar ile ilgili olduğunu belirtti. Birgül, görüşmelerin sürmesi için hükümetin adım atması gerektiğini, çıkarılan yasaların uygulanması gerektiğini ifade etti. Birgül, hasta tutsakların serbest bırakılmaları konusunda getirilen ek şartın ise çifte standart olduğuna dikkat çekti. Adli Tıp Kurumu'nun özellikle devrimci ve siyasi tutsaklara karşı, hükümetin emri ile hareket ettiğine dikkat çekti. Birgül, görüşme sürecinin karşılık bulabilmesi için hasta tutsakların serbest bırakılması ve Öcalan'ın şartlarının uygun hale getirilmesi gerektiğini belirterek konuşmasını bitirdi. Eylem, hasta tutsakların serbest bırakılması talebini içeren basın açıklamasının okunması ile son buldu.

BDSP'li tutsaklardan Kazova direnişçilerine mektup...

“Yaşamak direnmektir, içerde ve dışarda!”



Merhaba Kazova Tekstil direnişçileri,

İlk öncelikle bizler 31 Mayıs'ta patlak veren Gezi Parkı olaylarından tutuklanan sınıf kardeşleriniz. Mektubu Kırıklar 1 Nolu F Tipi Cezaevi'nden yazıyoruz. Evet dostlar, başta İstanbul Gezi Parkı'nda başlayan ve Türkiye'nin dört bir yanına yayılan direnişten buradayız. Buradayken bir yazı yazmayı düşünüyorduk. Gezi olayları ve süreci yazma kararı aldığımız zamanda (13 Ağustos 2013) günü elimize geçen gazetede sizin yani sınıf kardeşlerimizin mektubunu gördük. Biz de daha sonra kararımızı değiştirdik size yazmaya karar verdik. Sizi dışarıda destekleyen binlerce sınıf kardeşimiz var. Ama cezaevinde de sizi takip eden, direnişinize destek veren sınıf kardeşlerinizin olduğunu göstermek istedik. Evet dostlar, size destek olmak için en azından elimizden şu anlık bu kadarı geliyor ama sizinle beraber olduğumuzu göstermek için mektubu yazmaya karar verdik.

Kardeşler,

Yıllarınızı harcadığınız fazla mesai, haftasonu çalışma zorunluluğu altında kaldınız. Paralarınızı çoğu zaman geç aldınız ve daha sonra hiç alamamaya başladınız. Size emeğinizin karşılığı olmasa bile çok az ücreti bile çok gören patronlarınız ve kızı sizin maaşlarınızı, kıdem hakkınızı gasp ederek Mavi Marmara gemisiyle Gazze'ye yardım şovları yaptılar. Bütün bu süreç patronunuzun saldırısı ile 31 Ocak'a kadar sürdü. O gün düzmece şekillerle “1 hafta izin veriyorum” gibi saçma sapan oyunlarla işten çıkartıldınız. Sizler yaşam savaşı verirken patronlarınız Bodrum'da tatil yapıyordu. Bütün bu süreç içinde işyeri ipotek edildi, makineler haciz olmuştu. Yani yılarca çalıştığınız çatı altında, kazak çıkardığınız makinelerden hiçbir şey kalmamıştı. Ne o çatı ne de geçiminizi sağlamak için makine... Artık bir yol seçmeliydiniz; ya her şeyi kabullenip yeni bir iş arayacaksınız aynı çarkta aynı makineler önünde ezilmeye sömürülmeye devam edecektiniz ya da birliğinizin gücüne güvenip “hakkımızı, çatımızı, makinelerimizi alacağız” deyip en meşru hakkınızı kullanarak direniş bayrağını yükseltecektiniz.

Sizler onurlu olanı seçtiniz dostlar ve 27 Şubat tarihinde direniş bayrağını yükselttiniz. İlk süreçlerde belirli çapta eylemler yapmaya karar verdiniz. Cumartesi günleri Taksim Meydanı'ndan liseye, Çarşamba Şişli

Cami'den fabrikanın önüne ve son olarak Pazar günleri patronlarınızın evinin önünde eylem gerçekleştirdiniz. Bütün bu eylemler bir hak arama mücadelesinde olamazsa olmazdır. Ama fabrikayı boş bıraktığınız için patron pis ağızlılığıyla bir hamle yaptı. İçerde kalan diğer malzemeleri çaldırttı.

Dostlar bu süreç içerisinde sizler bir ders çıkardınız ve bir mevzi açtınız. Bir fabrika direnişinde olmasa olmaz, yani bir barikat ve bir çadır kurma eylemi yaptınız. Ve 7/24 orada durma nöbet tutma, mevziyi bırakmama kararı aldınız. Dostlar bu süreç içerisinde hep bir eylem hep bir kavga içinde oldunuz. Meşruluğunuza güvenle 72 gün boyunca kavgaya tutuştunuz. 72 gün haklılığınıza ve meşruluğunuza güvenerek ve aldığınız güçle fabrikaya zorla girerek işgal ettiniz. Dostlar bu fabrika işgali tarihinde de göstermiştir ki işçi sınıfının en fiili kavgasıdır. Geçmişteki direnişlerde işgale giden birçok sınıf kardeşimiz hep kazanım elde etmiştir. Sizin kazanımınız meşruluğunuzu daha net bir şekilde görmek, patronların neler yaptığını işçinin hakkını vermemek için Bodrum'da tatillerine bir gün daha eklemek için nelere başvurduğunu iğnesine kadar sattığını gördünüz. Yani patronların ne kadar düzenbaz olduğunu.

Kardeşler,

Bütün bu süreçler içinde birliğinizden, sınıfsal gücünüzden hiç ödün vermeden mücadele ettiniz. Birlik olduğunuzda neler yapabileceğinizin gücüne vardınız. Bunu dosta düşmana gösterdiniz. Patronların tek düşüncesi karına kar katmak için “daha nasıl sömürürüm daha nasıl ezerim” baskısını aslında sizin isterseniz nasıl ezeceğinizi gördünüz. Biz eminiz ki Ümit ve Umut SOMUNCU düzenbazları artık rahat rahat Bodrum'da tatillerini yapamıyorlar. Rahat rahat uyuyamıyorlar. Sizin direnişiniz şahsında hiçbir tekstil patronları aynı şekilde rahat yaşamalarını sürdürüyorlar ve rahat rahat sömürüyorlar. Çünkü bu direniş ateşi yakıldığı zaman diğer fabrikalara, atölyelere sıçraması an meselesidir. Bunu örmekte sizin mücadeleye olan kararlılığınızla gerçekleşecektir. Sizin eylemliliklerinizle ve sizin zaferinizle olacaktır. Ve diğer fabrikalara, atölyelere sıçradığı zaman sizler sınıf kardeşlerinize tecrübenizi aktardığınız zaman onların kazanmasına destek olacaksınız.

Kardeşler,

Bizim söyleyeceklerimiz şimdilik bu kadar. İçeride (cezaevinde) elimizden geldiğince direnişinizi takip etmeye çalışacağız. Zaferi kazandığınızda bizler de BDSP'li Gezi tutsakları olarak zaferinizi buralara, hücrelere taşıyacağız. Ve son olarak son sözü direnenler söyler; “Yaşamak direnmektir, mücadele etmektir, içerde ve dışarıda” deyip mektubumuza son veriyoruz.

Sevgilerle hoşça kalın...

Özgür günlerde görüşmek üzere!

Kırıklar 1 Nolu F Tipi Cezaevi'nden

BDSP'li tutsakları

18 Ağustos 2013

İş cinayetleri kaderimiz değildir!

(...)

Patronların aşırı kâr hırsına Aliğa Gemi Söküm Tersanesi'nde 2 arkadaşımızı daha kurban verdik. Doğan Balcı ve Davut Özdemir. Olay çok bilindik. Sökülecek gemideki su tahliye edilecek, tahliye için kullanılan benzinli pompanın zehirli gazı makine dairesine dolar ve burada çalışmaya zorlanan 8 işçi karbonmonoksit gazından zehirlenir 2 işçi hayatını kaybeder. İş güvenliği önlemleri ise ibretlik, çünkü hiçbir önlem yok. Geminin tahliye işlemleri için hiçbir izin belgesi yok, herşey keyfi. Benzinli motor yerine elektrikli motor kullanılması zehirlenme bile yaşanmamasını sağlayacaktı. Yani bu kadar basit bir önlemdi. Ama patronlar için en ucuz şey, her zaman olduğu gibi yine işçiydi.

Cinayetin ardından bildik senaryolar yaşandı. Gemi Söküm Patronları Derneği ve devletin ilgili kurumları düzenli denetleme yaptıklarını ve bir sorun olmadığını, bu olayda sorumlunun tersane yönetimi değil, sadece o patron olduğunu söyleyerek daha önce diğer şirketlerde ölen işçilerin sorumluluğu onlarda değilmiş gibi işin içinden sıyırdılar kendilerini. Bütün suçu patrona attılar. Patron da kendini ibretlik bir cümleyle akladı: “işçiler makine dairesine meraktan girdiler, meraklarının kurbanı oldular.” Yaptıkları işin hayatlarına mal olacağını, tersaneler gerçeğini, işçi hayatının ne kadar ucuz olduğunu her gün yanı başında yaşayarak gören işçiler, o makine dairesine girmeye biz ne kadar meraklıysak o kadar meraklıydılar!

İş cinayetlerine kurban gitmek kaderimiz değildir. Her gün görüyoruz, duyuyoruz, yaşadığını biliyoruz diye hayatımızda normal bir olaymış gibi bakmak patronların ekmeğine yağ sürmektir. Biz işçiyiz, insanız. İnsanca yaşamayı ve insanca çalışmayı insan olduğumuz için hak ediyoruz. Preslerde, döküm fabrikalarında, kot kumlamada, inşaatlarda, madenlerde hayatımızı ona hiç değer vermeyen, insanlıktan nasibini almamış insan soylusu farklı yaratıklar olan patronlara vermek zorunda değiliz. Ama onların istediği düzende, onlar için çalıştığımız sürece, kar düzeni için çalıştığımız sürece, yani her şey onların istediği gibi sürdüğü sürece belki yarın iş cinayetlerine kurban giden sen, ben, eş-dost, akraba ve en yakın arkadaşımız ve belki de çocuğumuz olacak. Belki de gözümüzün önünde olacak bu!

Emeğin ve insanın sömürülmediği, paranın ve paraya dayalı bir sistemin olmadığı, emeğin en yüce değerlerden olduğu başka bir dünya var. Bu dünyada patron yok, kâr yok, para yok, sömür yok, iş cinayeti yok... Bu dünyanın adı SOSYALİZM. Başka kurtuluş yok. Kurtuluş için birleşmekten örgütlenmekten başka yol yok!

Erol Özdemir

Kırıklar 1 Nolu F Tipi Hapishanesi

Devrime yürüyecek güçteyiz!

Emekçi kitleler birlikte başkaldırdığında bir şeyleri değiştirebileceklerini yaşayarak gördüler. Kendilerini sömüren, baskı uygulayan haramilerin düşündükleri kadar güçlü olmadığını, hatta güçsüz olduğunu gördüler.



Bir soruyla başlayalım; Haziran Direnişi bitti mi? Direnişin başladığı ilk günlerdeki düzeyi ile karşılaştırıldığında “bitti” denilebilecek kadar bir ivme düşüşü var belki. Ama Kemal Kılıçdaroğlu’na bile “artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” dedirten bir direniş yaşandı. Emekçi kitleler birlikte başkaldırdığında bir şeyleri değiştirebileceklerini yaşayarak gördüler. Yani kendi güçlerini gördüler. Kendilerini sömüren, baskı uygulayan haramilerin düşündükleri kadar güçlü olmadığını, hatta güçsüz olduğunu gördüler. En önemlisi de kazanabileceklerini gördüler.

Evet öznel olarak söyleyemesek de nesnel olarak “devrim göz kırptı”. Komünistler ve devrimciler direnişte bütün gücüyle yer aldı. Reformizm ise sermayenin duygularına tercüman oldu. Levent Tüzel, Haziran yangınında açıktan itfaiyecilik yaptı. Ne var ki sermaye gibi onlar da yangını söndüremediler. Kendinden menkul “öncüler” direnişteki kitleden öğrenmekten uzak durdular-duruyorlar. Komünistler ise kitlelerden öğrenmesini bilmek zorundalar. Çünkü Haziran Direnişi muhteşem derslerle dolu. Bu derslerden öğrenerek öncülük yapabiliriz.

Yazar Gezi Parkı komününde yer almadı. Bu yüzden anlatacakları ikinci ağızdan olacak. Ama birinci ağızların anlatımına fazlasıyla ihtiyaç var.

Anlatılanlardan en çarpıcı olanı mendil satan çocukların, kazandıkları parayı burada yiyip içiyor ve yatıyor diyerek komüne vermeleridir. Böylesi bir olay sadece bir kere yaşanmış olsa bile çocuğun yarın ihtiyacı kesinlikle olacak parayı komüne vermesi müthiş bir paylaşmacı ruhun hakimiyetini gösteriyor. Mendil satan çocuk komünün sonsuza kadar yaşam sürmeyeceğini bilecek kadar yaşam deneyimine sahip. Ama yarın aç kalacağını bile bile paylaşma ortak olma isteği baskın geliyor. Bu komünün doğal bir sonucudur. Ama bugünün koşullarında bir başarısıdır demek gerekiyor. Komün sadece Gezi Parkı’yla sınırlı kalmıyor. Kelimenin tam anlamıyla merkez üssü Gezi Parkı olmak üzere ülkeyi etkisi altına alıyor. Komünde eksik olan bir şey sosyal medyada duyurulduktan birkaç saat sonra karşılanıyor.

Daha önce Taksim’de cinsel taciz ve hırsızlık

neredeyse rutin bir durumdu. Ama komünde hırsızlık ve cinsel taciz gündeme gelmedi. Komünde sadece yemek içmek değil, bir bütün olarak yaşam paylaşıldı. Sağlık durumu çatışmaya elverişli olan tüm ziyaretçiler de barikatlarda yerlerini aldılar. Yaralananlara ve gazdan etkilenenlere barikatın hemen ardında duran sağlıkçılar yardım ediyordu. Her direniş taktığı hemen her yerde benzer bir şekilde görüldü. Haziran şehitleri üzerinden düşünülürse barikata gelenler ölümü göze alıyordu.

3 Haziran gecesi Dolmabahçe’deki başbakanlık binasına yürüyüşte alerjik astımı olan bir yoldaş gazdan neredeyse boğulacak düzeyde etkileniyor. Hiç tanımadığı ve tanışmadığı biri yoldaşa “iyi misin” diye soruyor. Yoldaş “kötüyüm” diyor. Bunun üzerine o kişi, kolunu kendi boynuna doladığı yoldaşı oradan tedavi görebileceği yere götürüyor. Götürürken de bir eliyle yoldaşının başını koruyor gaz bombası başına gelmesin diye. Yani hiç tanımadığı birini korumak için ölümü dahi göze alıyor. Direnişin yaşandığı her yerde buna benzer onlarca hatta yüzlerce örnek yaşandı. Direnişte yalnızca yaşam değil ölüm dahi paylaşıldı diyebileceğimiz yüzlerce örnek...

Gezi Parkı komününde sadece yiyecek değil gaz maskesi, sapan, taş vb. paylaşıyor. Bir kez daha söyleyelim; yaşam ve ölüm paylaşıyor.

Yaşamı hücreleştirme saldırısının öncelikli hedefi özgüvendir. Özgüveni olmayan kişiler kimseye güvenmez. Bunun dolaysız sonucu olarak bireyci bencil olunur. Böyle birinin kendi ördüğü korku duvarı, sermayenin ördüğünden çok daha yüksek ve sağlam olur. Haziran Direnişi’nde emekçi yığınlarda özgüven gelişti. Özgüven gelişmesiyle birlikte o korku duvarları yıkıldı. Dolaysız olarak, bireycilik bencilikte kalmadı.

Ne var ki bütün bunlar direnişle sınırlı kalıyor. Faşizmin ininde en azından direnişin başlarında özgüven yine yok olabiliyor. Direniş alanında yaşamı ve ölümü paylaşan insanlar faşizmin içinde bireyci bencil olup çıkabiliyor. Bu iki farklı durum umudu parçalamıyor. Sadece ideolojik olarak değil pratik politik özgüveni olan bir komünist ayakları yere basarak umudu büyütebilir.

Normal hücreleşmiş yaşamda yan yana gelmesi

imkansız gibi görünen insanlar direnişte yaşamı ve ölümü paylaştılar. Gündoğdu marşına eşlik ederken ülkücü işareti yapanların olması, direnişte neredeyse olağan bir görüntü haline geldi. AKP karşıtlığı temelinde darlaşmış olsa da direniş beş benzemezi bir araya getirdi.

AKP karşıtlığı komünistler için bir engel değil bir avantaj. AKP’nin sermaye sınıfı için yaptıkları ve önemi düşünüldüğünde AKP hükümetinin yıkılması sermaye cephesinde onarılması güç bir gedik açar. Onarılması güç ama imkansız olmayan bir gedik. Hükümetin istifayla sınırlı bir ufukla (ufuksuzlukla demek daha doğru olur) yürütülen mücadele sonucu açılan gediği sermaye hiç zorlanma yaşamadan onarır. Ama bu talep için mücadeleyi demokrasi okulunda 2-3 sınıf birden geçme olarak bakıp hedefe devrim ve sosyalizm konulduğunda sermaye cephesinde açılan gedik kalelerini yıkmaya götürür.

Devrim ve sosyalizm dediğimizde Haziran Direnişi’nde işçi sınıfının oynadığı role bakmak gerekiyor. Haziran Direnişi’nde bir iki günah savmanın ötesine geçemeyen genel grevlerin dışında sınıf kolektif varlığıyla pek yer almadı. Öte yandan direnişçi kitlenin en az yarısı işçi ve emekçilerdi. Orta sınıf diye yanılısana yaratılmaya çalışılan kitle orta burjuvazi değil beyaz yakalı emekçilerdi. Beyaz yakalılar içinde yönetici amirler de vardı ama bunlar doğal olarak çok sınırlıydı.

Haziran Direnişi’nden işçilerin sınıf olarak yani üretimden gelen güç olarak yokluğu üzerine yöneltilen eleştiri mızrağının sivri ucu, devrimcilere çevrilmeli. Çünkü Haziran Direnişi’nde tüm emekçiler gibi işçi sınıfı örgütlenmeye açık olduğunu gösterdi. Yalnız işçiler değil, emekçiler ve gençler de örgütlenmeye açık. Bu olanağı komünistler değerlendirmek zorunda. Bu zorunluluğu bize öncü misyonumuz yüklüyor ve bunun gereğini yerine getirecek güçteyiz.

M. Kurşun

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/33 * 23 Ağustos 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Ölümlerinin 86. yılında Sacco ve Vanzetti'yi saygıyla anıyoruz!

Burjuvazi katletti içimizden ikimizi, bu iki ölü ölmeyen iki ölümsüzdür!

**Devrimin sıra neferiydi onlar,
devrimin namuslu neferi.***

Sacco ve Vanzetti'nin katledilişlerinin üzerinden 86 yıl geçti. Sacco ve Vanzetti Amerika'ya göç etmiş iki İtalyan göçmen işçiydi. Biri işportacı, diğeri ise ayakkabı işçisiydi. İkisi de geleceklere ve özgürlükleri için mücadele eden militanlardı. Katledilmelerinin tek sebebi de buydu.

Sacco ve Vanzetti kendileri gibi "daha iyi bir gelecek" hayali kuran gemiler dolusu insanla birlikte Amerika'ya göç etmişlerdi. Ancak "fırsatlar ülkesi yeni dünya" onlara açlık, sömürü ve sefaletten başka bir şey sunmamıştı. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında şartlar iyice ağırlaşmıştı. Kendi sefil çıkarları uğruna savaşa giren egemenler, savaşın faturasını işçilere, emekçilere kesiyorlardı. Tıpkı şimdi yaptıkları gibi...

Savaşın en ağır faturasını toplumun en alt tabakasını oluşturan siyahlarla birlikte göçmen işçiler ödüyorlardı. Ancak bu tablo karşısında mücadele de yükselmeye başlamıştı. Milyonlarca işçinin katıldığı grevler, mitingler düzenleniyordu. Mücadelenin yükselip, kendi sömürü saltanatlarının yıkılmasından korkan Amerikan devleti ve egemenler ise anti-komünist hareketi kendi elleriyle besliyorlardı. İşkençe, tutuklama terörü devreye sokulmuştu. Bir yandan da göçmenlere ve siyahlara karşı ırkçılık tırmandırılıyor, ırkçı Klu Klux Klanlar'ın üye sayısı 5 milyona yaklaşıyordu. Bu tabloyu çetelerin işlediği soygunlar, cinayetler tamamlıyordu. Yani ülkede tam bir kaos ortamı hakimdi.

Yeni dünyaya düştüler eski zulmün pençesine!

**Yedi yıl ölümün karşısında gülerek durdular
elektrikli iskemleyle**

kadife bir koltukmuş gibi oturdular*

Sacco ve Vanzetti, 15 Nisan 1920'de hiç alakalarının olmadığı bir soygun ve cinayetin zanlıları olarak Amerikan polisi tarafından tutuklandılar. Amerikan polisi, görgü tanıkları tarafından göçmen oldukları belirtilen suçluları ellerinden kaçırmış, ancak Sacco ve Vanzetti ile karşılaşmışlardı.

Göçmen olmalarının yanında Sacco ve Vanzetti'nin üzerinden bir miting için hazırlanmış bildirimler çıkmıştı. Kuşkusuz ki adaletsizliğin ve suçun kol gezdiği Amerika'da polis için gerçek suçluları bulmak çok da önemli değildi. Ama iki militan işçiyi, sömürüye karşı mücadele eden iki göçmeni yakalamak çok önemliydi. O dakikadan sonra Sacco ve Vanzetti soygun ve cinayetin sorumluları ilan edildiler.

Ve tam bir komplo olarak kurgulanmış yargısız infaz davası başladı. Vanzetti, ilk duruşmada başka bir soyguna karıştığı gerekçesiyle tutuklandı. Bir yıl sonra ise karar açıklandı: İkisi de idam cezasına çarptırılmışlardı. Başka bir cinayetten hapis yatan Celestino Madeiras'ın soygunu ve cinayetleri Joe Morelli çetesiyle birlikte işlediğini itiraf etmesi de kararı değiştirmede.

Bu adaletsizliğin sebebini Vanzetti'nin Sacco'nun oğlu Dante'ye yazdığı mektup açık bir şekilde ortaya koymakta:



"Ömrümde gerçekten hiç suç işlemediğim gibi, bütün ömrümce suçu, yani bugünkü yasaların ve ahlakın suç saydığı şeyleri yeryüzünden yok etmenin mücadelesini verdim. Bunların yanı sıra bugünkü yasaların ve ahlakın haklı bulduğu ve kutsadığı suçu da yani insanın insanı ezmesi ve sömürmesi suçunu da işlemedim. Ve burada bir suçlu olarak bulunmamın bir nedeni varsa, birkaç dakika sonra beni mahkûm etmeniz için bir neden varsa, o da işte bundan başka bir şey değildir."

"Hiç aklından çıkarma Dante, bunları hep hatırla; biz suçlu değiliz, bizi bir yığın uydurma ve yalanla mahkum ettiler; yeniden yargılanmamıza karşı çıktılar ve eğer yedi yıl, dört ay, onbir gün süren tarifsiz acılardan sonra bizi idam ediyorlarsa, bunun sebebi sana demin söylediklerimdir, çünkü biz yoksullardan yanaydık, insanların insanlar tarafından ezilmesine ve sömürülmesine karşıydık."

Yandı yürekleri

yedi dakika yandı

cani değildiler, kurban gittiler bir cinayete

kurban gittiler dolarların emrindeki adalete!*

Soygun ve cinayet değil ama Amerikan adalet sistemi için idam edilmelerine, düzene karşı mücadele etmek "suçu" yeterli olan Sacco ve Vanzetti'nin infaz davası tam yedi yıl sürdü. Sacco ve Vanzetti'nin mücadelesi ise içeride de devam etti. Özellikle Vanzetti yazdığı mektuplarla ortadaki haksızlığı teşhir ediyor,

Dünyada aklımıza gelmezdi böyle yararlı olacağımız, insanlık için, adalet için, hürlük için es kaza gördüğümüz bu hizmeti bir kere değil, on kere yaşasak yapamazdık. Dediklerimiz, hayatımız, çektiklerimiz hiç kalır bunun yanında hiç kalır yanında idamımız -bir kunduracıyla bir işportacı parçasının idamı Yaşayacağımız o son anı elimizden alamazsınız ya! O bizim işte, o bizim zaferimiz.

**Bartolomeo
Vanzetti**

komuoyu oluşması için çabalıyordu. Bu çabalar boşa gitmedi ve dava tüm dünyada geniş yankı uyandırdı. Aralarında H.G.Wells, George Bernard Shaw, Romain Rolland, Katherine Ann Porter, Sinclair Lewis, Marie Curie, Albert Einstein'ın da bulunduğu yüz binlerce kişiden kararın durdurulması için imza toplandı. Boston'da, Sacco ve Vanzetti 23 Ağustos 1927 gecesi elektrikli sandalyeye başları dik otururken, 250 bin kişi Boston sokaklarını doldurmuştu ve binlerce insan dünyanın dört bir yanında sokaklardaydı.

Sacco, elektrikli sandalyeye otururken bağlı olduğu ideolojiyi korkusuzca bir kez daha cellatlarının yüzüne haykırdı: "Yaşasın anarşi!"

Vanzetti ise elektrikli sandalyeye otururken bir kez daha suçsuzluğunu ortaya koydu: "Bugün bana yapılanlara dair bazı kişileri bağışlamak istiyorum."

Sacco ve Vanzetti 23 Ağustos 1927 gecesi mücadelede ölümsüzleşenler kervanına katıldılar. Şairin dediği gibi, bu kavgaya davet ise elbet bizlerin de kabulüdür:

Burjuvazi,

katletti içimizden ikisini

bu iki ölü ölmeyen ölümsüzdür!

Burjuvazi,

kavgaya davet etti bizi

davetleri kabulümüzdür!*

Sacco ve Vanzetti mücadelemizde yaşıyor...

* Nazım Hikmet, "Sacco ve Vanzetti" şiiri